संख्यादिरपरत्वान्तो
द्रवोऽसांसिद्धिकस्तथा ॥ ९१ ॥
गुरुत्ववेगौ सामान्य-
गुणा एते प्रकीर्तिताः ।
सङ्ख्यादिरपरत्वान्तो
द्रवत्वं स्नेह एव च ॥ ९२ ॥

द्वीन्द्रियेति । चक्षुषा त्वचापि ग्रहणयोग्यत्वात् । बाह्येति । तिस्थापकस्यापि परिग्रहः । मूले सामान्यगुणा इति । तत्त्वं च रूपस्पर्शान्यत्वे सति द्रव्यविभाजकोपाधिव्याप्ततावच्छेदकसंयोगविभागवेगद्रवत्वावृत्तिजातिशून्यगुणत्वं द्रव्यविभाजकतावच्छेदकं पृथिवीत्वादि तद्व्याप्यतावच्छेदकं च गन्धत्वादि तच्छून्यत्वस्य सङ्ख्यादौ सत्वाल्लक्षणसमन्वयः । अत्र जलीयशुक्लरूपे वायोरनुष्णाशीतस्पर्शे च पृथिव्यादिशुक्लरूपस्पर्शव्यावृत्तजातिविशेषमानाभावाच्छुक्लरूपानुष्णाशीतस्पर्शयोरतिव्याप्तिवारणाय सत्यन्तम् । शब्दविशेषजनकतावच्छेदकजात्यवच्छिन्नकठिनावयवद्वयविभागे तेजोवेगातिशये ऽत्यन्ताग्निसंयोगनाश्यतावच्छेदकवैजात्यावच्छिन्नघृतादिवृत्तिद्रवत्वे चाव्याप्तिवारणायावृत्त्यन्तञ्जातिविशेषणम् । कामादौ तद्वारणाय विशेष्यम् । पृथिवीत्वादिव्याप्यतावच्छेदकतत्तत्संख्यात्वादिशून्यत्वस्य तत्तत्सङ्ख्यायामभावादव्याप्तिवारणाय जातिपदं द्रव्यविभाजकतावच्छेदकरूपोपाधेश्च व्यापकत्वं तत्तद्व्यक्तित्वेन विवक्षितं न तु तादृशोपाधित्वेन, अन्यथा सङ्ख्यात्वादेरपि तादृशजातित्वादसम्भवापत्तेरिति । सङ्ख्यादिरपरत्वान्तो द्रवत्वं स्नेह एव चेत्यत्रमूलेस्नेहपदंवेगस्याप्युपलक्षकम् । स्थितिस्थापकस्यत्वतीन्द्रियत्वं वक्ष्यते । ननुद्वीन्द्रियग्राह्यत्वं रूपादावतिव्याप्तं तेषां मनसापि ग्रहात् बाह्येन्द्रियद्वयग्राह्यत्वमपि तत्रैवातिव्याप्तम् रूपादीनां

एते तु द्वीन्द्रियग्राह्या अथ स्पर्शान्तशब्दकाः । बाह्यैकैकेन्द्रियग्राह्या गुरुत्वादृष्टभावनाः ॥ ९३ ॥

रूपादीनां चक्षुरादिग्राह्यत्वात् । विभूनामिति । बुद्धिसुख-
चक्षुर्रूपादिनाग्रहणादतीन्द्रियसङ्ख्यादावव्याप्तंच तत्रेन्द्रियग्राह्यत्वस्यैवाभा-
वादत आह । चक्षुषात्वचापीति। चक्षुस्त्वगुभयग्रहणयोग्यत्वन्तदर्थः। चक्षुस्त्व-
गुभयग्राह्यभावनावृत्त्यन्यधर्मसमवायिगुणत्वमिति तु निष्कर्षः संस्कारत्वादि-
कमादाय भावनायामतिव्याप्तिवारणाय भावनावृत्त्यन्येति कर्मादौतद्वारणाय
गुणत्वस्य निवेशः । ननु बाह्यैकैकेन्द्रियग्राह्यत्वं संख्यादावतिव्याप्तं तेषा-
मुभयग्राह्यत्वेप्येकग्राह्यत्वानपायादव्याप्तं चातीन्द्रियरूपादौ तेषामिन्द्रियग्रा-
ह्यत्वस्यैवाभावादत आह। रूपादीनामिति। चक्षुरादीति। चक्षुरादिनैवेत्यर्थः। तथा
चैकैकमात्रग्राह्यत्वस्य विवक्षितत्वात् सङ्ख्यादौनातिव्याप्तिः। ग्राह्यत्वात् ग्रह-
णयोग्यत्वात् । तेननातीन्द्रियरूपादावव्याप्तिः तथा च चक्षुस्त्वगुभयाग्राह्य-
बहिरिन्द्रियग्राह्यगुणसमवेतजातिमत्त्वमेतेषां लक्षणमिति भावः । नच त्र-
सरेणुनिष्ठापकर्षस्य चक्षुरिन्द्रियेणैव ग्रहणात् तत्रातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । प-
रिमाणान्यत्वेनापि गुणस्य विशेषणीयत्वात् मूलेगुरुत्वादृष्टभावनेत्यत्र भा-
वनापदं वेगभिन्नसंस्कारपरम् तेन स्थितिस्थापकस्यापि संग्रहः । नचाती-
न्द्रियत्वमिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षाविषयत्वं यदि तदा गुरुत्वादावसम्भवस्तेषा-
मलौकिकप्रत्यक्षविषयत्वात् लौकिकप्रत्यक्षाविषयत्वविवक्षणे चातीन्द्रिय-
रूपादावतिव्याप्तिरिति वाच्यं लौकिकसाक्षात्कारविषयगुणत्वन्यूनवृत्ति-
संस्कारत्वान्यधर्मसमवाय्यन्यगुणत्वस्य विवक्षितत्वात् सत्तादिकमादायास-
म्भववारणाय गुणत्वन्यूनवृत्तीति । भावनास्थितिस्थापकयोरव्याप्तिवार-
णाय संस्कारत्वान्येति । जात्यादावतिव्याप्तिवारणाय गुणपदम् । मूले
ऽङ्कुरस्यगुणोत्पन्ना इत्यत्र न कारणमकारणं तस्य गुणा इति भ्रमनिराक-

अतीन्द्रिया विभूनां तु
ये स्युर्वैशेषिका गुणाः ।
अकारणगुणोत्पन्ना
एते तु परिकीर्त्तिताः ॥९४॥
अपाकजास्तु स्पर्शान्ता
द्रवत्वं च तथाविधम् ।
स्नेहवेगगुरुत्वैक-
पृथक्त्वपरिमाणकम् ॥ ९५ ॥

दुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्म्माधर्मभावनाशब्दा इत्यर्थः । अकारणेति । कारणगुणेन कार्ये ये गुणा उत्पद्यन्ते ते कारणगुणपूर्व्वका रूपादयो वक्ष्यन्ते बुद्ध्यादयस्तु न तादृशा आत्मादेः कारणाभावात् । अपाकजास्त्विति । पाकजरू-

---

रणायाह । मुक्तावल्यां कारणगुणेनेति । समवायिकारणसमवेतगुणेनेत्यर्थः । अत्र कारणत्वमविवक्षितं समवायित्वमात्रं बोध्यम् । न तादृशा इति । तथा च कारणगुणैरुत्पन्नाः कारणगुणोत्पन्नाः न कारणगुणोत्पन्ना अकारणगुणोत्पन्ना इति विग्रहेण स्वाश्रयसमवायिसमवेतगुणजन्यत्वं कारणगुणोत्पन्नत्वं तादृशगुणाजन्यत्वमकारणगुणपूर्वत्वमिति भावः । यद्यपीदं नित्यरूपे जन्येपि च पाकजादौ अवयवावयविनोर्द्वित्वद्विपृथक्त्वातिरिक्तद्वित्वपृथक्त्वादौ कर्मजन्यसंयोगविभागेषु पाकजद्रवत्वे चातिव्याप्तं तथाप्यकारणगुणोत्पन्नमात्रवृत्तिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वं विवक्षितमित्य-

स्थितिस्थापक इत्येते
स्युः कारणगुणोद्भवाः ।
संयोगश्च विभागश्च
वेगश्चैते तु कर्मजाः ॥ ९६ ॥
स्पर्शान्तपरिमाणैक-
पृथक्त्वस्नेहशब्दके ।
भवेदसमवायित्व-
मथ वैशेषिके गुणे ॥ ९७ ॥

पादीनां कारणगुणपूर्वकत्वाभावादपाकजा इत्युक्तम् । तथाविधमपाकजम् । कारणगुणोद्भवा इति । तथैकत्वमपि बोध्यम् । कर्मजा इति । यद्यपि कर्मजत्वं न साधर्म्यं घटा-

---

दोषः । अकारणगुणोत्पन्नमात्रवृत्तित्वं च निरुक्तकारणगुणोत्पन्नावृत्ति-त्वम् । रूपनिष्ठपाकजन्यतावच्छेदकवैजात्यं संयोगविभागवेगनिष्ठकर्मजन्य-तावच्छेदकवैजात्यमणुपरिमाणनिष्ठवैजात्यं परममहत्त्वत्वं चादायातिव्या-प्तिवारणाय गुणत्वसाक्षाद्व्याप्येति । संस्कारत्वान्यगुणत्वव्याप्या-व्याप्यत्वे सति गुणत्वव्याप्यत्वं तदर्थः । अन्यथा भावनात्वस्य गुणत्वसाक्षा-द्व्याप्यत्वाभावाद्भावनायामव्याप्तिप्रसङ्गात् । इत्थमपि परत्वापरत्वयोरति-व्याप्तिरवशिष्यते सापि परत्वापरत्वावृत्तित्वेन जातेर्विशेषणीयत्वान्निरसनी-येति ध्येयम् । मूले स्युः कारणगुणोद्भवा इति । कारणगुणोत्पन्नत्वं च न पूर्वो-क्तं स्वाश्रयसमवायिसमवेतगुणजन्यत्वं हस्तपुस्तकसंयोगविभागादिजन्यका-

दावतिव्याप्तेः, संयोगजसंयोगेऽव्याप्तेश्च । तथापि कर्मज-
वृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वं बोध्यम्, एवमन्यत्राप्यूह्यम् ।
स्पर्शान्तेति । स्पर्शोऽत्रानुष्णो ग्राह्यः । एकपृथक्त्वेत्यत्र
त्वप्रत्ययस्य प्रत्येकमन्वयादेकत्वं पृथक्त्वं च ग्राह्यम् । पृथ-
क्त्वपदेन चैकपृथक्त्वं विवक्षितम् । भवेदसमवायित्वमिति ।
घटादिरूपरसगन्धस्पर्शाः कपालादिरूपरसगन्धस्पर्शेभ्यो

यपुस्तकसंयोगविभागादावतिव्याप्तेः । न च स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेतगुण-
जन्यत्वं तत् हस्तपुस्तकसंयोगादिश्च न स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेत इतिवाच्यं,
तथाप्यवयवावयविनोरेकत्वाभ्यां जनिते ऽवयवावयविद्वित्वादावतिव्या-
प्तेः तथापि स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेतस्वसजातीयगुणजन्यत्वम् तत् अवयवै-
कत्वादेरवयवावयविद्वित्वसजातीयत्वाभावेन तत्रातिव्याप्त्यभावात् । न च सं-
ख्यात्वेन तयोःसाजात्यमस्तीति तद्दोषतादवस्थ्यं गुणत्वव्याप्यव्याप्यजा-
त्या साजात्यस्य विवक्षितत्वात् अवयवावयविरूपादीनां नीलत्वादिना साजा-
त्यसत्त्वाच्चासम्भवः । ननु तथापि नित्यरूपे सङ्ख्याप्रचयजन्यपरिमाणे
कर्मजवेगे चाव्याप्तिरिति चेन्न । स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेतस्वसजातीय-
गुणजन्यवृत्तिजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् नित्यरूपादौ तादृशरूपत्वादिक-
मादाय लक्षणसमन्वयात् अत्र च सङ्ख्यात्वपृथक्त्वत्वातिरिक्तत्वेन भावना-
वृत्त्यन्यत्वेन तादृशजातिर्विशेषणीया तेन तादृशसंख्यात्वं पृथक्त्वं चादाय
द्वित्वद्विपृथक्त्वादौ नातिव्याप्तिः नवा ऽवयववेगजन्यावयविवेगवृत्तिस-
त्तागुणत्वसंस्कारत्वमादाय भावनायामतिव्याप्तिः । नचैवं जातिघटितल-
क्षणे तादृशरूपत्वादिजातिमादाय पाकजरूपादावतिव्याप्तिरिति वाच्यं,
तादृशजातिमत्त्वे सत्यपाकजत्वस्य विवक्षितत्वादिति सर्वं चतुरस्रम् । ल-
क्ष्यतावच्छेदके ऽपाकजत्वविशेषणस्य प्रयोजनमाह । मुक्तावल्यां पाकज-
रूपादीनामिति । कारणगुणपूर्वकत्वाभावात्, कारणगुणपूर्वकत्वव्यवहाराभा-
वात् । अत्र पाकजरूपरसगन्धस्पर्शपाकजद्रवत्वाद्वित्वादिद्विपृथक्त्वादिसंयोगवि-
भागपरत्वापरत्वानां न अकारणगुणपूर्वकत्वं नवा अकारणगुणपूर्वकत्वं साध-

आत्मनः स्यान्निमित्तत्व-
मुष्णस्पर्शगुरुत्वयोः ।
वेगेऽपि च द्रवत्वे च
संयोगादिद्वये तथा ॥ ९८ ॥

भवन्ति । एवं कपालादिपरिमाणादीनां घटादिपरिमाणाद्यसमवायिकारणत्वम् । एवं शब्दस्यापि द्वितीयशब्दं प्रत्यसमवायिकारणत्वम् । एवं स्थितिस्थापकैकपृथक्त्वयोरपि बोध्यम् । निमित्तत्वमिति । बुद्ध्यादीनामिच्छादिनिमित्तत्वादिति भावः । द्विधैवेति । असमवायिकारणत्वं निमि-

---

त्तत्वमिति ध्येयम् । एवमन्यत्रापीति । अथ प्रादेशिक इत्यादिमूलेन संयोगादिद्वयविभुविशेषगुणानामव्याप्यवृत्तित्वं साधर्म्यं प्रदर्शनीयं तत्रापि यथाश्रुते कर्मादावतिव्याप्तेरीश्वरज्ञानादावव्याप्तेश्चाव्याप्यवृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वं बोध्यमित्यर्थः । मूले एकपृथक्त्वं स्नेहशब्दकइत्यत्रैकत्वमेकपृथक्त्वं चेत्यर्थो बोध्यः । वैशेषिके गुणइत्यत्रात्मन इत्यस्यान्वयः । मुक्तावल्यामुष्णस्पर्श इति । अवयवगत उष्णस्पर्श इत्यर्थः । उष्णस्पर्शस्य अवयविगतोष्णस्पर्शस्य । एवमग्रेपि । कारणैकार्थप्रत्यासत्त्या कार्यैकार्थप्रत्यासत्त्या च गुरुत्वस्यासमवायिकारणत्वमिति प्रदर्शनाय गुरुत्वपतनयोरित्युभयमुक्तम् । एवमग्रेपि । संग्रहे सक्त्वादिसंयोगविशेषे । भेर्याकाशसंयोगो ऽसमवायीति प्रथमान्तसंयोगपदघटितः पाठः । भावकार्यस्यासमवायिकारणजन्यत्वनियमाद्भेर्याकाशसंयोगस्य शब्दं प्रत्यसमवायिकारणत्वमावश्यकमिति भावः । यद्यपि भेरीदण्डसंयोगस्य शब्दे निमित्तत्वं न तु तत्र तस्यासमवायिकारणत्वं भेर्याकाशसंयोगस्यासमवायिकारणत्वं न तु तत्र तस्य निमित्तत्वमित्येकव्यक्तेर्न द्विविधहेतुत्वं तथापि संयोगजा-

द्विधैव कारणत्वं स्या-
दथ प्रादेशिको भवेत् ।
वैशेषिको विभुगुणः
संयोगादिद्वयं तथा ॥ ९९ ॥
चक्षुर्ग्राह्यं भवेद्रूपं
द्रव्यादेरुपलम्भकम् ।

त्तकारणत्वं च । तथाहि । उष्णस्पर्श उष्णस्पर्शस्यासमवायी पाकजे निमित्तम्, गुरुत्वं गुरुत्वपतनयोरसमवायि प्रतिघाते निमित्तम्, वेगो वेगस्पन्दयोरसमवाय्यभिघाते निमित्तम्, द्रवत्वं द्रवत्वस्यन्दनयोरसमवायि संग्रहे निमित्तम्, भेरीदण्डसंयोगःशब्दे निमित्तं भेर्य्याकाशसंयोगेऽसमवायी, वंशदलद्वयविभागः शब्दे निमित्तं वंशदलाकाशविभागेऽसमवायीति।प्रादेशिकइति।प्रादेशिकोऽव्याप्यवृत्तिः। चक्षुरिति।रूपत्वजातिः प्रत्यक्षसिद्धा। रूपशब्दोल्लेखिनी प्रतीतिर्नास्तीति चे-

---

तीयस्य द्विविधहेतुत्वमस्त्येवेति भावः। एवमग्रेपि। मूले संयोगादिद्वये तथेत्यनन्तरं द्विधैवेत्यस्य प्राक् परापरत्वद्वित्वादिद्विपृथक्त्वादिके पुनरिति पाठः क्वचित्पुस्तकेप्रमादादायातः परत्वादीनामकारणत्वेनद्विविधकारणत्वस्य तत्राभावात्।नच परत्वादीनामपि स्वध्वंसप्रत्यक्षं प्रति हेतुत्वात् कथमकारणत्वमिति वाच्यं, ध्वंसप्रत्यक्षातिरिक्तं प्रत्यकारणत्वस्योक्तत्वात्।विस्तरस्त्वन्यत्रानुसन्धेयः॥ मुक्तावल्यामव्याप्यवृत्तिरित्यस्य दैशिकेत्यादिस्तेन रूपादौ नातिव्याप्तिः॥

चक्षुषः सहकारी स्या-
च्छुक्लादिकमनेकधा ॥ १०० ॥

त्,मास्तु रूपशब्दप्रयोगस्तथापि नीलपीतादिष्वनुगतजातिविशेषोऽनुभवसिद्ध एव। रूपशब्दाप्रयोगेऽपि नीलो वर्णः पीतो वर्णः इति वर्णशब्दोल्लेखिनी प्रतीतिरस्त्येव। एवं नीलत्वादिकमपि प्रत्यक्षसिद्धम्। न चैकैका एव नीलरूपादिव्यक्तय इत्येकव्यक्तिवृत्तित्वान्नीलत्वादिर्न जातिरिति वाच्यम्। नीलो नष्टो रक्त उत्पन्न इत्यादिप्रतीतेर्नीलादेरुत्पादविनाशशालितया नानात्वात्। अन्यथैकनीलनाशे जगदनीलमापद्येत। न च नीलसमवायरक्तसमवाययोरेव विनाशोत्पादविषयकोऽसावेष प्रत्यय इति वाच्यम्। प्रतीत्या समवायानुल्लेखात्। न च स एवायं नील इति प्रत्ययो लाघवाच्चैक्यमिति वाच्यम्। प्रत्यक्षस्य तज्जातीयविषयकत्वात् सैवेयं गुर्ज्जरीतिवत्। लाघवं तु प्रत्यक्षबाधितम्। अन्यथा घटादीनामप्यैक्यप्रसङ्गात्। उत्पादविनाशबुद्धेः समवाया-

---

नीलत्वादीत्यादिना रक्तत्वादिपरिग्रहः। अन्यथा, नीलादीनामेकव्यक्तित्वे। ननु लाघवादेव नीलारुणादिव्यक्त्यैक्यं सेत्स्यतीत्यत आह। लाघवं त्विति। प्रत्यक्षबाधितमिति। नीलो नष्टो रक्त उत्पन्न इत्यादिप्रत्यक्षबाधितमित्यर्थः। अन्यथेति। लाघवमात्रेण नीलारुणादीनामैक्याभ्युपगम इत्यर्थः। ननूत्पन्नो घटो विनष्टो घट इत्यादिप्रतीतेर्न घटादेरैक्यमित्यत आह। उत्पादेति। एतेन, ईदृशजातिबाधकप्रमाणेन। रसादिकं, रसत्वादिकम्। आदिना गन्धत्वादिपरिग्रहः। संयोगादावतिव्याप्तिमाशङ्क्याह। चक्षुर्ग्राह्यमितीति। चक्षुर्ग्राह्यमित्यस्येत्यर्थः। तेन चक्षुरिति प्राक् प्रतीकधारणे-

लम्बनत्वापत्तेरिति। एतेन रसादिकं व्याख्यातम् । चक्षुर्ग्राह्य-मिति। चक्षुर्ग्राह्यविशेषगुणत्वमित्यर्थः । एवमग्रेऽपि। द्रव्यादेरि-ति। उपलम्भकमुपलब्धिकारणम्। इदमेव विवृणोति । चक्षुष इति। द्रव्यगुणकर्म्मसामान्यानां चाक्षुषप्रत्यक्षं प्रत्युद्भूतरूपं कारणम् । शुक्लादीति। तच्च रूपं शुक्लनीलपीतरक्तकृष्ण-कर्ब्बुरादिभेदादनेकप्रकारकं भवति । ननु कर्ब्बुरं कथमति-रिक्तं रूपं भवति । इत्थम् । नीलपीताद्यवयवारब्धोऽवयवी न तावन्नीरूपोऽप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात्, नापि व्याप्यवृत्तिनीला-दिकमुत्पद्यते पीतावच्छेदेनापि नीलोपलब्धिप्रसङ्गात्, ना-प्यव्याप्यवृत्तिनीलादिकमुत्पद्यते व्याप्यवृत्तिजातीयगुणा-नामव्याप्यवृत्तित्वे विरोधात् । तस्मान्नानाजातीयरूपैरवय-

---

पि न पौनरुक्त्यम् । विशेषगुणत्वमिति । विलक्षणगुणत्वमित्यर्थः । वैलक्ष-ण्यं च चक्षुर्भिन्नाग्राह्यत्वम्। नच तथापि प्रभाभित्तिसंयोगेऽतिव्याप्तिरिति वाच्यं, चक्षुर्मात्रग्राह्यत्वस्य चक्षुर्मात्रगृहीतस्नेहविशेषेऽतिव्याप्त्यापत्त्या चक्षुर्मात्रग्राह्यत्वस्य जातिविशेषणत्वं स्वीकृत्य चक्षुर्मात्रग्राह्यजातिमद्गुणत्व-विवक्षणस्यावश्यकतया तेनैव प्रभाभित्तिसंयोगेऽतिव्याप्तिवारणादिति । प्रभात्वमादाय प्रभायामतिव्याप्तिवारणाय गुणपदम्। एवमग्रेपीति। रसस्पर्श-लक्षणेप्येषा रीतिर्बोध्येत्यर्थः । अप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गादिति । द्रव्यचाक्षुषं प्रति समवायसम्बन्धेनोद्भूतरूपस्य हेतुत्वादिति भावः । व्याप्यवृत्तिजातीयेति। व्याप्यवृत्तिवृत्तिजातिश्च सविषया वृत्तिर्बोध्या तेन व्याप्यवृत्तीश्वरज्ञान-जातीयस्यास्मदादिज्ञानस्याव्याप्यवृत्तित्वेपि न क्षतिः । ननु वृक्षाणां बहु-त्वेप्येकं वनमितिवद्रूपसमुदायगतमेकत्वमादायैकं चित्रमित्यनुभवोपपत्तिरत आह । नानेति। गौरवादिति । चित्रमिति प्रतीतिविषयताया अनेकत्र कल्पने गौरवादित्यर्थः । ननु चित्ररूपाधिकरणे घटादौ स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन कपालनीलादीनां कारणादीनां सत्त्वात् कथं तत्र न नीलाद्युत्पत्तिरित्यत

विनि विजातीयं चित्रं रूपमारभ्यते । अत एवैकं चित्रमित्यनुभवोऽपि, नानारूपकल्पने तु गौरवात्। इत्थं च नीलादीनां पीताद्यारम्भे प्रतिबन्धकत्वकल्पनादवयविनि न पीताद्युत्पत्तिः। एतेन स्पर्शोऽपि व्याख्यातः। रसादिकमपि नाव्याप्यवृत्तिः किं तु नानाजातीयरसवदवयवैरारब्धेवयविनि रसाभावेऽपि न क्षतिः । तत्र रसनयाऽवयवरस एव गृह्यते रसनेन्द्रियादीनां द्रव्यग्रहे सामर्थ्याभावात्। अ-

---

आह।इत्थंचेति।उक्तलाघवेन चित्ररूपसिद्धौचेत्यर्थः।प्रतिबन्धकत्वकल्पनादिति।समवायेन नीलं प्रति स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन नीलातिरिक्तरूपत्वेन पीतरूपं प्रति पीतातिरिक्तरूपत्वेन प्रतिबन्धकत्वमिति रीत्या प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावकल्पनादन्यथा नानाजातीयरूपवत्कपालारब्धे घटे नीलकपालाद्यवच्छेदेन पीतोत्पादापत्तेर्दुर्वारत्वादिति भावः। अत्र नव्याः । नानाजातीयरूपवत्कपालारब्धे घटे पीतकपालावच्छेदेन नीलापत्तिवारणाय न पूर्वोक्तः प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावः कल्प्यते किं त्ववच्छेदकतासम्बन्धेन नीलादिकं प्रति समवायेन नीलादेः कारणत्वं कल्प्यते चित्ररूपाङ्गीकारे तु समवायेन नीलादिकं प्रति स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन नीलत्वादिना हेतुत्वस्य पूर्वोक्तप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावस्य च कल्पनाद्गौरवमित्याहु, स्तन्न। अवच्छेदकतासम्बन्धघटितोक्तकार्यकारणभावाङ्गीकारे ऽप्यवच्छेदकतासम्बन्धेन कपालादौ जायमानस्य नीलादेः समवायेन घटादाविव गगनादावप्युत्पत्तिवारणाय समवायेन नीलादिकं प्रति स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन नीलादेर्हेतुत्वस्य तवाप्यावश्यकत्वात् किं च चित्रमिति प्रतीतिविषयताया अनेकत्र कल्पने गौरवमेकत्र कल्पने लाघवमिति लाघवानुरोधेनातिरिक्त चित्ररूपसिद्धौ पूर्वोक्तप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावकल्पनागौरवस्य न दोषत्वं फलमुखत्वादित्यन्यत्र विस्तरः। स्पर्शोपि व्याख्यात इति । कोमलकठिनस्पर्शवदवयवाभ्यामारब्धे घटादौ स्पर्शानङ्गीकारे घटस्य स्पार्शनापत्तिरित्यादिरीत्या चित्रस्पर्शोऽप्यावश्यक इति भावः । अवयविनो नीरसत्वेपि क्षतेरभावादिति । नच चित्रा रसे इति प्रतीतिविषयतयातिरिक्तचित्रसि-

जलादिपरमाणौ त-
न्नित्यमन्यत् सहेतुकम् ।
रसस्तु रसनाग्राह्यो
मधुरादिरनेकधा ॥ १०१ ॥

वयविनीरसत्वेऽपि क्षतेरभावात् । नव्यास्तु तत्राव्याप्यवृत्त्येव नानारूपं नीलादेः पीतादिप्रतिबन्धकत्वकल्पने गौरवात् । अत एव "लोहितो यस्तु वर्णेन मुखे पुच्छे च पाण्डर" इत्यादिशास्त्रमप्युपपद्यते । न च व्याप्याव्याप्यवृत्तिजातीययोर्द्वयोर्विरोधो, मानाभावात् । न च लाघवादेकं रूपम् अनुभवविरोधात् । अन्यथा घटादेरपि लाघवादैक्यं स्यादिति।एतेन स्पर्शादिकं व्याख्यातमिति वदन्ति। जलादीति। जलपरमाणौ तेजःपरमाणौ च रूपं नित्यम् । पृथिवीपरमाणुरूपं तु न नित्यं पाकेन रूपान्तरोत्पत्तेः। न हि घटस्य पाकानन्तरं तदवयवोऽपक्व उपपद्यते, न हि रक्तकपालस्य

द्धिरिति वाच्यम् । तादृशप्रतीतेरवयवगतनानारसैरुपपत्तेरातिरिक्तचित्ररसतत्प्रागभावध्वंसादिकल्पने गौरवात् । नचैवं द्व्यणुकरसस्यायोग्यतया मधुरादिरसप्रतीतिनियामकत्वासम्भवेनास्तु त्र्यणुके मधुरादिरसः चतुरणुकाद्यन्त्यावयविपर्यन्तं मधुरादिरसत्वे मानाभावः त्र्यणुकगतमधुररसेनैव मधुरादिप्रत्ययोपपत्तेरिति वाच्यं, समवायेन मधुररसं प्रति स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन मधुररसत्वेन हेतुतायास्त्र्यणुकगतमधुररसान्यथानुपपत्त्या क्लृप्ततया तादृशकारणबलाच्चतुरणुकादौ मधुरादिरसोत्पत्तेर्दुर्वारत्वात् ।

सहकारी रसज्ञाया
नित्यतादि च पूर्ववत् ।
घ्राणग्राह्यो भवेद्गन्धो
घ्राणस्यैवोपकारकः ॥ १०२ ॥
सौरभं चासौरभं च
स द्वेधा परिकीर्तितः ।
स्पर्शस्त्वगिन्द्रियग्राह्य-
स्त्वचः स्यादुपकारकः॥ १०३ ॥

कपालिका नीलावयवा भवति । एवं क्रमेण परमाणावपि पाकसिद्धेः। अन्यत्, जलतेजःपरमाणुरूपाभिन्नं रूपम् । सहेतुकं जन्यम् । रसं निरूपयति । रसस्त्विति । सहकारीति । रासनज्ञाने रसः कारणमित्यर्थः । पूर्व्ववदिति । जलपरमाणौ रसो नित्योऽन्यः सर्व्वोऽपि रसोऽनित्य इत्यर्थः । गन्धं नि-

---

ननु घटावयवेप्यायातु पाको न तु परमाणावत आह । नहिरक्तेति । न संयोगगत इति । कठिनः संयोग इति प्रतीतिस्तु कठिनस्पर्शवद्द्रव्यप्रतियोगिकत्वमवगाहतइति भावः । रूपादीनां पाक इति । रूपादीनां परावृत्तिरित्यर्थः । पाको न सम्भवतीति । रूपादिपरावृत्तिफलकस्तेजःसंयोगो न सम्भवतीत्यर्थः । रूपादिपरावृत्तिर्न सम्भवतीति यावत् । रूपादिनाशं प्रति साक्षात्परम्परासाधारणसर्वान्त्यत्वावच्छेदेन तेजःसंयोगस्य हेतुतयावयविना-

अनुष्णाशीतशीतोष्ण-
भेदात् स त्रिविधो मतः ।
काठिन्यादिक्षितावेव
नित्यतादि च पूर्ववत् ॥ १०४ ॥

रूपयति । घ्राणग्राह्य इति । उपकारको घ्राणजन्यज्ञाने कारणमित्यर्थः । गन्धः सर्वोऽनित्य एव । स्पर्शं निरूपयति । स्पर्श इति । उपकारक इति । स्पार्शनप्रत्यक्षे स्पर्शः कारणमित्यर्थः । अनुष्णाशीत इति । पृथिव्या वायोश्च स्पर्शोऽनुष्णाशीतः, जलस्य शीतः, तेजस उष्णः । काठिन्येति । कठिनसुकुमारस्पर्शौ पृथिव्या एवेत्यर्थः । कठिनत्वादिकं तु न संयोगनिष्ठो जातिविशेषः, चक्षुर्ग्राह्यतापत्तेः । पूर्ववदिति । जलतेजोवायुपरमाणुस्पर्शा नित्यास्तद्भिन्नस्पर्शास्त्वनित्या इत्यर्थः । एतेषां रूपरसगन्धस्पर्शानाम् । नान्यत्रेति । पृथिव्या हि रूपरसगन्धस्पर्शपरावृत्तिः पावकसंयोगादुपलभ्यते, न हि शतधापि ध्मायमाने जलादौ रूपादिकं परावर्त्तते । नीरे सौरभमौष्ण्यं चान्वयव्यतिरेकाभ्यामौपा-

---

वष्टब्धेष्ववयवेषु सत्सु अवयविनि रूपादिनाशो न सम्भवति तद्धेतोःसर्वावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगस्याभावादिति भावः । न च विद्यमानेपि घटादौ सर्वावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगः कुतो नोत्पद्यते इति वाच्यम् । तथा सत्यारम्भकसंयोगावच्छेदेनावयविनि तेजःसंयोगोत्पादकाले तदवच्छेदेनावयवेष्वपि नोदनाभिघातयोरन्यतरस्योत्पादनियमेनावयवेषु विभागहे-

धिकमेवेति निर्णीयते पवनपृथिव्योः शीतस्पर्शादिवत्। तत्रापि पृथिवीष्वपि परमाणावेव पाक इति वैशेषिका वदन्ति। तेषामयमाशयः। अवयविनाऽवष्टब्धेष्ववयवेषु पाको न सम्भवति, परं तु वन्हिसंयोगेनावयविषु विनष्टेषु स्वतन्त्रेषु परमाणुषु पाकः, पुनश्च पक्वपरमाणुसंयोगाद् द्व्यणुकादिक्रमेण पुनर्म्महावयविपर्य्यन्तमुत्पत्तिः, तेजसामतिशयितवेगवशात् पूर्व्वव्यूहनाशो झटिति व्यूहान्तरोत्पत्तिश्चेति। अथ द्व्यणुकादिविनाशमारभ्य कतिभिः क्षणैः पुनरुत्पत्त्या रूपादिमद्भवतीति शिष्यबुद्धिवैशद्याय प्रक्रिया। तत्रविभागजविभागानङ्गीकारे नव क्षणा। विभागजविभागाङ्गीकारे तु विभागः किञ्चित्सापेक्षो विभागं जनयेत्,

---

तुक्रियोत्पादेनारम्भकसंयोगनाशादवयविनाशापत्तेः। नचावयवेषु तेजोभिघातानन्तरं पञ्चमक्षणएवावयविनाशसम्भवेन तत्पूर्वमवयविनि रूपादिनाशोत्पादाभ्युपगमे बाधकाभाव इति वाच्यम्। तत्र पूर्वावयविनाशावयव्यन्तरोत्पादयोरावश्यकत्वात् पूर्वावयविनि रूपादिपरावृत्तिजनकविजातीयतेजःसंयोगस्य मानाभावेनाकल्पनात् अवयविरूपनाशे आश्रयनाशस्य हेतुत्वात् पाकजन्यत्वस्य कार्यतावच्छेदककोटिप्रवेशे गौरवादवयविनाशं विना पाकेनावयविरूपनाशासम्भवादवयविनीलादाववयवनीलादेर्हेतुतायां व्यभिचारापत्त्या पाकेनावयविनि नीलाद्युत्पादासम्भवाच्चेत्यभिमानः। अवयविषु नष्टेष्विति। घटाद्यारम्भककपालादिपरमाणुपर्यन्तेष्वग्निसंयोगेन पूर्वोक्तरीत्या घटादिद्व्यणुकपर्यन्तेषु नाशसम्भवादिति भावः। स्वतन्त्रेषु, कार्यद्रव्यध्वंसविशिष्टेषु। ननु तत्र संस्थानभेदादिः कथं न प्रतीयतइत्यत आह। तेजसामिति। व्यूहः संस्थानम्। वैशद्यमुत्पत्तिः। प्रक्रिया द्व्यणुकनाशादिरूपाद्युत्पत्तिक्षणनिरूपणं क्रियतइति शेषः। विभागजविभागानङ्गीकार इति। कारणाकारणविभागात्, कार्याकार्यविभागवत्कारणमात्रवि

निरपेक्षस्य तत्त्वे कर्म्मत्वं स्यात् । संयोगविभागयोरनपेक्षं कारणं कर्म्मेति हि वैशेषिकसूत्रम् । स्वोत्तरोत्पन्नभावान्तरानपेक्षत्वं च तस्यार्थः । अन्यथा कर्म्मणोऽप्युत्तरसंयोगजनने पूर्व्वसंयोगनाशापेक्षणादव्याप्तिः स्यादिति । तत्र यदि-

---

भागात् कारणाकारणविभागानङ्गीकार इत्यर्थः । द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनकक्रियायास्तदनारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागाजनकत्वनियमे मानाभावादिति भावः । अत्र च विभागग्रन्थे वक्ष्यमाणविकसत्कमलभङ्गप्रसङ्गभिया उक्तनियमाङ्गीकार आवश्यकः । एवं च द्व्यणुकारम्भकपरमाणुक्रियया यत्र द्व्यणुकारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागो जनितस्तत्र तया तत्परमाणुक्रियया तत्परमाण्वाकाशसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागोत्पत्तिर्नसम्भवति। नच मास्तु तत्र परमाण्वाकाशविभागः का क्षतिरिति वाच्यम्। तथासति नाशकविभागाभावेन परमाण्वाकाशसंयोगस्य नित्यत्वापत्तेः। एवं परमाण्वाकाशसंयोगरूपस्य पूर्वदेशसंयोगस्य प्रतिबन्धकस्य सत्वात्परमाणावुत्तरदेशसंयोगानुत्पत्त्या परमाणुगतक्रियानाशानुपपत्तेश्च। अतस्तादृशपरमाण्वाकाशविभागजनकः परमाण्वोर्विभागो वाच्य इत्यभिप्रायवानाह । तदङ्गीकारे त्विति । अनयोः पक्षयोः प्रथमपक्ष एव सम्यक्, यदवच्छेदेन कमलारम्भकसंयोगस्तदवच्छेदेन क्रियानुत्पत्त्या च न विकसत्कमलभङ्गप्रसङ्ग इति ध्येयम् । तत्त्वे, विभागजनकत्वे। कर्मत्वे कर्मलक्षणस्यातिव्याप्तिः। संयोगविभागयोरनपेक्षं कारणं कर्मेति सूत्रस्य संयोगस्य विभागस्य वानपेक्ष कारणं कर्मेति लक्षणद्वये तात्पर्यमित्यभिप्रायेण द्वितीयलक्षणस्य तत्रातिव्याप्त्यभिधानमिदम् । वस्तुतस्तु संयोगविभागयोरनपेक्षं कारणं कर्मेति सूत्रम्। तत्र संयोगस्यानपेक्ष कारणमित्युक्तौ कारणाकारणसंयोगे ऽतिव्याप्तिस्तस्य कार्याकार्यसंयोगे किञ्चिदनपेक्ष्यैव कारणत्वात् एवं विभागस्यानपेक्षमित्युक्तौ कारणाकरणविभागे ऽतिव्याप्तिरत उक्तं संयोगविभागयोरिति। अनपेक्षत्वं च स्वोत्तरोत्पन्नभावानपेक्षत्वम्। अन्यथा कर्मणोपि संयोगजनने द्रव्यस्य पूर्वसंयोगनाशस्य चापेक्षणादसम्भवापत्तेर्विभागासमवायिकारणत्वे सति संयोगहेतुत्वं वा तत्, पूर्वदेशविभागस्तु नोत्तरदेशसंयोगे कारणम्, व्यवहाराभावेनान्यथासिद्धेः; संयोगस्य विभागं प्रति कारणत्वाभावादेव नासम्भवा-

द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य विभागजविभागः स्यात् तदा दश क्षणा, अथ द्रव्यनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य विभागजविभागः स्यात् तदैकादश क्षणाः। तथाहि। वन्हिसंयोगात् परमाणौ कर्म्म, ततः परमाण्वन्तरेण विभागः,तत आरम्भकसंयोगनाशः, ततो द्व्यणुकनाशः,१ ततः परमाणौ श्यामादिनाशः २ ततो रक्ताद्युत्पत्तिः ३ ततो द्रव्यारम्भानुगुणक्रिया ४ ततो विभागः ५ ततः पूर्व्व संयोगनाशः ६ तत आरम्भकसंयोगः ७ ततोद्व्यणुकोत्पत्तिः ८ ततो रक्ताद्युत्पत्तिः ९ ननु श्यामादिनाशक्षणे रक्तोत्पत्तिक्षणे वा परमाणौ द्रव्यारम्भानुगुणक्रियास्त्वि-

---

यिकारणत्वमिति न तत्रातिव्याप्तिः इत्थं च कारणमात्रविभागस्य पूर्वसंयोगनाशं द्रव्यनाशं चानपेक्ष्य कारणाकारणविभागजनकत्वेपि नातिव्याप्तिः तस्य विभागजनकत्वेपि संयोगविभागोभयजनकत्वाभावादिति ध्येयम्। द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्येति द्रव्यारम्भकसंयोगनाशोत्पत्त्यधिकरणक्षणोत्तरक्षणइत्यर्थः। कारणता तु द्रव्यारम्भकसंयोगनाशत्वेनैव लाघवादिति ध्येयम्। एवमग्रेपि नवदशैकादशक्षणाः। प्रक्रियाः क्रमेणोपपादयति तथा हीत्यादिना। परमाणौ कर्म द्व्यणुकारम्भकपरमाण्वोर्मध्ये एकस्मिन् परमाणौ कर्म। परमाण्वन्तरेण,द्व्यणुकारम्भकपरमाण्वन्तरेण। आरम्भकेति। द्व्यणुकारम्भकेत्यर्थः। ततः परमाणौ श्यामादिनाश इति। परमाणुगतरूपनाशं प्रति द्व्यणुकात्मकद्रव्यस्य प्रतिबन्धकतया तत्पूर्वं श्यामनाशासम्भवादिति भावः। द्रव्यारम्भकेति। द्व्यणुकारम्भकेत्यर्थः। तद्विनाशमन्तरेणेति। द्व्यणुकनाशोत्पत्तिक्षणोत्पत्तिकोत्तरसंयोगेन श्यामनाशक्षणएव पूर्वक्रियानाश इति भावः। परमाणौ क्रियान्तराभावादिति। तस्मिन् परमाणौ क्रियान्तराभावादित्यर्थः। अत्र हेतुमाह। कर्मवतीति। कर्मान्तरानुदयेन कर्मोत्पत्तौ कर्मणः प्रतिबन्धकत्वकल्पनादिति भावः। गुणोत्पत्तिमन्तरेण कर्मानुत्पत्तौ हेतुमा-

ति चेन्न । अग्निसंयुक्ते परमाणौ यत्कर्म्म तद्विनाशमन्तरेणगुणोत्पत्तिमन्तरेण च तत्र परमाणौ क्रियान्तराभावात्, कर्म्मवति कर्म्मानुत्पत्तेः । निर्गुणे द्रव्येद्रव्यारम्भानुगुणक्रियानुपपत्तेश्च । तथापि परमाणौ श्यामादिनिवृत्तिसमकालं रक्ताद्युत्पत्तिः स्यादिति चेन्न । पूर्व्वरूपादिध्वंसस्य रूपान्तरे हेतुत्वादिति नव क्षणाः । अथ दश क्षणाः । सा चारम्भकसंयोगविनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य विभागेन विभागजनने सति स्यात् । तथाहि । वन्हिसंयोगाद् द्व्यणुकारम्भके परमाणौ क्रिया, ततो विभागः, तत आरम्भकसंयोगनाशः, ततो द्व्यणुकनाशविभागजविभागौ १, ततः

---

१ । निर्गुणइति । कारणमात्रविभागस्य कारणाकारणविभागजनकत्वाभावपक्ष एव परमाण्वन्तरे कर्मचिन्तनं विनैव ग्रन्थान्तरे ऽष्टक्षणाप्रक्रियोक्ता सा च निर्गुणे द्रव्यारम्भानुगुणक्रियोत्पत्तौ बाधकाभावेन रक्तोत्पत्तिक्षणएव द्रव्यारम्भानुगुणक्रियोत्पत्तिः सम्भवतीत्यभिप्रायेण समर्थनीया । विभागेन विभागजननइति । कारणमात्रविभागेन कारणाकारणविभागजनने सतीत्यर्थः । विभागजविभागाविति । आरम्भकसंयोगनाशस्य तृतीयक्षणएवोत्पन्नतया चतुर्थक्षणे परमाण्वाकाशविभागः सम्भवतीति भावः । ततः श्यामनाशपूर्वसंयोगनाशाविति । परमाणुश्यामनाशपरमाण्वाकाशसंयोगनाशावित्यर्थः । परमाणुश्यामनाशं प्रति द्व्यणुकनाशस्य हेतुत्वात् पूर्वं परमाणुश्यामनाशासम्भवादिति भावः । रक्तोत्पत्त्युत्तरसंयोगाविति । उत्तरसंयोगं विना पूर्वकर्मणो नाशासम्भवेन द्रव्यारम्भानुगुणक्रियानुत्पत्तिरिति भावः । एवमग्रेपि । अत्र यएवाग्निसंयोगो द्व्यणुकनाशकः स एव श्यामनाशे रक्तोत्पादे च हेतुरिति केषाञ्चिन्मतं पुनरग्न्यन्तरसंयोगादिति भाष्यविरुद्धं नादरणीयमित्यभिमेत्याह । मध्यमशब्दवदिति । एकस्मादिति । द्व्यणुकनाशकादेकस्मादित्यर्थः । यथा मध्यम-

श्यामनाशपूर्व्वसंयोगनाशौ २, ततो रक्तोत्पत्त्युत्तरसंयोगौ ३, ततो वन्हिनोदनजन्यपरमाणुकर्म्मणो नाशः ४, ततोऽदृष्टवदात्मसंयोगाद् द्रव्यारम्भानुगुणक्रिया ५, ततो विभागः ६, ततः पूर्व्वसंयोगनाशः ७, तत आरम्भकसंयोगः ८, ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ९, ततो रक्ताद्युत्पत्तिः १०, इति। अथैकादश क्षणाः। वन्हिसंयोगात् परमाणौ कर्म्म, ततो विभागः, ततो द्रव्यारम्भकसंयोगनाशः, ततो द्व्य-

---

शब्दात् पूर्वशब्दनाशोत्तरशब्दोत्पादौ भवतस्तथैकस्माद् द्व्यणुकनाशकादग्निसंयोगाच्छ्यामनाशरक्तोत्पादौ न भवत इति व्यतिरेके दृष्टान्तः। तावत्कालमिति। श्यामनाशोत्पत्त्यव्यवहितपूर्वक्षणपर्यन्तमित्यर्थः। अग्ने द्व्यणुकनाशकाग्निसंयोगस्य। एवमग्रेपि। अस्थिरत्वादिति। यदा परमाणावग्निसंयोगाद् द्व्यणुकासमवायिकारणसंयोगविनाशकपरमाणौ कर्म तदैव नोदनाभिघातान्यतरात्मकस्याग्निपरमाणुसंयोगस्य जनकं यदग्निकर्मतस्य विनाशः कर्मणः स्वजन्यसंयोगविनाश्यत्वात् तदुत्तरक्षणे पुनरग्नौ कर्म कारणीभूतवेगाभिघातादेः स्वसमानाधिकरणकर्मध्वंसरूपसहकारिणश्च सत्त्वात् ततो विभागस्ततो द्व्यणुकनाशसमकालमग्निपरमाणुसंयोगस्य नाशेन श्यामरूपोत्पत्त्यव्यवहितपूर्वक्षणपर्यन्तं तस्यास्थिरत्वादिति भावः। ननु मास्तु द्व्यणुकनाशकाग्निसंयोगस्य परमाणुश्यामनाशकत्वं रक्तोत्पादकत्वं च परं तु द्व्यणुकनाशसमकालोत्पन्नाग्न्यन्तरसंयोगस्य परमाणौ श्यामनाशकत्वं रक्तोत्पादकत्वं चास्तु। न च श्यामनाशकतावच्छेदकरक्तोत्पादकतावच्छेदकजात्योः साङ्कर्यापत्तिरिति वाच्यम्। उत्पादकतावच्छेदकजातेर्नाशकतावच्छेदकजातिव्याप्यत्वोपगमादत आह। किं चेति। नाशक एव यद्युत्पादक इति। एवकारेण नाशकतावच्छेदकवद्भिन्नावृत्तित्वरूपाव्याप्तिरुत्पादकतावच्छेदके लभ्यते तथा च यद्युत्पादकतावच्छेदकं नाशकतावच्छेदकव्याप्यं तदेत्यर्थः। नष्टे रूपादौ रूपपरम्परायां नष्टायां, अग्निनाशे चरमाग्निसंयोगनाशे। परमाणौ पाकेन रूपोत्पत्तिस्थले प्रथमाग्निसंयोगादिना द्व-

एतेषां पाकजत्वं तु
क्षितौ नान्यत्र कुत्र चित् ।
तत्रापि परमाणौ स्यात्
पाको वैशेषिके नये ॥ १०५ ॥

णुकनाशः१, ततो द्व्यणुकनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य विभागजविभागश्यामनाशौ २, ततः पूर्व्वसंयोगनाशरक्तोत्पत्ती ३, तत उत्तरसंयोगः ४, ततो वन्हिनादेनजन्यपरमाणुकर्म्मनाशः ५, ततोऽदृष्टवदात्मसंयोगाद् द्रव्यारम्भानुगुणक्रिया६, ततो विभागः ७, ततः पूर्व्वसंयोगनाशः ८, ततो द्रव्यारम्भकसंयोगः ९, ततो द्व्यणुकम् १०, ततो रक्तादि ११, इति। मध्यमशब्दवदेकस्मादग्निसंयोगान्न रूपनाशरक्तोत्पादौ । ताव त्कालमेकस्याग्नेरीश्वरत्वात् । किं

पोत्पत्तिस्तेनैव रूपनाशः पुनरग्निसंयोगानन्तरं पुनारूपोत्पत्तिसम्भवेपि चरमाग्निसंयोगोत्तरं तेन रूपोत्पादेन तद्रूपस्य तेनैवाग्निसंयोगेन नाशसम्भवाव् तदग्निसंयोगस्यापि नाशे रूपान्तरोत्पादासम्भवेन नीरूपश्चिरं परमाणुः स्यादित्यर्थः । न च चरमाग्निसंयोगेन विनश्यदवस्थेनैव रूपो त्पत्तिस्तदुत्तरक्षणे च न तद्रूपनाशः पूर्वक्षणेऽग्निसंयोगाभावादिति वाच्यम्। असमवायिकारणस्य कार्यसहभावेनैव हेतुताया न्यायवैशेषिकसिद्धान्तसिद्धतया विनश्यदवस्थेन चरमाग्निसंयोगेन रूपोत्पादासम्भवादिति । परमाणुरिति। वैशेषिकमताभिप्रायेण न्यायनये पूर्व्वोक्तरीत्या घटादेरपि नीरूपत्वप्रसङ्गो बोध्यः । नन्नु रक्तोत्पादकतावच्छेदकवैजात्यं श्यामनाशकतावच्छेदकवैजात्यव्याप्यमिति न ब्रूमः परं तु वैजात्ययोरभेदं तेन न साङ्कर्यमत आह-।

नैयायिकानां तु नये
द्व्यणुकादावपीष्यते ।
गणनव्यवहारे तु
हेतुः संख्याभिधीयते ॥ १०६ ॥

च यद्युत्पादको नाशकस्तदा नष्टे रूपादावग्निनाशे नीरूपश्चिरं परमाणुः स्यात् । नाशकश्चेदुत्पादकस्तदा रक्तोत्पत्तौ तदग्निनाशे रक्ततरता न स्यात् एवं परमाण्वन्तरे कर्म्मचिन्तनात् पञ्चमादिक्षणेऽपि गुणोत्पत्तिः । तथाहि । एकत्र परमाणौ कर्म्म,ततो विभागः,तत आरम्भकसंयोगनाशपरमाण्वन्तरकर्म्मणी,ततस्तुद्व्यणुकनाशःपरमाण्वन्तरकर्म्मजश्च विभाग इत्येकः कालः १, ततः श्यामादिनाशः,विभागाच्च पूर्वसंयोगनाश इत्येकः कालः २, ततो रक्तोत्पत्तिः । द्रव्यारम्भकसंयोगश्चेत्येकः कालः ३, अथ द्व्यणुकोत्पत्तिः ४, अथरक्तोत्पत्तिः ५, इति पञ्च क्षणाः । द्रव्य-

---

उत्पादकश्चेदिति । चेन्नाशक उत्पादक इति योजना । नाशकतावच्छेदकमेव यद्युत्पादकतावच्छेदकं तदेत्यर्थः । रक्ततरता न स्यादिति । अयं भावः । रूपनाशकतावच्छेदकं विलक्षणाग्निसंयोगत्वं तदेव यद्युत्पादकतावच्छेदकं तदा कार्यतावच्छेदकमपि सामान्यतः पृथिवीपरमाणुरूपत्वं त्वया वाच्यं तथा सति क्वचिद्रक्ततरता क्वचिच्च रक्ततमता परमाणौ न स्यात् कार्यवैचित्र्यस्य कारणतावच्छेदकभेदाधीनत्वादिति । सिन्दूरादौ रक्ततारतम्यस्यानुभविकतया तत्परमाणुषु तस्यावश्यंभावादिति भावः ।

नाशसमकालं परमाण्वन्तरे कर्म्मचिन्तनात् षष्ठे गुणोत्पत्तिः। तथाहि। परमाणुकर्म्मणा परमाण्वन्तरविभागः, तत आरम्भकसंयोगनाशः, अथ द्व्यणुकनाशपरमाण्वन्तरकर्म्मणी १, अथ श्यामनाशः, परमाण्वन्तरकर्म्मजो विभागश्च २, ततो रक्तोत्पत्तिः परमाण्वन्तरे पूर्वसंयोगनाशश्च ३, ततः परमाण्वन्तरसंयोगः ४, ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ५, अथ रक्तोत्पत्तिः ६, इति। एवं श्यामनाशक्षणे परमाण्वन्तरे कर्म्मचिन्तनात् सप्तक्षणाः। तथाहि। परमाणौ कर्म, ततः परमाण्वन्तरेण विभागः, तत आरम्भकसंयोगनाशः, ततो द्व्यणुकनाशः १, ततः श्यामादिनाशपरमाण्वन्तरकर्मणी २, ततो रक्तोत्पत्तिः परमाण्वन्तरे कर्मजविभागश्च ३, ततः परमाण्वन्तरेणापूर्वसंयोगनाशः ४, ततः परमाण्वन्तरेण सं-

---

इदं च पूर्वरूपनाशकाग्निसंयोगमात्रस्योत्तररूपहेतुत्वमित्यभिप्रायेण पुनरन्यस्मादग्निसंयोगादिति भाष्यानुरोधेन चोक्तम्। वस्तुतो रक्ततारतम्यस्य पूर्वरूपविशेषध्वंसकृतत्वाद्भाष्यस्य द्व्यणुकनाशकाग्निसंयोगापेक्षया ऽन्यपरत्वादुत्पादकविनाशकयोरग्निसंयोगयोरेकत्वानेकत्वे ऽनियम एवेति ध्येयम्। परमाण्वन्तरेति। द्व्यणुकनाशकक्रियावत्परमाणुभिन्नद्व्यणुकान्तरारम्भकपरमाणावित्यर्थः। कर्मचिन्तनादिति। द्व्यणुकारम्भकसंयोगनाशाद्युत्पत्त्यादिक्षणे द्व्यणुकान्तरारम्भककर्मचिन्तनादित्यर्थः। पञ्चमादीत्यत्रादिना षष्ठसप्तमाष्टमक्षणानां परिग्रहः। इत्यष्टक्षणा इति। ननु यत्रैकस्मिन् परमाणावग्निसंयोगसमकालं परमाण्वन्तरे कर्मोत्पत्तिस्तदुत्तरक्षणेषु क्रमेणैकक्रियाविभागपूर्वसंयोगनाशद्व्यणुकनाशः अपरत्र विभागपूर्वसंयोगनाशोत्तरसंयोगोत्पत्तिद्व्यणुकोत्पत्तिरूपोत्पत्तयस्तत्र द्विक्षणा। एवं यत्रैकस्मिन् परमाणौ कर्मोत्पत्तिसमकालं परमाण्वन्तरे कर्मोत्पत्तिस्तत्र त्रिक्षणा। एवं यत्रैकस्मिन्परमाणौ विभागसमकालं परमाण्वन्तरे कर्मोत्पत्तिस्त-

योगः ५ ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ६ ततो रक्तोत्पत्तिः ७ इति । रक्तोत्पत्तिसमकालं परमाण्वन्तरे कर्मचिन्तनादष्टक्षणाः । तथाहि । परमाणौ कर्म, ततः परमाण्वन्तरविभागः, तत आरम्भकसंयोगनाशः, ततो द्व्यणुकनाशः १ ततः श्यामनाशः २ ततो रक्तोत्पत्तिपरमाण्वन्तरकर्मणी ३ ततः परमाण्वन्तरकर्मजविभागः ४ ततः परमाण्वन्तरे पूर्वसंयोगनाशः ५ ततः परमाण्वन्तरसंयोगः ६ ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ७ अथ रक्तोत्पत्तिः ८ इति । नैयायिकानामिति । नैयायिकानां मते द्व्यणुकादाववयविन्यपि पाको भवति । तेषामयमाशयः । अवयविनां सच्छिद्रत्वाद्वन्हेः सूक्ष्मावयवैरन्तःप्रविष्टैरवयवेष्ववष्टब्धेष्वपि पाको न विरुध्यते वैशेषिकमतेऽनन्तावयवितन्नाशकल्पने गौरवात् । इत्थं च सो-

---

त्र चतुःक्षणापि सम्भवति प्रक्रियेति चेन्न । द्व्यणुकनाशमन्तरेण परमाणौ श्यामादिनिवृत्तिस्तामन्तरेण च रक्तोत्पत्तिर्न सम्भवतीत्युक्तप्रायम् । इत्थं च द्व्यणुकनाशक्षणे परमाणुश्यामनाशक्षणे रक्तोत्पत्तिक्षणे वा द्व्यणुकान्तरोत्पत्तौ द्वित्रिचतुःक्षणा प्रक्रिया वाच्या । न चैतेषु क्षणेषु द्व्यणुकान्तरोत्पत्तिः सम्भवति तथा सति तत्पूर्वक्षणेषु परमाणोररक्तत्वेन तदारब्धद्व्यणुकस्याप्यरक्तत्वप्रसङ्गादित्यन्यत्र विस्तरः । अवयविन्यपीत्यपिना परमाणुपरिग्रहः । तेषाम्, नैयायिकानाम् । अयं, वक्ष्यमाणः । अवष्टब्धेष्वपीति । अवयविनावष्टब्धेष्वपीत्यर्थः । पाकः रूपादिपरावृत्तिः । न विरुद्ध्यतइति । साक्षात्परम्परासाधारणसकलावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगस्य रूपादिनाशहेतुत्वे मानाभावेनारम्भकसंयोगावच्छेदेन विजातीयतेजःसंयोगादेव रूपादिनाशसम्भवेप्यारम्भकसंयोगावच्छेदेन तेजःसंयोगस्याभिघातादेस्तदानीं तत्र सद्भावे मानाभावेन पूर्वोक्तरीत्याऽवयविनाशस्याप्रसक्तेः सर्वावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगस्य रूपादिनाशकत्वेपि नाशकतावच्छेदकवैजात्य-

नित्येषु नित्यमेकत्व-
मनित्ये ऽनित्यमिष्यते ।

यं घट इत्यादिप्रत्यभिज्ञापि सङ्गच्छते तत्र तु न प्रत्यभिज्ञा तत्रावयविनाशोऽपि स्वीक्रियतइति । संख्यां निरूपयितुमाह । गणनेति । गणनव्यवहारासाधारणकारणं संख्येत्यर्थः । नित्येष्विति । नित्येषु परमाण्वादिष्वेकत्वं नित्यम् । अनित्ये घटादावेकत्वमनित्यमित्यर्थः । द्वित्वादयः परार्द्धान्ता अपेक्षाबुद्धिजा मता इति । द्वित्वादयो व्यास-

---

स्य नोदनत्वाभिघातत्वादिविरुद्धस्यैवाङ्गीकरणीयतया नोदनाभिघाताभिन्नतेजःसंयोगाद्रूपादिनाशेपि तेनावयविनाशस्यासम्भवात् अस्तु वा रूपादिनाशकतावच्छेदकवैजात्यस्य नोदनाभिघातत्वव्याप्यत्वं तथाप्यवयवाभिघातादिकालेऽवयवाभिघातोत्पादनियमे मानाभावः आस्तां वा तथापि नियमः तथाप्यवयवाभिघातादेर्नियमतो द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागहेतुक्रियाजनकत्वे मानाभाव एव । विभागं प्रति क्रियायास्तत्तद्व्यक्तित्वेनैव हेतुतया तत्तत्क्रियाधीनविभागं प्रति तत्तत्पूर्वदेशस्य विशिष्य हेतुतया च तज्जन्यक्रियायास्तादृशविभागहेतुत्वासिद्धेरिति भावः । यदप्युक्तं वैशेषिकैरवयविरूपं प्रत्यवयवरूपहेतुतायां व्यभिचारापत्त्या नावयविनि पाकेन रूपोत्पाद इति, तदपि न । अवयवरूपादेर्विजातीयरूपादिकं प्रत्येव हेतुताया व्यभिचाराप्रसक्तेः । एतेनावयविरूपनाशे आश्रयनाशहेतुतायां व्यभिचारापत्त्या पाकेनावयविरूपनाशासम्भव इत्यप्यपास्तम् । आश्रयनाशजन्यतावच्छेदककोटौ वैजात्यस्य निवेशनीयत्वादिति अवयविपाकानभ्युपगमे साधकाभावमुक्त्वा तत्र बाधकमप्याह । अनन्तेति । इत्थं च अवयविनाशानङ्गीकारे च प्रत्यभिज्ञा सङ्गच्छतइति । पूर्वावयविनाशे तूत्तरोत्पन्नावयविनि पूर्वावयविनोरभेदाभावेनाभेदावगाहिनी प्रत्यभिज्ञा न स्यादिति भावः । कालादावतिव्याप्तिमाशङ्क्याह । असाधारणमिति । वस्तुतो गणनं संख्यात्वं तत्प्र-

द्वित्वादयः परार्द्धान्ता
अपेक्षाबुद्धिजा मताः ॥ १०७ ॥
अनेकाश्रयपर्याप्ता
एते तु परिकीर्तिताः ।

ज्यवृत्तिसंख्या अपेक्षाबुद्धिजन्याः । अनेकेति । यद्यपि द्वित्वादिसमवायः प्रत्येकं घटादावपि वर्त्तते । तथाप्येको द्वाविति प्रत्ययाभावादेको न द्वाविति प्रत्ययसद्भावाच्च द्वित्वादीनां पर्य्याप्तिलक्षणः कश्चन सम्बन्धोऽनेकाश्रयोऽभ्युप-

---

कारको व्यवहारस्तत्प्रकारकं प्रमात्मकं ज्ञानं तद्धेतुस्तद्विषय इत्यर्थान्न कालादावतिव्याप्तिः । तत्रापि सङ्ख्यात्वजातिरेव लक्षणमितरन्तु सङ्ख्यात्वजातौ प्रमाणतयोक्तं, एवमग्रेपीति ध्येयम् । द्वित्वादय इति । एकत्वान्यसङ्ख्यामात्रमपेक्षाबुद्धिरूपनिमित्तकारणजन्यमित्यर्थः । असमवायिकारणं तु द्वित्वं प्रति समवायिकारणगतयावदेकत्वमिति बोध्यम् । ननु योग्यद्वित्वादौ तद्धेतुत्वे मानाभाव इति चेन्न । योग्यद्वित्वादेरपेक्षाबुद्धिजन्यत्वेऽतीन्द्रियद्वित्वादावप्यनेकसङ्ख्यात्वादिना तदनुमानात् । अथापेक्षाबुद्धेर्द्वित्वहेतुत्वे कथमविरलक्रमेण यावदपेक्षाबुद्धिसत्वं न द्वित्वाद्युत्पत्तिः । अत्र केचित् अपेक्षाबुद्धेरुत्पत्तिसम्बन्धेन हेतुत्वान्न यावदपेक्षाबुद्धिसत्त्वं द्वित्वाद्युत्पत्तिरिति । तन्न । धारावाहिकापेक्षाबुद्धिभिः सर्वत्र धारावाहिकद्वित्वाद्युत्पत्तेर्दुर्वारत्वात् भगवदपेक्षाबुद्ध्या धारावाहिकद्वित्वाद्युत्पत्तेर्दुर्वारत्वाच्च तद्बुद्धेर्नित्यत्वेनोत्पत्तिसम्बन्धेन तद्धेतुत्वस्य दुर्वचत्वात् । वस्तुतस्तु तत्तत्पुरुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यानेकसङ्ख्यात्वाद्यवच्छिन्नं प्रति तत्तत्पुरुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यानेकसङ्ख्यादेः प्रतिबन्धकत्वाभ्युपगमान्न यावदपेक्षाबुद्धिसत्त्वं द्वित्वाद्युत्पत्तिरिति । प्रत्येकं घटादाविति । तथा चानेकाश्रयपर्याप्तेति मूलमसङ्गतमिति भावः । नन्वेकत्वस्य न्यूनवृत्तितया द्वि-

अपेक्षाबुद्धिनाशाच्च
नाशस्तेषां निरूपितः ॥ १०८ ॥
अनेकैकत्वबुद्धिर्या
सापेक्षाबुद्धिरिष्यते ।
परिमाणं भवेन्मान-
व्यवहारस्य कारणम् ॥ १०९ ॥

गम्यते । अपेक्षाबुद्धिनाशादिति । प्रथममपेक्षाबुद्धिस्ततो द्वित्वोत्पत्तिस्ततो विशेषणज्ञानं द्वित्वत्वनिर्विकल्परूपं ततो

त्वाधारतानवच्छेदकत्वान्न तथा प्रत्यय इत्यत आह । एको न द्वावितीति । एकत्वावच्छेदेन द्वित्ववच्छेदाभावादेकत्वादेर्न्यूनवृत्तितया द्वित्ववच्छेदानवच्छेदकत्वादिति भावः । अनेकाश्रय इति । उभयाद्याश्रय इत्यर्थः । तथा च तादृशप्रतीतेर्न द्वित्ववच्छेदाधारतावच्छेदकत्वमेकत्वे विषयः किं तु पर्याप्तिसम्बन्धेन द्वित्वं तद्वच्छेदो वा एकत्वावच्छिन्ने प्रकारः । इत्थं च पर्याप्तिसम्बन्धेन द्वित्वस्य प्रत्येकमभावादेको द्वावित्यप्रत्ययस्यैको न द्वाविति प्रत्ययस्य चोपपत्तिरिति भावः । अत्र बहवः उभयादेः प्रत्येकानतिरिक्ततया प्रत्येकमपि पर्याप्तिसम्बन्धेन द्वित्वमस्त्येवेति पर्याप्त्यङ्गीकारेप्येको द्वावित्यप्रत्ययस्यैको न द्वाविति प्रत्ययस्य च कथमुपपत्तिः । यदि चैको न द्वाविति प्रतीतिबलाद् द्वित्ववच्छेदावच्छेदकत्वं स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपमेकत्वे स्वीक्रियते न तु द्वित्वावच्छेदकत्वमेको द्वावित्यप्रत्ययादिति विभाव्यते, तदा समवायपक्षेपि तुल्यमिति पर्याप्त्यङ्गीकारो निरर्थक इति चेदत्राहुः । आकाशावितिवाक्यस्य प्रामाण्यापत्त्या पर्याप्त्यङ्गीकार आवश्यकः । न च समवायेनैव पर्याप्तिसम्बन्धेनापि द्वित्वस्याकाशे सत्त्वात् पर्याप्त्यङ्गीकारेपि तद्वाक्यप्रा-

अणु दीर्घं महद्ध्रस्व-
मिति तद्भेद ईरितः ।
अनित्ये तदनित्यं स्या-
न्नित्ये नित्यमुदाहृतम् ॥११०॥

द्वित्वत्वविशिष्टप्रत्यक्षमपेक्षाबुद्धिनाशश्च ततो द्वित्वनाश इति । यद्यपि ज्ञानान्तरं द्विक्षणमात्रस्थायि, योग्यविभुविशेषगुणानां स्वोत्तरवर्त्तिगुणनाश्यत्वात् । तथाप्यपेक्षाबुद्धेस्त्रिक्षणस्थायित्वं कल्प्यते, अन्यथा निर्विकल्पकालेऽपेक्षाबुद्धिनाशाऽनन्तरं द्वित्वस्यैव नाशः स्यान्न तु द्वित्वप्रत्यक्षम्, तदानीं विषयाभावात्, विद्यमानस्यैव चक्षुरादिना ज्ञानजननोपगमात् । तस्माद् द्वित्वप्रत्यक्षादिकमपेक्षाबुद्धेर्नाशकं कल्प्यते । न चापेक्षाबुद्धिनाशात्कथं द्वित्वनाश इति वाच्यम् । कालान्तरे द्वित्वप्रत्यक्षाभावादपेक्षाबुद्धिस्तदुत्पा-

---

माण्यं दुर्वारमिति वाच्यम् । उद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यत्वविशिष्टपर्याप्तेरेव द्वित्वसम्बन्धत्वोपगमात् आकाशत्वव्याप्यद्वित्वपर्याप्तेरमासिद्धत्वाद् द्वित्वपर्याप्तेर्द्वित्वस्वरूपतया तस्य घटादावपि सत्त्वात् । नचोद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यत्वविशिष्टसमवायस्य द्वित्वसंसर्गतां स्वीकृत्याकाशाविति प्रयोगवारणसम्भवादलं पर्याप्त्येति वाच्यं, तथा सति घटाविति प्रयोगस्य प्रामाण्यानुपपत्तेः समवायस्यैकत्वेन घटत्वव्याप्यसमवायस्याप्रसिद्धेरित्यन्यत्र विस्तरः । अपेक्षाबुद्धिनाशाच्च तेषां नाश इति मूलस्य तृतीयक्षणे अपेक्षाबुद्धिनाशाच्चतुर्थक्षणे द्वित्वादीनां नाश इति नार्थः परं तु चतुर्थक्षणे ऽपेक्षाबुद्धिनाशात् पञ्चमक्षणे इत्यर्थ इति ज्ञापनाय वैशेषिकप्रक्रियां प्रदर्शयति । प्रथमाभि-

दिका तन्नाशस्तन्नाशक इति कल्पनात् । अत एव तत्पुरुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यद्वित्वादिकं तेनैव गृह्यत इति कल्प्यते । न चापेक्षाबुद्धेर्द्वित्वप्रत्यक्षकारणत्वमस्त्विति वाच्यम् । लाघवेन द्वित्वं प्रति कारत्वस्यैवोचितत्वात्, अतीन्द्रिये द्व्यणुकादावपेक्षाबुद्धिर्योगिनाम्, सर्गादिकालीनपरमाण्वादावीश्वरीयापेक्षाबुद्धिर्ब्रह्माण्डान्तरवर्त्तियोगिनामपेक्षाबुद्धिर्वा द्वित्वादिकारणमिति। अपेक्षाबुद्धिः केत्यत आह। अनेकेति। अयमेकोऽयमेक इत्याकारिकेत्यर्थः । इदं तु बोध्यम् । यत्रानियतैकत्वज्ञानं तत्र द्वित्वादिभिन्ना बहुत्वसंख्योत्पद्यते यथा सेनावनादाविति कन्दलीकारः । आचार्यास्तु त्रित्वादिकमेव बहुत्वं मन्यन्ते, तथा च त्रित्वत्वादिव्यापिका बहुत्वत्वजातिः । सेनादौ चोत्पन्नेऽपि त्रित्वादौ त्रित्वत्वाद्यग्रहो दोषादित्थं चेतो बहुतरेयं सेनेति प्रतीतिरुपपद्यते, बहुत्वस्य संख्यान्तरत्वे तत्तारतम्याभावादित्यवधेयम् । परिमाणं निरूपयति । परिमाणमिति । परिमितिव्यवहारासाधारणं कारणं परिमाणमित्यर्थः । तच्चतुर्विधम् । अणु महद्दीर्घं ह्रस्वं च,इदं चातुर्विध्यं प्रत्यक्षसिद्धम् । तत्राणुत्वह्रस्वत्वे महत्त्वदीर्घत्वे च समनियते । तत्परिमा-

---

त्यादिना । द्वित्वत्वाविशिष्टप्रत्यक्षं, द्वित्वत्वाविशिष्टलौकिकप्रत्यक्षम् । अन्यथा अपेक्षाबुद्धेर्द्विक्षणमात्रावस्थायित्वे । द्वित्वस्यैव नाश इति । द्वित्वस्य नाश एवेत्यर्थः । ननु तदानीं द्वित्वाभावेपि तत्पूर्वक्षणे द्वित्वसत्त्वान्न द्वित्वप्रत्यक्षानुपपत्तिरत आह । विद्यमानस्यैवेति । सम्बद्धं वर्तमानं च गृह्यते चक्षुरादिनेत्यनुरोधात् लौकिकप्रत्यक्षं प्रति द्वित्वादेर्विषयस्य कार्यसहभावेन हेतुत्वादिति भावः । ननु योग्यविभुविशेषगुणनाशं प्रति स्वोत्तरवर्तिविशेषगु-

सङ्ख्यातः परिमाणाच्च
प्रचयादपि जायते ।
अनित्यं द्व्यणुकादौ तु
संख्याजन्यमुदाहृतम् ॥ १११ ॥

क्तम् । नित्यमित्यत्र परिमाणमित्यनुषज्यते । जायत इत्यत्रापि परिमाणमित्यनुवर्त्तते । अनित्यमिति पूर्व्वेणान्वितम् । तथा चानित्यं परिमाणं सङ्ख्याजन्यं परिमाणजन्यं प्रचयजन्यं चेत्यर्थः । तत्र सङ्ख्याजन्यमुदाहरति । द्व्यणुकादाविति । द्व्यणुकस्य त्रसरेणोश्च परिमाणं प्रति पर-

---

णत्वेन हेतुतयापेक्षाबुद्ध्युत्तरक्षणोत्पन्नस्मृत्या संस्कारेण वापेक्षाबुद्धिनाशः केन वारणीय इत्याशङ्कामुपसंहारव्याजेन परिहरति । तस्मादिति । द्वित्वप्रत्यक्षादिकमिति । द्वित्वद्वित्वत्वनिर्विकल्पकमित्यर्थः । आदिना त्रित्वद्विपृथक्त्वादिप्रत्यक्षपरिग्रहः । योग्यविभुविशेषगुणत्वस्य स्वत्वस्य चानुगतस्याभावेन स्वोत्तरोत्पन्नगुणत्वस्यानुगतस्याभावात्त तद्व्यक्तित्वेनैव नाश्यनाशकभावस्य वाच्यतया द्वित्वत्वविशिष्टप्रत्यक्षरूपकार्यानुरोधेन द्वित्वद्वित्वत्वनिर्विकल्पकस्यैव तद्व्यक्तित्वेनापेक्षाबुद्धिनाशकत्वं कल्प्यते नतु द्वितीयक्षणोत्पन्नस्मरणादेरिति भावः । ननु द्वित्वत्वविशिष्टद्वित्वप्रत्यक्षमुपनीतभानात्मकमेवास्तु अलं तदुपपत्तये त्रिक्षणावस्थायित्वकल्पनेनापेक्षाबुद्धेः । न च द्वित्वत्वांशे उपनीतभानसम्भवेपि द्वित्वांशेनोपनीतभानत्वमुपनीतं च विशेषणतयैवेति नियमादिति वाच्यं, यतो द्वित्वत्वविशिष्टद्वित्वप्रत्यक्षं हि जायमानं द्रव्यांशे द्वित्वप्रकारकमेव भवति द्वे द्रव्ये इत्याकारकं निर्विकल्पकोत्तरक्षणे द्वे द्रव्ये इत्याकारकं द्वित्वत्वाविशिष्टद्वित्वप्रकारकं प्रत्यक्षं

माणुपरिमाणं द्व्यणुकपरिमाणं वा न कारणम् । परिमाण-
स्य स्वसमानजातीयोत्कृष्टपरिमाणजनकत्वात्, द्व्यणुका-

न सम्भवति तत्पूर्वं विशेषणतावच्छेदकद्वित्वत्वप्रकारकद्वित्वज्ञानासम्भ-
वादिति तु न विशेष्ये विशेषणमिति रीत्यैव द्वे द्रव्ये इत्याकारकप्रत्यक्षस-
म्भवादिति चेन्न, निर्विकल्पकस्याप्रत्यासत्तितया द्वे द्रव्ये इत्युपनीतभाना-
सम्भवात्तस्योपनीतभानरूपत्वे तदुत्तरं द्वित्वं साक्षात्करोमीत्यनुव्यवसायानु-
पपत्तेश्च । तस्मात् त्रिक्षणावस्थायित्वमपेक्षाबुद्धेरिति वैशेषिकाणामाशयः । न-
व्यास्तु उत्पत्स्यमानद्वित्वस्य द्वित्वत्वसामान्यलक्षणया पूर्वमनुभवाद् द्वित्वोत्प-
त्तिसमयएवद्वित्वत्वप्रकारकमुत्पद्यमानाद्द्वित्वस्मरणन्तेन तदुत्तरक्षणे इदानीं
द्वे द्रव्ये इति विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिलौकिकप्रत्यक्षसम्भवादलमपेक्षाबुद्धेस्त्रिक्ष-
णावस्थायित्वेन । अन्यथा सुखाद्युत्पादद्वितीयक्षणे सुखत्वानिर्विकल्पकमनन्तर-
क्षणे च सुखनाशादहं सुखीति लौकिकप्रत्यक्षं न सम्भवतीति सुखशब्दादेरपि
त्रिक्षणावस्थानप्रसङ्गादिति प्राहुः । नन्वपेक्षाबुद्धेर्द्वित्वोत्पादकत्वे चैत्रीया-
पेक्षाबुद्धिजन्यद्वित्वस्यापेक्षाबुद्धिशून्येन मैत्रेण ग्रहणापत्तिः सन्निकर्षादिघ-
टितसामग्र्याः सत्त्वात्तद्वारणाय विषयतासम्बन्धेन तत्पुरुषीयप्रत्यक्षे त-
द्भिन्नपुरुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यद्वित्वादेस्तादात्म्येन प्रतिबन्धकत्वकल्पने च गौ-
रवमत आह । अत एवेति । पूर्वोक्तयुक्त्या ऽपेक्षाबुद्धेर्द्वित्वोत्पादकत्वस्याव-
श्यकत्वादेव । तेनैव गृह्यतइति । कल्प्यतइति । तद्भिन्नेन न गृह्यतइति क-
ल्प्यतइत्यर्थः । तथा चान्यथा ऽनुपपत्त्या पूर्वोक्तप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभाव-
कल्पनागौरवं न दोषायेति भावः । ननु कालान्तरे द्वित्वप्रत्यक्षवारणाय
द्वित्वप्रत्यक्षं प्रत्येवापेक्षाबुद्धेर्हेतुत्वमस्तु न तु द्वित्वं प्रतीत्याशङ्कते । नचेति ।
लाघवेनेति । द्वित्वप्रत्यक्षत्वापेक्षया द्वित्वत्वस्य कार्यतावच्छेदकस्य लघुत्वा-
दिति भावः । ननु द्वित्वप्रत्यक्षनिष्ठ लौकिकविषयितया द्वित्वत्वमेव कार्य-
तावच्छेदकमिति न गौरवम्, नचान्तरेणाप्यपेक्षाबुद्धिं द्वित्वप्रत्यक्षापत्तिरे-
तावताप्यवारितैवेति वाच्यं, द्वित्वत्वाविषयकाद्वित्वप्रत्यक्षस्यालीकतया व्या-
पकीभूतद्वित्वत्वावच्छिन्नजनकसामग्रीविरहादेव तद्वारणादिति चेन्न । उत्पा-
दकसामग्र्या व्यञ्जकत्वाङ्गीकारे घटाद्युत्पादकसामग्र्या अपि घटादिव्य-
ञ्जकत्वापत्त्या सत्कार्यवादापत्तेरिति । नन्वपेक्षाबुद्धेर्द्वित्वाद्युत्पादकत्वं

दिपरिमाणं तु परमाण्वणुत्वापेक्षया नोत्कृष्टम्, त्रसरेणुपरिमाणं तु न सजातीयमतः परमाणौ द्वित्वसङ्ख्या द्व्यणु-

---

न सम्भवति द्व्यणुकस्यास्मदीयप्रत्यक्षागोचरतया तत्रापेक्षाबुद्ध्यसम्भवेन तत्रत्रित्वानुत्पत्त्यापत्ते, नचेष्टापत्तिः भावकार्यस्यासमवायिकारणजन्यत्वनियमेनत्र्यणुकगतत्रित्वंविनात्र्यणुकपरिमाणानुत्पत्तेः परिमाणस्य स्वसमानजातीयोत्कृष्टपरिमाणजनकत्वनियमेनद्व्यणुकपरिमाणस्यतत्रासमवायिकारणत्वासम्भवादत आह। अतीन्द्रियद्व्यणुकादाविति। आदिनापरमाणुपरिग्रहः। सर्गाद्यौयोगिनामभावादाह ईश्वरीयेति। नचेश्वरीयापेक्षाबुद्धेर्द्वित्वोत्पादकत्वे तद्द्वित्वस्यनित्यत्वप्रसङ्गः, ईश्वरीयापेक्षाबुद्धेर्नित्यत्वेनतन्नाशनाश्यत्वस्यताहशद्वित्वेवक्तुमशक्यत्वादिति वाच्यम्, तद्द्वित्वस्येश्वरीयापेक्षाबुद्धिसहकारिविशेषस्य क्षणविशेषस्यनाशादेव नाशोपपत्तेः क्षणविशेषस्येश्वरीयापेक्षाबुद्धिसहकारित्वानङ्गीकारे सर्गाद्यकालीनपरमाणुद्वित्वोत्पत्तेः पूर्वन्तद्द्वित्वोत्पादापत्तेः अपेक्षाबुद्धिनाशाच्चेतिमूलस्याश्रयनाशोपलक्षकत्ववदीश्वरीयापेक्षाबुद्धिसहकारिविशेषक्षणविशेषनाशोपलक्षकत्वस्वीकाराच्च न तद्विरोधः। एतेनघटाद्युत्पत्तिद्वितीयक्षणेभगवदपेक्षाबुद्ध्या तत्र द्वित्वादिकञ्जन्यतइतिपरास्तम्। तदानींसहकारिक्षणविशेषस्याभावेनभगवदपेक्षाबुद्ध्याद्वित्वादिरजननात्तदानीन्तत्र द्वित्वोत्पादेमानाभावाच्च एतदस्वरसादाह। ब्रह्माण्डान्तरेति। इत्यतः इत्याकाङ्क्षातः। नन्वेकत्वांशे निर्धर्मितावच्छेदकैकत्वज्ञानाद्द्वित्वाद्युत्पत्त्यापत्तिरतोव्याचष्टे अयमेकइति। तत्तद्व्यक्तिमात्रनिष्ठेदंत्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपितैकत्वप्रकारताशालिनीबुद्धिरपेक्षाबुद्धिपदार्थ इति नोक्तदोष इति भावः। क्वचित्पुस्तके इदं तु बोध्यमित्याद्यवधेयमित्यन्तः पाठः, स चैवं व्याख्येयः। यत्रानियतैकत्वेति। एकत्वविशेष्यकसङ्ख्यात्वानियतात्रित्वादिप्रकारकज्ञानशून्यकालीनमनेकैकत्वज्ञानमित्यर्थः। यद्वा एकत्वांशे निर्धर्मितावच्छेदककमेकत्वसङ्ख्या योगिन इत्याकारकज्ञानमित्यर्थः। सेनावनादाविति। तत्र नियतैकत्वज्ञानाभावात्तस्यैव सहस्रत्वादिसङ्ख्योत्पादकत्वादिति भावः। उत्पन्नेपीति। अनियतैकत्वज्ञानस्यापि त्रित्वाद्युत्पादकत्वादिति भावः। दोषात्, नियतानेकैकत्वज्ञानाभावात्। अनियतानेकैकत्वज्ञानस्य त्रित्वोत्पत्तिकारणत्वेपि त्रित्वांशे त्रित्वत्वप्रकारकप्रत्यक्षे

परिमाणं घटादौ तु परिमाणजमुच्यते ।

कपरिमाणस्य, द्व्यणुके त्रित्वसङ्ख्या च त्रसरेणुपरिमाणस्यासमवायिकारणमित्यर्थः । परिमाणजन्यमुदाहरति । परिमाणं घटादाविति । परिमाणजं कपालादिपरिमाणज-

---

नियतानेकैकत्वज्ञानस्यैव हेतुतया तं विना न त्रित्वत्वादिप्रकारकं प्रत्यक्षमिति भावः । उपपद्यते इति । इतो बहुतरेत्यत्र बहुत्वे स्वसजातीयनिरूपितोत्कर्षः प्रतीयते । तथा च चतुष्ट्वादिरूपे बहुत्वे त्रित्वादिरूपस्वसजातीयनिरूपितोत्कर्षस्य सत्त्वात्तादृशप्रतीतिरुपपद्यतइति भावः । सङ्ख्यान्तरत्वे त्रित्वाद्यतिरिक्तसंख्यात्वे तत्तारतम्याभावादिति बहुत्वे स्वसजातीयोत्कर्षाभावात्तन्मते तस्यैकरूपत्वादिति भावः । न च बहुत्वस्य त्रित्वादिरूपत्वे बहुत्वनिश्चये कथं त्रित्वादिसंशय इति वाच्यम्, समानप्रकारकनिश्चयस्यैव संशयविरोधितया बहुत्वत्वप्रकारकनिश्चयस्य त्रित्वत्वादिप्रकारकसंशयाविरोधित्वात् । अणु महदित्यादि । यद्यप्यणुत्वमेव ह्रस्वत्वमस्तु महत्त्वमेव दीर्घत्वमस्त्विति कुतश्चातुर्विध्यं तथापि तदवधिकाणुतया प्रतीयमानेपि तदवधिकह्रस्वत्वाव्यवहारात्तदवधिकमहत्त्ववत्तया प्रतीयमानेपि तदवधिकदीर्घत्वाव्यवहाराच्च ह्रस्वत्वदीर्घत्वयोरतिरिक्तपरिमाणतया तच्चातुर्विध्यं बोध्यम् । सङ्ख्याजन्यमुदाहरतीति । सङ्ख्यामात्रजन्यमुदाहरतीत्यर्थः । न सजातीयमित्यनन्तरं विजातीयसंयोगरूपः प्रचयस्तु न द्व्यणुकादौ तत्सत्त्वेपि वा तस्याकिञ्चित्करत्वादिति पूरणीयम् । द्वित्वसंख्या द्वित्वसङ्ख्यामात्रम् । एवमग्रेपि । परिमाणजन्यं परिमाणमात्रजन्यम् । कपालादिपरिमाणजन्यम्, कपालादिपरिमाणमात्रजन्यमित्यर्थः । अप्रचितमहत्कपालद्वयारब्धे घटे यन्महत्परिमाणं तत्र कपालगतद्वित्वसङ्ख्या न कारणं द्वित्वसङ्ख्याया महत्त्वाजनकत्वात् अन्यथा द्व्यणुकेपि महत्त्वोत्पादापत्तेः । नचोक्तापत्त्या द्वित्वत्वेन परिमाणाजनकत्वेपि घटगतमहत्त्वं प्रति कपालगतमहत्त्वस्य कपालगतद्वित्वस्य वा हेतुत्वमित्यत्र विनिगमनाविरह

प्रचयः शिथिलाख्यो यः संयोगस्तेन जन्यते ॥ ११२ ॥

न्यम् । प्रचयजन्यमुदाहर्त्तुं प्रचयं निर्व्वक्ति । प्रचय इति । परिमाणं चाश्रयनाशादेव नश्यतीत्याह । नाश इति । अर्थात परिमाणस्यैव । न चावयविनाशः कथं परिमाण-

---

इति वाच्यम्। कपालगतमहत्त्वोत्कर्षेण घटगतमहत्त्वोत्कर्षस्यानुभाविकतया कपालमहत्त्वस्य तत्रावश्यं हेतुताया वाच्यत्वात् यत्र कपाले न प्रचयस्तत्र प्रचयस्यापि हेतुत्वासम्भवात्तत्र घटपरिमाणं कपालपरिमाणमात्रजन्यमिति भावः । प्रचय इतीति । मूले शिथिलाख्य इति । किञ्चिदवयवावच्छेदेनावयवान्तरासंयोगिनि महत्यवयवे वर्त्तमानः संयोगः प्रचय इत्येके । अत्र महत्पदं न देयं परमाणुसंयोगस्य प्रचयत्वे क्षतिविरहादित्यन्ये । भूयोवयवावच्छेदेनावयवान्तरासंयोगिन्यवयवे वर्त्तमानः संयोगः प्रचयस्तेन परमाणुसंयोगो द्व्यणुकसंयोगो वा न प्रचय इत्यपरे । अत्र प्रचयरहितैस्त्रिभिर्महावयवैरारब्धस्य यन्महत्परिमाणं तत्सङ्ख्यापरिमाणोभयजन्यम् महदवयवारब्धमहत्त्वादतिशयितत्वात् अल्पावयवारब्धमहत्त्वादातिशयितत्वाच्च। प्रचिताभ्यां महावयवाभ्यामारब्धे यन्महत्परिमाणमतिशायितं तत्परिमाणप्रचयोभयजन्यम् अप्रचितमहावयवारब्धात् त्र्यणुकमहत्वाच्च तादृशातिशयदर्शनात् प्रचितैर्महद्भिरारब्धस्य महत्परिमाणं सङ्ख्यापरिमाणप्रचयजन्यम् प्रचितमहावयवद्वयारब्धमहत्वादपि तस्योत्कृष्टत्वादिति ध्येयम् । दिङ्मात्रस्य मूले प्रदर्शितत्वादित्यन्यत्र विस्तरः । केचित्तु दीर्घमिति प्रतीतेरवयवसंयोगविशेषेणैवोपपत्तेः दीर्घत्वे न परिमाणमन्यथा वर्त्तुलत्वचतुरस्रत्वादीनां परिमाणान्तरत्वापत्तेरित्याहुः । अर्थादिति । प्रकरणादित्यर्थः । यद्वार्थात्परिशेषादित्यर्थः । न च परिशेषोऽसिद्धः रूपादेरप्याश्रयनाशनाश्यत्वादिति वाच्यं, आश्रयनाश इति मूलस्याश्रयनाशमात्रादित्यर्थकतया रूपादेराश्रयनाशमात्रनाश्यत्वाभावेन परिशेषसम्भवात्। न च मू-

परिमाणं तूलकादौ नाशस्त्वाश्रयनाशतः ।

नाशकः, सत्यप्यवयविनि त्रिचतुरपरमाणुविश्लेषे तदुपचये चावयविनः प्रत्यभिज्ञानेऽपि परिमाणान्तरस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादिति वाच्यम् । परमाणुविश्लेषे द्व्यणुकस्य नाशोऽत्रश्यमभ्युपेयस्तन्नाशे च त्र्यणुकनाश इत्येवं क्रमेण महावयविनो नाशस्यावश्यकत्वात् । सति च नाशकेऽनभ्युपगममात्रेण नाशस्यापवदितुमशक्यत्वात् । शरीरादाववयवोपचयेऽसमवायिकारणनाशस्यावश्यकत्वादवयविनाश आवश्यकः । न च पटविनाशेऽपि तन्त्वन्तरसंयोगात् परिमाणाधिक्यं न स्यादिति वाच्यम् । तत्रापि वेमाद्यभिघातेनासमवायिकारणतन्तुसंयोगनाशात् पटनाशस्यावश्यकत्वात् । किं च तन्त्वन्तरस्य तत्पटावयवत्वे पूर्वं तत्पट एव न स्यात् तन्त्वन्तररूपकारणाभावात्, तन्त्वन्तरस्यावयवत्वाभावे च न तेन परिमाणाधिक्यं संयुक्तद्रव्यान्तरवत् । तस्मात्तत्र तन्त्वन्तरसंयोगे सति पूर्वं पटनाशस्ततः पटान्तरोत्पत्तिरित्यवश्यं स्वीकार्य्यम् । अवयविनः प्रत्यभिज्ञानं

लस्य तादृशार्थकत्वे प्रयोजनाभाव इति वाच्यं, क्रियाविभागादिक्रमेण यत्किञ्चिदवयवनाशेऽपि शरीरादिनाशस्य मीमांसकैरनभ्युपगमात् तत्र परिमाणनाशस्यानुभविकत्वाच्चाश्रयनाशमात्रनाश्यत्वस्य च परिमाणे तैरनङ्गीकारात् तन्मतनिराकरणाय मूलस्य तादृशार्थकत्वादिति ध्येयम् । द्वितीयक्षणे चोत्पद्यतइत्यनन्तरं स्वाश्रयावयवगतैकत्वासमवायिकारणकं-

संख्यावत्तु पृथक्त्वं स्यात् पृथक्प्रत्ययकारणम् ॥ ११३ ॥

तु साजात्येन दीपकलिकादिवत्। न च पूर्वतन्तव एव तन्त्वन्तरसहकारात् पूर्वपटे सत्येव पटान्तरमारभन्तामिति वाच्यम्। मूर्त्तयोः समानदेशताविरोधात्। एकदा नानाद्रव्यस्य तत्रोपलम्भस्य बाधितत्वाच्च। पूर्वद्रव्यस्य प्रतिबन्धकस्य विनाशे द्रव्यान्तरोत्पत्तिरित्यवश्यमभ्युपेयत्वात्। पृथक्त्वं निरूपयति। संख्यावदिति। पृथक्प्रत्ययासाधारणं कारणं पृथक्त्वम्। तन्नित्यतादिकं संख्यावत्। तथाहि। नित्येष्वेकत्वं नित्यमनित्येऽनित्यम्। अनित्यमेकत्वमाश्रयद्वितीयक्षणे चोत्पद्यते आश्रयनाशान्नश्यति। तथैकपृथक्त्वमपि। द्वित्वादिवच्च द्विपृथक्त्वादिकमपीत्यर्थः। ननु अयमस्मात् पृथगित्यादावन्योन्याभावो भासते तत्कथं पृथक्त्वं गुणान्तरं स्वीक्रियते, न चास्तु पृथक्त्वं न त्वन्योन्याभाव इति वाच्यम्, रूपं न इति प्रतीत्यनापत्तेः, न हि रूपं घटावधिकं पृथक्त्वं गुणान्तरमस्ति, न वा घटे घटावधिकं पृथक्त्वमस्ति येन परम्परासम्बन्धः कल्प्य इत्यत

चेति पूरणीयम्। एकपृथक्त्वं एकसमवेतपृथक्त्वम्। द्वित्वादिवच्चेति। तथा च द्विपृथक्त्वादौ समानाधिकरणान्येकपृथक्त्वान्यसमवायिकारणानि इदमेकं पृथगिदमेकं पृथगितिनानैकपृथक्त्वविषयिण्यपेक्षाबुद्धिर्निमित्तकारणं तादृशबुद्धिनाशात् क्वचिदाश्रयनाशात् क्वचिदुभाभ्यां द्विपृथक्त्वं नश्यतीति भावः। अत्रोभयसमवेतं पृथक्त्वं द्विपृथक्त्वं त्रितयसमवेतं पृथक्त्वं त्रिपृथक्त्वमिति रीत्या बोध्यम्। ननु घटौ पटात् पृथगित्यादिप्रतीतेः पटावधिकैकपु-

अन्योन्याभावतो नास्य
चरितार्थत्वमिष्यते ।
अस्मात् पृथगिदं नेति
प्रतीतिर्हि विलक्षणा ॥ ११४ ॥
अप्राप्तयोस्तु या प्राप्तिः
सवै संयोग ईरितः ।
कीर्तितस्त्रिविधस्त्वेष
आद्यो ऽन्यतरकर्मजः ॥ ११५ ॥
तथोभयस्पन्दजन्यो
भवेत् संयोगजा ऽपरः ।
आदिमः श्येनशैलादि-

आह । अन्योन्याभावत इति । विलक्षणेति । ननु शब्द वैलक्षण्यमेव न त्वर्थवैलक्षण्यमिति चेन्न । विनार्थभेदं घटात् पृथगितिवद् घटो नेत्यत्रापि पञ्चमी स्यात् । तस्माद् यदर्थकयोगे पञ्चमी सोऽर्थो नञर्थाऽन्योन्याभावतो भिन्नो

थक्त्वस्यद्व्यादिनाप्युपपत्तेरुभयसमवेतपृथक्त्वादौ मानाभाव इति चेन्न। घटौ पटात् पृथगिति प्रतीत्योभयसमवेतपृथक्त्वे सिद्धे तेनैव घटः पटात् पृथगिति

संयोगः परिकीर्त्तितः ॥ ११६ ॥
मेषयोः सन्निपातो यः
स द्वितीय उदाहृतः ।
कपालतरुसंयोगात्
संयोगस्तरुकुम्भयोः ॥ ११७ ॥
तृतीयः स्यात् कर्मजोपि
द्विधैव परिकीर्त्तितः ।
अभिघातो नोदनं च
शब्दहेतुरिहादिमः ॥ ११८ ॥

गुणान्तरं कल्प्यत इति । संयोगं निरूपयति । अप्राप्तयोरिति । तं विभजते । कीर्त्तित इति । एष संयोगः । सन्निपातः संयोगः । द्वितीय उभयकर्म्मजः । तृतीय इति । संयोगज इत्यर्थः । तृतीयः स्यादिति च पूर्व्वेणान्वितम् । आदिमोऽभिघातः । द्वितीयो नोदनाख्यः संयोग इति ।

प्रतीत्युपपत्तेरेकपृथक्त्वे प्रमाणाभाव इत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वात् तस्माद्विनिगमनाविरहादुभयमङ्गीकार्यम् । परम्परासम्बन्धः कल्प्यतइति । सामानाधिकरण्यरूपपरम्परासम्बन्धविषयकत्वमुक्तप्रतीतेः कल्प्यमित्यर्थः । इदमुपलक्षणम् । प्रतीतेः सामानाधिकरणरूपपरम्परासम्बन्धविषयकत्वमङ्गीकृत्या-

विभक्तप्रत्ययासाधारणं कारणं विभागं निरूपयति । विभाग इति । एककर्म्मेति । उदाहरणं तु श्येनशैलविभागादि-

---

न्योन्याभावानङ्गीकारे एतद्घटरूपमेतद्घटात् पृथगिति प्रतीत्यनुपपत्तेः । एतद्रूपमेतद्रूपात् पृथगिति प्रतीत्यापत्तेश्च । अन्योन्याभावस्यातिरिक्तस्याभ्युपगमे तु पृथक्पदस्यान्योन्याभावलक्षणया सर्वमुपपादनीयमिति । पञ्चमीप्रसङ्गादिति । अन्योन्याभावार्थकपदयोगस्य पञ्चमीप्रयोजकस्य तत्र सत्त्वादिति भावः । अत्र नव्याः । अन्योन्याभाव एव पृथक्त्वं न तु गुणान्तरम्, न च घटो नेत्यत्र पञ्चम्यापत्तिरन्योन्याभावविशिष्टार्थकपदयोगएवान्यारादितरर्त्तइत्यादिसूत्रेण पञ्चमीविधानात् नञस्तु नान्योन्याभावविशिष्टार्थकत्वम् परं त्वन्योन्याभावार्थकत्वमित्यस्यान्यत्र सिद्धान्तितत्वात् । यदि च घटाद्भेद इत्यादौ पञ्चम्यनुपपत्त्या भेदार्थकपदयोगः पञ्चमीप्रयोजकतयान्यारादिति सूत्रेण बोध्यतइति घटो न पट इत्यत्र पञ्चम्यापत्तिर्दुर्वारेति विभाव्यते तथापि निपातातिरिक्तान्योन्याभावार्थकपदयोगस्यैव पञ्चमीप्रयोजकत्वं कल्प्यते अनुशासनस्य प्रयोगानुरोधित्वादित्याहुः । मूले ऽप्राप्तयोरित्यादिना संयोगस्वरूपमुक्तं तत्र प्राप्तिः सम्बन्धः स च समवायोपीत्यत उक्तमप्राप्तयोरिति । लक्षणं तु संयोगत्वं जातिरिति ॥ मूले आद्यो ऽन्यतरकर्मज इति । ननु संयोगत्वं नान्यतरकर्मणः कार्यतावच्छेदकमुभयकर्मजसंयोगे च व्यभिचारादिति चेन्न । विजातीयकर्मत्वेन विजातीयसंयोगत्वेन समवायेन हेतुहेतुमद्भावात् उभयकर्मजसंयोगादौ च तादृशवैजात्याभावेन व्यभिचाराभावात् । एवमुभयकर्मणः संयोगस्यापि च संयोगं प्रति हेतुत्वं बोध्यम् । मूले भवेत् संयोगजो ऽपर इति । ननु संयोगजसंयोगे मानाभावः यत्र कपालक्रियया कपालतरुसंयोगस्ततः कुम्भतरुसंयोगस्तत्र कपालक्रियाया एव कुम्भतरुसंयोगं प्रति कारणत्वं न तु कपालतरुसंयोगस्येति चेन्न । समवायेन संयोगं प्रति समवायेन क्रियायाः कारणत्वात्, कुम्भे समवायेनक्रियाया अभावेन कुम्भे तरुसंयोगानुपपत्तेः, क्रियायाः सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन हेतुत्वान्तरकल्पनापेक्षया समवायेन संयोगस्यैव हेतुत्वकल्पनौचित्यात् । वस्तुतो यत्र कपालक्रियया कपालान्तरेण तरुणा चैकस्मिन् क्षणे संयोगस्तदुत्तरक्षणे घटोत्पत्तिः क-

कं पूर्व्ववद् बोध्यम्। तृतीयो विभागजः कारणमात्रविभा-
गजन्यः कारणाकारणविभागजन्यश्चेति । आद्यस्तावत् ।
यत्र कपाले कर्म्म ततः कपालद्वयविभागस्ततो घटारम्भ-
कसंयोगनाशस्ततो घटनाशस्ततस्तेनैव कपालविभागेन

पालक्रियानाशश्च नाशकस्योत्तरसंयोगस्य पूर्वं सत्त्वात् तदुत्तरक्षणे कुम्भ-
तरुसंयोगानुपपत्तेः पूर्वक्षणे कपालक्रियाया नाशात्तस्मात् कपालसंयोग
एव तत्र कारणमिति संयोगजसंयोगासिद्धिर्निराबाधैवेति । अत्र केचित् ।
कथं संयोगस्य त्रैविध्यमन्यतरकर्मजन्यसंयोगस्याप्रसिद्धेः यत्रेषुक्रिययेषु-
वृक्षयोः संयोगस्तत्र संयोगाधिकरणे वृक्षे क्रियाविरहेण व्यभिचारादन्य-
तरकर्मणः संयोगं प्रति कारणत्वस्य वक्तुमशक्यत्वादित्याहुः, तन्न । कार्या-
व्यवहितपूर्वक्षणावच्छेदेन कार्यतावच्छेदकावच्छिन्नयत्किञ्चिद्व्यक्त्यधिक-
रणीभूतयावद्व्यक्तिवृत्तिकाभावप्रतियोगितावच्छेदकधर्मवत्त्वमेव कारण-
ताघटकमेवञ्च कार्याव्यवहितपूर्वक्षणावच्छेदेन कार्यतावच्छेदकावच्छिन्न-
यत्किञ्चिद्व्यक्त्यधिकरणयावद्व्यक्तिषु कारणाभाववत्त्वमेव व्यभिचारः ।
नचैवंविधो व्यभिचारः प्रकृते इषुरपि तादृशयावदन्तर्गततया तत्र क्रिया ततो
द्वितीयक्षणे शरीरक्रिया तत चतुर्थक्षणे हस्ततरुसंयोगस्तस्मिन्नेव क्षणे शरीर
क्रियाजन्यशरीरपूर्वदेशसंयोगनाशस्तदुत्तरक्षणे शरीरतरुसंयोगो जायते, तस्य
च हस्ततरुसंयोगजन्यत्वं शरीरक्रियाजन्यत्वं वेत्यत्र विनिगमनाविरहः, नचो-
भयमेव तत्रहेतुःजातिसङ्करप्रसङ्गादिति चेन्न।तत्र संयोगद्वयस्यैवोपगमात् द्वित्वाग्र
हस्तु सादृश्यदोषादित्येके तत्र चित्रसंयोगएवोत्पद्यतेकारणत्वंतुतत्र संयोगक-
र्मोभय त्वेनेति चित्रसंयोगो विजातीय एवेति न साङ्कर्यमित्यपर इत्यन्यत्र विस्त-
रः।पूर्ववादिति। संयोगवदित्यर्थः।तेनैव कपालविभागेनेति । तेनैव कपालविभा-
गेनैवेत्यर्थः । एवकारेण कर्मणो व्युदासः । कपालस्याकाशविभागो जन्य-
तइति । अन्यथा कपालाकाशसंयोगस्य नाशकाभावेन नित्यत्वापत्तिरेव क-
पालाकाशसंयोगस्य प्रतिबन्धकस्य सत्वेनोत्तरसंयोगानुत्पत्त्या कर्मणोपि-
ानित्यत्वापात्तिः उत्तरसंयोगस्यैव स्वजनककर्मनिवर्तकत्वादिति भावः । अ-
मुमर्थं हृदि निधायोक्तं तत उत्तरदेशसंयोगस्ततः कर्मनाश इति । तेन क-
र्मणैवेति । कपालद्वयविभागजनककर्मणैवेत्यर्थः । देशान्तरविभागः । कपाला-

शब्दहेतुर्द्वितीयःस्याद्
विभागोपि त्रिधा भवेत्।
एककर्मोद्भवस्त्वाद्यो
द्वयकर्मोद्भवो ऽपरः ॥ ११९॥

सकर्म्मणः कपालस्य देशान्तरविभागो जन्यते, तत आकाशसंयोगनाशः, तत उत्तरदेशसंयोगस्ततः कर्म्मनाश इति । न च तेन कर्म्मणैव कथं देशान्तरविभागो न जन्यत इति वाच्यम्। एकस्य कर्मण आरम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वस्यानारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वस्य च विरोधात् । अन्यथा विकसत्कमलकुड्मलभङ्गप्रसङ्गात्। तस्माद्यदीदमनारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागं जनयेत् त-

---

काशादिविभागः । आरम्भकेत्यादि । आरम्भकसंयोगः कपालद्वयसंयोगादिस्तत्प्रतिद्वन्द्वी तद्विरोधी तन्नाशक इति यावत्। एवमग्रेपि। अनारम्भकसंयोगः कपालाकाशसंयोगादिः। अन्यथेति । आरम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनककर्मणो ऽनारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनककर्मणश्चैक्य इत्यर्थः । विकसदिति । तत्राग्रावच्छेदेनानारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनककर्मण : सत्त्वात्तेन कर्मणा मूलावच्छिन्नारम्भकसंयोगविरोधिविभागोत्पत्तिस्तेन चारम्भकसंयोगनाशस्तेन कमलनाशः स्यादिति भावः । कारण विभागेनैव कारणमात्रविभागेनैव, कपालद्वयविभागादिनेति यावत्। पूर्वं घटाघात्मकद्रव्यनाशात् पूर्वं, तथा च पूर्वोक्तं ततो घटनाशस्ततःकपालस्याकाशविभागोजन्यत इत्यसङ्गतामिति भावः सति द्रव्ये द्रव्यनाशं विना देशान्तरविभागसम्भवादिति। अन्यथा कारणमात्रविभागे कर्मलक्षणस्यातिव्याप्त्यापत्तेरि-

दाऽऽरम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागं न जनयेत्। न च कारणविभागेनैव द्रव्यनाशात्पूर्व्वं कुतो देशान्तरविभागो न जन्यते इति वाच्यम् । आरम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागवतोऽवयवस्य सति द्रव्ये देशान्तरविभागासम्भवात्। द्वितीयस्तावत् । यत्र हस्तक्रियया हस्ततरुविभागस्ततः शरीरेऽपि विभक्तप्रत्ययो भवति तत्र च शरीरतरुविभागे हस्तक्रिया न कारणं व्यधिकरणत्वात्, शरीरे तु क्रिया नास्ति, अवयविकर्म्मणो यावदवयवकर्म्मनियतत्वात्। अतस्तत्र कारणाकारणविभागेन कार्य्याकार्य्यविभागो जन्यते इति। अत एव विभागो गुणान्तरम्, अन्यथा शरी-

---

ति भावः। वस्तुतः कर्मलक्षणस्य तत्र नातिव्याप्तिः तत्प्रकारस्तु पाकजप्रक्रियायां सप्रपञ्चं प्रदर्शितो ऽस्माभिः । द्वितीय इति । कारणाकारणविभागजन्य इत्यर्थः। यावदवयविकर्मनियतत्वादिति । क्रियाया व्याप्यवृत्तित्वनियमादिति भावः। अत एव वक्ष्यमाणयुक्तेरेव । शरीरे विभक्तप्रत्ययो न स्यादिति। यत्र हस्तक्रियया हस्ततरुविभागस्तत्र शरीरे विभागप्रत्ययः सर्वानुभवसिद्धः स च विभागं विना नोपपद्यते। न च शरीरतरुसंयोगनाश एव तद्विषय इति वाच्यं, विभागानङ्गीकारे शरीरतरुसंयोगनाशस्यैवासम्भवात् न हि तत्र हस्तक्रिया शरीरतरुसंयोगनाशिका व्यधिकरणत्वादतस्तत्र हस्ततरुविभागेन शरीरतरुविभागो जन्यते। तेन च शरीरतरुसंयोगनाशो जन्यतइत्यभ्युपेयतइति विभागसिद्धिः। ननु हस्ततरुसंयोगनाशएव शरीरतरुसंयोगनाशकोऽस्तु तरौ तदुभयसामानाधिकरण्यसत्त्वात् मास्तु विभागजविभागो हस्ततरुविभागस्तु कर्मजन्यशरीरतरुसंयोगनाशकतया सिध्यतीत्यप्यत एवापास्तम्। हस्ततरुसंयोगनाशेनैव तदुपपत्तेः किं च हस्तक्रियैव स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन शरीरनिष्ठा शरीरतरुसंयोगनाशे हेतुरस्तु वैयधिकरण्याभावादिति चेन्न। आश्रयनाशाजन्यगुणनाशस्य विरोधिगुणजन्यत्वानियमेन शरीरकर्मजन्यशरीरतरुसंयोगं प्रति हस्ततरुसंयोगस्या-

विभागजस्तृतीयः स्यात्,
तृतीयोपि द्विधा भवेत् ।
हेतुमात्रविभागोत्थो
हेत्वहेतुर्विभागजः ॥ १२० ॥
परत्वं चापरत्वं च
द्विविधं परिकीर्तितम् ।

रे विभक्तप्रत्ययो न स्यात् । अतः संयोगनाशेन विभागो नान्यथासिद्धो भवति । परापरव्यवहारनिमित्ते परत्वापरात्वे निरूपयति । परत्वं चेति । दैशिकमिति । दैशिकपरापरत्वं बहुतरमूर्त्तसंयोगान्तरितत्वज्ञानादुत्पद्यते । एवं तदल्पीयस्त्वज्ञानादपरत्वमुत्पद्यते । अत्रावधित्वार्थं पञ्चम्यपे-

---

कारणत्वेन च शरीरतरुसंयोगनाशे हस्ततरुसंयोगनाशस्याजनकत्वात् यचोक्तं हस्तक्रियैव स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन तत्र कारणमिति तदपि न, साक्षात्सम्बन्धेन जनकत्वनियमस्यासति बाधकेन सङ्कोचकल्पनानुपपत्तेः। वस्तुतस्तु संयोगाभावो विभागो विभागाभावो वा संयोगइत्यत्र विनिगमनाविरहेणोभयोरप्यतिरिक्तत्वम् । अत एव घटात् पटो विभक्त इति प्रत्यय उपपद्यते संयोगनाशात्मकत्वे नाशस्य सावधिकत्वाभावेन तथाप्रत्ययानुपपत्तेरिति तदिदमभिप्रेत्योक्तमतः संयोगेत्यादिः । मूले मूर्तएव तु दैशिकमिति । विभुद्रव्ये विप्रकृष्टदेशमात्रवृत्तित्वसान्निकृष्टदेशमात्रवृत्तित्वबुद्धेर्निमित्तकारणस्य दिक् संयोगस्यासमवायिकारणस्य चाभावादिति भावः । दै-

दैशिकं कालिकं चापि
मूर्तएव तु दैशिकम् ॥ १२१ ॥
परत्वं मूर्तसंयोग-
भूयस्त्वज्ञानतो भवेत् ।
अपरत्वं तदल्पत्व-
बुद्धितः स्यादितीरितम् ॥ १२२ ॥

क्षा, यथा पाटलिपुत्रात्काशीमेपक्ष्य प्रयागः परः, पाटलिपुत्रात्
कुरुक्षेत्रमपेक्ष्य प्रयागोऽपर इति । तयोर्दैशिकपरत्वाप-
रत्वयोः । असमवाय्यसमवायिकारणम् । तदाश्रये दैशिक-
परत्वापरत्वाश्रये । दिवाकरेति । अत्र परत्वमपरत्वं च कालि
कं ग्राह्यम् । यस्य सूर्य्यपरिस्पन्दापेक्षया यस्य सूर्य्यपरि-
स्पन्दोऽधिकः स ज्येष्ठः, यस्य न्यूनः स कनिष्ठः । कालि-
कपरत्वापरत्वेजन्यद्रव्य एव । अत्र, कालिकपरत्वापरत्वयोः ।

शिकपरत्वस्य निमित्तकारणमाह । बहुतरेति । बहुतरसंयोगान्तरितत्वं त-
देव विप्रकृष्टत्वं तद्विषयिण्यपेक्षाबुद्धिर्दैशिकपरत्वं प्रति निमित्तकारणमित्य-
र्थः । तदल्पीयस्त्वेपि । अल्पसंयोगान्तरितत्वरूपसंनिकृष्टत्वविषयिण्यपे-
क्षाबुद्धिर्दैशिकापरत्वं प्रति निमित्तकारणमित्यर्थः ॥ कालिकपरत्वापरत्वे
जन्ये एवेत्यत्र जन्यपदं सप्तम्यन्त नित्ये तत्पूर्वोत्पन्नरूपज्येष्ठत्वबुद्धेस्तद-
नन्तरोत्पन्नत्वरूपकनिष्ठत्वबुद्धेर्निमित्तकारणस्य कालसंयोगरूपासमवायि-
कारणस्य चाभावादिति भावः । मूले ऽपक्षाबुद्धिनाशइति । स्वनिमित्तकरा-

तयोरसमवायी तु
दिक्संयोगस्तदाश्रये ।
दिवाकरपरिस्पन्द
भूयस्त्वज्ञानतो भवेत् ॥ १२३ ॥
परत्वमपरत्वं तु
तदीयाल्पत्वबुद्धितः ।
अत्र त्वसमवायी स्यात्
संयोगः कालपिण्डयोः ॥ १२४ ॥
अपेक्षाबुद्धिनाशेन
नाशस्तेषां निरूपितः ।

तेषां, कालिकदैशिकपरत्वानाम् । क्रमप्राप्तां बुद्धिं नि

णविप्रकृष्टत्वादिबुद्धीनां नाशेनेत्यर्थः । नव्यास्तु पुनर्बहुतरसंयोगान्तरितत्वरूपविप्रकृष्टत्वाल्पसंयोगान्तरितत्वरूपसन्निकृष्टत्वाभ्यां दैशिकपरत्वापरत्वादिव्यवहारस्य बहुतरस्पन्दान्तरितजन्यत्वरूपज्येष्ठत्वाल्पतरस्पन्दान्तरितजन्यत्वरूपकनिष्ठत्वाभ्यां च कालिकत्वादिव्यवहारस्योपपत्तेर्न तयोर्गुणान्तरत्वम् । अत्र च यत्काले ज्येष्ठत्वबुद्धिरुत्पद्यते तत्कालमादाय स्पन्दनन्यूनाधिकतावसेया अतो न कनिष्ठेऽधिकजीविनि परत्वव्यवहारापत्तिरिति वदन्ति ॥ तदभाववतीति । इदं च प्रमायामतिव्याप्तिवारणाय तदभाववद्विशेष्यकतदभावप्रकारकप्रमायामतिव्याप्तिवारणाय तत्प्रकारकामिति।

बुद्धेः प्रपञ्चः प्रागेव
प्रायशो विनिरूपितः ॥ १२५ ॥
अथावाशिष्टोप्ययपरः
प्रकारः परिदर्श्यते ।
अप्रमा च प्रमा चेति
ज्ञानं द्विविधमिष्यते ॥ १२६ ॥
तच्छून्ये तन्मतिर्या स्या-
दप्रमा सा निरूपिता ।
तत्प्रपञ्चो विपर्यास:
संशयोपि प्रकीर्तितः ॥ १२७ ॥
आद्यो देहेष्वात्मबुद्धिः
शङ्खादौ पीततामतिः ।

रूपयितुमाह । बुद्धेरिति । अप्रमां निरूपयति । तच्छून्य-
इति । तदभाववति तत्प्रकारकं ज्ञानं भ्रम इत्यर्थः । तत्प्रप-
ञ्चोऽप्रमाप्रपञ्चः । आद्य इति । विपर्यास इत्यर्थः । शरीर-

इच्छायामतिव्याप्तिवारणाय ज्ञानमिति ॥ तदभावाप्रकारकमिति संशये

भवेन्निश्चयरूपा या
संशयोथ प्रदर्श्यते ॥ १२८ ॥
किंस्विन्नरो वा स्थाणुर्वे-
त्यादिबुद्धिस्तु संशयः ।
तदभावाप्रकारा धी-
स्तत्प्रकारा तु निश्चयः ॥ १२९ ॥
स संशयोमतिर्या स्या-
देकत्राभावभावयोः ।
साधारणादिधर्मस्य
ज्ञानं संशयकारणम् ॥ १३० ॥

दौ यदात्मत्वप्रकारकं ज्ञानं गौरोऽहमित्याकारकमेवं शङ्खादौ पीतः शङ्ख इत्याकारकं यज् ज्ञानं निश्चयरूपं तद् भ्रम इति । किंस्विदिति वितर्के । निश्चयस्य लक्षणमाह । तदभावेति । तदभावाप्रकारकत्वे सति तत्प्रकारकं ज्ञानं नि-

---

ऽतिव्याप्तिवारणाय । अत्र च तद्विशेष्यकत्वावच्छिन्नतदभावप्रकारताशून्यताद्विशेष्यकत्वावच्छिन्नतत्प्रकारत्ववद्ज्ञानत्वं यत्र तत्र तन्निश्चयत्वमवसेयं न तु यथाश्रुतम्, महानसोयं वह्निमान्न वा पर्वतो वह्निमानित्यस्य पर्व-

श्रयः । संशयं लक्षयति । स संशय इति । एकधर्म्मिकविरुद्धभावाभावप्रकारकं ज्ञानं संशय इत्यर्थः । साधारणेति । उभयसाधारणो यो धर्म्मस्तज्ज्ञानं संशयकारणम् । यथोच्चैस्तरत्वं स्थाणुत्वसाधारणं ज्ञात्वाऽयं स्थाणुर्न वेति सन्दिग्धे । एवमसाधारणधर्मज्ञानमपि कारणम् । यथा शब्दत्वं नित्यानित्यव्यावृत्तं शब्दे गृहीत्वा शब्दो नित्यो न वेति सन्दिग्धे । विप्रतिपत्तिस्तु शब्दो नित्यो न वेत्यादिशब्दात्मिका न संशयकारणम् । शब्दव्या-

---

ते वन्हिनिश्चयत्वानापत्तेः । ज्ञानपदं चेच्छायामतिव्याप्तिवारणाय एकधर्मिकेति । ह्रदपर्वतौ वह्नितदभाववन्ताविति ज्ञाने ऽतिव्याप्तिवारणायैकधर्मिकेति । एकधर्मितावच्छेदकविशिष्टविशेष्यकत्वावच्छिन्नेत्यर्थः । तेन पर्वतो वह्निमान् द्रव्यं वह्न्यभाववदिति ज्ञानव्युदासः वृक्ष संयोगवान् तदभाववांश्चेति समुच्चयवारणाय विरुद्धेति । विरोधावगाहित्वं तदर्थः । घटो द्रव्यं पृथिवी चेति ज्ञानवारणाय भावाभावेति । इच्छाव्युदासार्थं विशेष्यभागः । वस्तुतस्तु एकधर्मावच्छिन्नविशेष्यकत्वनिवेशे विभिन्नरूपेणैकधार्मितावच्छेदकज्ञानस्य संशयत्वापत्तिः एकधर्मावच्छिन्नविशेष्यतावच्छेदकताकत्वनिवेशे च निरवच्छिन्नविशेष्यतावच्छेदकताकसंशयासङ्ग्रहप्रसङ्गः । विभिन्नरूपेण धार्मितावच्छेदकतावच्छेदकावगाहिज्ञानस्य संशयत्वप्रसङ्गश्चेति । स्वीयैककोटिप्रकारतावच्छिन्नप्रतिबध्यतानिरूपितप्रतिबन्धकतावच्छेदकीभूतापरकोटिप्रकारताशालिज्ञानत्वं संशयत्वमिति ध्येयम् । यत्तु संशयत्वं जातिविशेष इति तन्न । चाक्षुषत्वादिना सङ्करप्रसङ्गात् । सन्दिग्धइति । क्रियापदम् सन्देहवान् भवतीत्यर्थः । एवमग्रेपि । समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरित्यादिसूत्रे विप्रतिपत्तिवाक्यजन्यशाब्दसंशयस्योक्तत्वात् साधारणधर्मासाधारणधर्मज्ञानजन्यसंशयवद्विप्रतिपत्तिवाक्यजन्यस्तृतीयोपि संशय इति मतन्निरासायाह । विप्रतिपत्तिस्त्विति । व्याप्तिज्ञानादीनामित्यादिनातिदेशवाक्यार्थज्ञानपरिग्रहः । ननु तर्हि सूत्रस्थपञ्चम्यनुपपत्तिरित्यत आ-

क्षिज्ञानादीनां निश्चयमात्रजनकत्वस्वाभाव्यात्। किंतु तत्र शब्देन कोटिद्वयज्ञानं जन्यते संशयस्तु मानस एवेति। एवं ज्ञाने प्रामाण्यसंशयाद्विषयसंशय इति। एवं व्याप्यसंशयादपि व्यापकसंशय इत्यादिकं बोध्यम्। किं तु

ह। किंत्विति। तथा च सूत्रस्थपञ्चमी प्रयोजकतायामिति भावः। एवं ज्ञाने प्रामाण्यसंशयाद्विषयसंशय इत्यत्र प्रामाण्यपदमप्रामाण्यस्याप्युपलक्षकम्। तेन प्रामाण्यसंशयस्याप्रमाण्यस्य च विषयसन्देहे स्वातन्त्र्येण हेतुत्वमिति भावः। एवं व्याप्येति। अथ व्याप्यसंशयस्य व्यापकसंशयहेतुत्वे किं मानं कोटिस्मरणादित एव तत्सम्भवात् क्वचित्तदनुविधानस्य तु व्याप्यतदभावयोर्व्यापकतदभावसाहचर्यस्य गृहीतत्वेन तत्स्मरणएवोपक्षीणत्वात्तदग्रहे तु व्याप्यसंशयाद् व्यापकसंशयस्याप्यभावादिति चेदत्राहुः। महानसे हुताशनो न जलहृदइति स्मरतां पर्वतादिकमपि पश्यतां धूमादिसंशयभावाभावाभ्यां हुताशनसंशयभावाभावदर्शनात्तस्यापि तद्धेतुत्वम्। अतएवोत्कटकोटिकव्याप्यसंशयाद् व्यापकस्याप्युत्कटकोटिकःसंशयः कारणोत्कर्षेणैव कार्योत्कर्षात् नचैतद्भगवत्सूत्रकृदनभिमतमिति वाच्यम्। सूत्रस्थचकारस्याप्यनुक्तसमुच्चायकत्वात्। तथाहि "समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्शः संशय" इति सूत्रं तस्य चार्थमाहुर्भाष्यकृत्प्रमुखाः समानधर्मः कोटिद्वयसहचरितधर्मः अनेकस्मात्सपक्षविपक्षाद् व्याप्यवृत्तो धर्मः अनेकधर्मः तयोरुपपत्तिज्ञानं तस्माद्विप्रतिपत्तिर्विरुद्धकोटिप्रतिपादकं वाक्यं तस्मादत्र पञ्चम्याः प्रयोजकत्वमर्थो न हेतुत्वं उपलब्धिः प्रामाण्यम् अनुपलब्धिः प्रामाण्यविरोधिभ्रमत्वं तयोरव्यवस्थातश्च संशयः। एवं च प्रामाण्यसंशयजन्यो भ्रमत्वसंशयजन्यश्च विषयसंशयः। चकारो व्याप्यसन्देहादिजन्यव्यापकसन्देहादेः संग्राहकः। विशेषापेक्षो विमर्श इति तु लक्षणम्। एकधर्मिकभावाभावप्रकारकत्वरूपविशेषवान् विशेषापेक्षो विमर्शो ज्ञानमिति तदर्थः। इत्यादिकमित्यादिना साधनाव्यापकव्याप्यत्वसन्देहादितः साध्यव्यापकत्वसन्देहो बोध्यः। साधारणज्ञानादेः कार्यतावच्छेदके चाव्यहितोत्तरत्वं देयं तेन परस्परं न व्यभिचा-

दोषो ऽप्रमाया जनकः
प्रमायास्तु गुणो भवेत् ।
पित्तदूरत्वादिरूपो
दोषो नानाविधो मतः ॥ १३१ ॥

संशये धर्म्मिज्ञानं धर्म्मीन्द्रियसन्निकर्षो वा कारणमिति । दोष इति । अप्रमां प्रति दोषः कारणं प्रमां प्रति गुणः कारणम् । तत्रापि पित्तादिरूपा दोषा अननुगतास्तेषां कारणत्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव सिद्धम् । गुणस्य प्रमाजनकत्वं त्वनुमानात् सिद्धम् । यथा प्रमा ज्ञानसाधारणकारणभिन्नकारणजन्या जन्यज्ञानत्वादप्रमावत् । न च दोषाभाव एव कारणमस्त्विति वाच्यम् । पीतः शङ्ख इति ज्ञानस्थले पित्तदोषसत्त्वाच्छंखप्रमानुत्पत्तिप्रसङ्गात् । विनिगमनाविरहादनन्तदोषाभावस्य कारणत्वमपेक्ष्य गुण-

---

रः । ननु साधारणधर्मज्ञानादेरिव धर्मिज्ञानस्यापि संशयहेतुत्वात्तत्कृतः संशयविभागः कथं न प्रदर्शित इत्यत आह । संशये धर्मिज्ञानमिति । संशये,संशयमात्रे । तथा च धर्मिज्ञानजन्यतावच्छेदकस्य संशयत्वसमव्याप्यत्वाभ्न तद्विभाजकतावच्छेदकामिति भावः । ननु धर्मिज्ञानस्य संशयहेतुत्वे मानाभावः । नच धर्मिज्ञानमन्तरेण संशयः स्यादिति वाच्यम् । सति धर्मीन्द्रियसन्निकर्षे इष्टत्वादत आह । धर्मीन्द्रियेतिं ॥ पित्तादीत्यादिना मण्डूकवसाञ्जनादेः परिग्रहः । अनुमानसिद्धत्वमेव प्रदर्शयति । यथेति । भगवद्ज्ञाने व्यभिचारवारणाय हेतौ जन्येति । अर्थान्तरं निराकुरुते । नचेति । ननु पित्तात्मकदोषाभावः । इत्यप्रमप्रमायामेव कारणं न शङ्खत्वप्रमायामत आह । विनिगमनाविरह-

प्रत्यक्षे तु विशेषण
विशेषणवता समम् ।
सन्निकर्षो गुणस्तु स्या-
दथ त्वनुमितौ पुनः ॥ १३२ ॥

कारणताया न्याय्यत्वाच्च । न च गुणसत्त्वेऽपि पित्तप्रतिबन्धाच्छङ्खे न श्वैत्यज्ञानमतः पित्तादिदोषाभावानां कारणत्वमवश्यं वाच्यम्, तथा च किं गुणस्य हेतुत्वकल्पनयेति वाच्यम् । तथाऽप्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां गुणस्यापि हेतुत्वसिद्धेः । एवं भ्रमं प्रति गुणाभावः कारणमित्यस्यापि सुवचत्वाच्च । तत्र दोषाः कइत्याकाङ्क्षायामाह । पित्तेति । क्व चित्पीतादिभ्रमे पित्तं दोषः, क्व चिच्चन्द्रादेः स्वल्पपरिमाणभ्रमे दूरत्वं दोषः क्व चिच्च वंशोरगभ्रमे मण्डूकवसा-

---

रहादिति । प्रमायां दोषाभावः कारणं गुणो वा कारणमित्यत्र विनिगमनाविरहादिति भावः । वस्तुतो गुणहेतुतायामेव लाघवं विनिगमकमस्तीत्याह । अनन्तेति । व्याप्यत्वादिति । अनुगतगुणत्वस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वान्न तद्धेतुत्वमते ऽयं दोष इति भावः । तथा च दोषाभावानां हेतुत्वस्यावश्यकत्वे च । गुणस्यापीति । तथा च पित्तादिदोषाभावसत्त्वेपि विशेषणवद्विशेष्यसन्निकर्षरूपगुणाभावान्न शङ्खे पीतत्वप्रमेति दोषाभावेन न गुणस्यान्यथासिद्धिरिति भावः । एवं, एवंसति । अन्वयव्यतिरेकसत्त्वेपि यद्यन्यथासिद्धत्वं तदेत्यर्थः । गुणाभावः, गुणाभाव एव न तु दोषः कारणं स्यादिति भावः । एवमग्रेपि ज्ञेयमिति । उपमितौ शक्ये सादृश्यज्ञानम् शाब्दबोधे योग्यतायास्तात्पर्यस्य वा प्रमैव गुण इति भावः । नन्वेवं रङ्गरजतयोरिमे

पक्षे साध्यविशिष्टे च
परामर्शो गुणो भवेत् ।
शक्ये सादृश्यबुद्धिस्तु
भवेदुपमितौ गुणः ॥ १३३ ॥
शाब्दबोधे योग्यताया-
स्तात्पर्यस्याथ वा प्रमा ।
गुणः स्याद् भ्रमभिन्नं तु
ज्ञानमत्रोच्यते प्रमा ॥ १३४ ॥

ञ्जनमित्येवं दोषा भ्रान्तिजनका इत्यर्थः । अथ के गुणा इत्याकांक्षायां प्रत्यक्षादौ क्रमशो गुणान् दर्शयति । प्रत्यक्षेति । प्रत्यक्षे विशेषणवद्विशेष्यसन्निकर्षो गुणः, अनुमितौ साध्यवति साध्यव्याप्यवैशिष्ट्यज्ञानं गुण इति । एवमग्रेऽप्यूह्यः । प्रमां निरूपयति । भ्रमभिन्नमिति । ननु यत्र शुक्तिरजतयोरिमे रजते इति ज्ञानं जातं तत्र रजतांशेऽपि प्रमा

रजतरङ्गे इतिज्ञाने ऽतिव्याप्तिरत आह । तद्वद्विशेष्यकत्वे सतीति । तद्वद्विशेष्यकत्वावच्छिन्नतत्प्रकारकत्ववद्ज्ञानमित्यर्थः । सतिसप्तम्या अवच्छिन्नत्वार्थकत्वात् । तत्प्रकारकभ्रमे ऽतिव्याप्तेस्तद्वद्विशेष्यकेति । रजतएव द्रव्यमिति ज्ञाने रजतत्वप्रमात्वापत्तिरतस्तत्प्रकारकेति । ज्ञानपदं च तथा-

अथ वा तत्प्रकारं यद्
ज्ञानं तद्वद्विशेष्यकम् ।
तत्प्रमा न प्रमा नापि
भ्रमः स्यान्निर्विकल्पकम् ॥१३५॥

न स्यात्, तज्ज्ञानस्य भ्रमभिन्नत्वाभावादत आह । अथ वेति । अथैवं स्मृतेरपि प्रमात्वं स्यात्ततः किमिति चेत्तथा सति तत्कारणस्यापि प्रमाणान्तरत्वं स्यादिति चेन्न । यथार्थानुभवकारणत्वेनैव प्रमाणत्वस्य विवक्षणात् । इदंतु बोध्यम् । येन सम्बन्धेन यद्वत्ता तेन सम्बन्धेन तद्वद्विशेष्यकत्वं तेन सम्बन्धेन तत्प्रकारकत्वं वाच्यम्, तेन कपालादौ संयोगादिना घटादिज्ञाने नातिव्याप्तिः । एवं सति निर्विकल्पकं प्रमा न स्यात् तस्य सप्रकारकत्वाभावादत आह । न प्रमेति । ननु वृक्षे कपिसंयोगज्ञानं भ्रमः स्यात् प्रमा च स्यादिति चेन्न । प्रतियोगिव्यधिकरणसंयोगाभाववति संयोगज्ञानस्य भ्रमत्वात् । नच वृक्षे संयोगाभावावच्छेदेन संयोगज्ञानं भ्रमो न स्यात् तत्र संयोगाभावस्य प्रतियोगिसमानाधिकरणत्वादिति वाच्यम् । तत्र संयोगाभावावच्छेदकावच्छेदेन संयोगज्ञानस्य भ्रमत्वात् । लक्ष्यस्याननुगमा-

---

विधेच्छायामतिव्याप्तिवारणाय । एवं सति, तत्प्रकारकत्वस्य प्रमात्वघटकत्वे सति । भ्रमः प्रमा च स्यादिति । लक्षणद्वयस्यतत्र सत्त्वादिति भावः । नन्वेवं लक्षणाननुगम इत्यत आह । लक्ष्यस्येति । अथ पाकरक्ते घटे श्या-

प्रकारतादिशून्यं हि
सम्बन्धानवगाहि तत् ।
प्रमात्वं न स्वतो ग्राह्यं
संशयानुपपत्तितः ॥ १३६ ॥

लक्षणाननुगमेऽपि न क्षतिः । प्रमात्वमिति । मीमांसका हि प्रमात्वं स्वतो ग्राह्यमिति वदन्ति । तत्र गुरूणां मते ज्ञानस्य स्वप्रकाशरूपत्वात् तज्ज्ञानप्रामाण्यं तेनैव गृह्यत- इति भट्टानां मते ज्ञानमतीन्द्रियं ज्ञानजन्यज्ञातता प्रत्य-

---

प्रकारवत्ताप्रतीतेः प्रमात्वं स्यादिति चेदिष्टमेवैतत् । घटस्य कदाचिच्छ्याम- त्वात् वर्तमानस्य प्रमात्वघटकत्वात् । अत्र यद्यपि स्मृत्यन्यज्ञानत्वरूपा- ऽनुभवत्वस्य निवेशे वैयर्थ्यात् ज्ञानत्वघटितमेव प्रमात्वं सुवचं तथापि तस्य स्मृतिसाधारणतया तत्करणस्य प्रमाणान्तरतापत्त्या शास्त्रे प्रमाणव्यवहा- रोपयिकरूपमनुभवत्वघटितमेवानुमन्यन्ते ते तान्त्रिकाः । वस्तुतस्तु विशि- ष्टवैशिष्ट्यानुभवे विशेषणतावच्छेदकप्रकारकनिर्णयस्य कारणतया तज्ज- न्यतावच्छेदककोटिप्रविष्टतयानुभवत्वस्य जातिविशेषत्वे सिद्धे ज्ञानत्वस्या- नुभवत्वाघटकत्वान्नानुभवत्वस्य वैयर्थ्यमिति कृतं पल्लवितेन । प्रामाण्यं न स्वतो ग्राह्यमिति मूले स्वतो ग्राह्यत्वं निषिध्यते । तत्र स्वतस्त्ववादिनः के इत्याकाङ्क्षायामाह । मीमांसका हीति । स्वप्रकाशकत्वादिति । स्वविषय- कत्वादित्यर्थः । तेनैव गृह्यते इति । ज्ञाने गृह्यमाणे तन्निष्ठज्ञानत्वादिधर्मेण तन्निष्ठप्रामाण्यस्यापि ग्रहे बाधकाभावात्तन्मते सर्वं ज्ञानमयं घटो घटम- हं जानामीत्याकारकामिति भावः । तथा चेति । अयमत्रानुमानप्रकारः । इयं ज्ञातता घटविशेष्यकघटत्वप्रकारकज्ञानजन्या घटवृत्तिघटत्वप्रकारकज्ञा- ततात्वात् या यद्वृत्तिर्यत्प्रकारिका ज्ञातता सा तद्विशेष्यकतत्प्रकारकज्ञा-

क्षा तथा च ज्ञानमनुमीयते । मुरारिमिश्राणां मतेऽनुव्यवसायेन ज्ञानं गृह्यते । सर्व्वेषामपि मते तज्ज्ञानविषयकज्ञानेन तज्ज्ञानप्रामाण्यं गृह्यते विषयनिरूप्यं हि ज्ञानमतो ज्ञानवित्तिवेद्यो विषयस्तन्मतं दूषयति । न स्वतो ग्राह्यमिति । संशयेति । यदि ज्ञानप्रामाण्यं स्वतो ग्राह्यं स्यात् तदाऽनभ्यासदशापन्नज्ञाने तत्संशयो न स्यात्, तत्र हि यदि ज्ञानं ज्ञातं तदा प्रामाण्यं ज्ञानमेवेति कथं संशयः, यदि तु ज्ञानं न ज्ञातं तदा धर्म्मिज्ञानाभावात् कथं संशयस्तस्मात् ज्ञानप्रामाण्यमनुमेयम् । तथाहि । इदं ज्ञानं प्रमा संवादिप्रवृत्तिजनकत्वाद् यन्नैवं तन्नैवं यथा ऽप्रमा । इदं पृथिवीत्वप्रकारकं ज्ञानं प्रमा गन्धवति पृथिवीत्वप्रकारकज्ञानत्वात् । एवमिदं जलत्वप्रकारकं ज्ञानं प्रमा स्नेहवति जलत्वप्रकारकज्ञानत्वात् । न च हेतुज्ञानं कथं जातमिति वाच्यम् । पृथिवीत्वप्रकारकत्वस्य स्वतो ग्राह्यत्वात्,

---

न साध्या यथा पटे पटत्वप्रकारिका ज्ञाततेति । अनुव्यवसायेनेति । ननु ज्ञानज्ञानस्य विषयाविषयकत्वात् कथं विषयघटितप्रामाण्यं तस्य । विषय इत्यतो ज्ञानज्ञानस्य विषयविषयकत्वे प्रमाणमाह ।विषयनिरूप्यमिति । विषयाविषयकप्रत्यक्षाविषय इत्यर्थः । ज्ञानवित्तिवेद्यो विषय इति । विषयाविषयकतानियतस्वाविषयकप्रत्यक्षकं ज्ञानमित्यर्थः । अतो न साध्यहेत्वोर्वैयधिकरण्यम् । तथा च ज्ञानं विषयाविषयकतानियतस्वाविषयकताकप्रत्यक्षकं विषयाविषयकप्रत्यक्षाविषयत्वे सति प्रत्यक्षाविषयकत्वादित्यनुमानं ज्ञानप्रत्यक्षस्य विषयविषयकत्वे प्रमाणमिति भावः। भट्टमते च प्रत्यक्षस्थानाभिषिक्ता ज्ञाततालिङ्गकानुमितिरेव बोध्येत्यन्यत्र विस्तरः । अनभ्यासदशापन्नेति । अनवधृतप्रामाण्यसजातीयेत्यर्थः।ज्ञातमेव, निश्चितमेव । गन्धवतीति । व्याप्य-

तत्र गन्धग्रहेण गन्धवद्विशेष्यकत्वस्यापि सुग्रहत्वात् । तत्प्रकारकत्वावच्छिन्नतद्विशेष्यकत्वं परं न गृह्यते संशयानुरोधात् । न च प्रमात्वस्य साध्यस्य प्रसिद्धिः कथमिति वाच्यम् । इदं ज्ञानप्रमात्वस्य स्वतो ग्राह्यत्वात् । न च प्रकारभेदेन प्रामाण्यभेदाद् घटत्वप्रकारकत्वादेः कथं प्रसिद्धिरिति वाच्यम् । घटत्वप्रकारकत्वस्य स्वविशेष्यकत्वस्य च स्वतो ग्राह्यत्वात् । घटस्य च पूर्वमुपस्थितत्वात् । घटविशेष्यकं घटत्वप्रकारकमिति ज्ञानं प्रामाण्यस्य बाधकाभावः । व्यवसायपरं तु प्रामाण्यं न गृह्यते तत्र संशयसामग्रीसत्त्वे संशयस्यैवोपपत्तेः । किं चाभ्यासदशायां तृतीयानुव्यवसायादिना प्रामाण्यस्य स्वत एव ग्रहसम्भवात्

वतिव्यापकप्रकारकत्वस्य व्यापकवति व्यापकप्रकारकत्वव्याप्यत्वादिति भावः । ननु कथं तर्हि प्रामाण्यस्यानुमेयता गन्धवति पृथिवीत्वप्रकारकत्वस्येव पृथिवीत्ववति पृथिवीत्वप्रकारकत्वादेरपि प्रत्यक्षसम्भवादत आह । तत्प्रकारकत्वेति । संशयानुरोधादिति । यद्यपि ज्ञाने प्रामाण्यनिश्चयो धर्मितावच्छेदकसामानाधिकरण्येन जायते सन्देहस्तु धर्मितावच्छेदकसामानाधिकरण्येन प्रामाण्याभावावगाही धर्मितावच्छेदकावच्छेदेन प्रामाण्यावगाहीति कथं संशयानुपपत्तिः । तथापि प्रवृत्त्युपयुक्तस्य धर्मितावच्छेदकावच्छेदेन प्रामाण्यग्रहस्य स्वतस्त्वे संशयानुपपत्तिर्दूषणमिति ध्येयम् । न च प्रामाण्यग्राहकसामग्रीसत्त्वात् कथमाग्रिमसंशयानुरोधेन प्रामाण्याग्रह इति वाच्यं, तत्राग्रिमसंशयानुरोधेन संशयजनकदोषस्य प्रामाण्यनिश्चयप्रतिबन्धकत्वकल्पनादित्याशयात् । ननु यदि प्रामाण्यमनुमेयं तदा प्रामाण्यग्रहवैयर्थ्यम् तथा हि अयं पुरुष इति निश्चये प्रामाण्यसंदेहेनार्थसन्देहस्यायं पुरुषो नवेत्याकारकस्योत्पत्त्या पुरुषार्थिनः प्रवृत्तिर्न सम्भवति तत्र प्रामाण्यनिश्चये च न तत्संशयाधीनोऽर्थसन्देह इति प्रामाण्यग्रहस्य प्रवृत्तावुपयोगः प्रामा-

प्रथमानुव्यवसायपरं न तद्ग्राहकत्वमिति कल्प्यते संशयानुरोधात् । अथ प्रामाण्यानुमितौ प्रामाण्यग्रहे न तस्य विषयनिश्चयरूपत्वार्थं तत्र प्रामाण्यग्रहो वाच्यः सोऽप्यनुमित्यन्तरेणेति फलमुखीकारणमुखी वाऽनवस्थेति चेन्न । अगृहीताऽप्रामाण्यग्राहकस्यैव निश्चयरूपत्वात् । यत्र च प्रामाण्यसंशयस्तत्रैव परं प्रामाण्यानुमितेरपेक्षा, यावदाशङ्कं प्रामाण्यानुमितिरिष्यतएव । सर्व्वत्र तु न संशयः क्वचित्कोटयनुपस्थितेः, क्वचिद्विशेषदर्शनादितः क्वचिद्विषयान्तरसञ्चारादिति संक्षेपः । ननु सर्व्वेषां ज्ञानानां यथार्थत्वात् प्रमालक्षणे तद्वद्विशेष्यकत्वं विशेषणं व्यर्थम् । न च रङ्गे रजतार्थिनः प्रवृत्तिर्भ्रमजन्या न स्यात् तव मते भ्रमस्याभावादिति वाच्यम् । तत्र हि दोषाधीनस्यपुरोवर्त्तिनि

व्यग्रहस्यानुमित्यात्मकत्वे च प्रामाण्यानुग्रहस्यानुमित्यात्मकत्वे च प्रामाण्यानुमापककरादिमति पुरुषत्वप्रकारकत्वादिरूपहेतुग्रहे तदघटकतया पुरोवर्तिनी पुरुषत्वव्याप्यकरादिग्रहस्यावश्यकतया तेनैवायं पुरुषो न वेति सन्देहप्रतिबन्धसम्भवादलं प्रामाण्यानुमानेनेति चेन्न । करादौ पुरुषत्वव्याप्यत्वग्रहं विनापि करादिमति पुरुषत्वप्रकारकत्वहेतोः पुरुषत्वघटितप्रामाण्यव्याप्यत्वग्रहसम्भवेन प्रामाण्यानुमानसम्भवात् । एवं न्यायमते ऽनुमितेरिव द्वितीयानुव्यवसायस्यापि प्रामाण्यग्राहकत्वमित्यन्यत्र विस्तरः । गुरुः शङ्कते । नन्विति । व्यर्थमिति । व्यावर्त्याया अन्यथाख्यातेरभावादिति भावः । भ्रमजन्येति । न्यायनये भ्रमजन्या प्रवृत्तिस्तव मते न स्यादित्यर्थः । भ्रमस्यान्यथाख्यातेः तत्र रङ्गगोचरविसंवादिरजतार्थिप्रवृत्तौ रजते इदं रजतमिति ज्ञानकाले रजतभेदाग्रहसत्त्वाद्विसंवादिप्रवृत्त्यापत्तिवारणाय दोषाधीनस्येत्युक्तम् । न्यायनये दोषाधीनो यो रजतभ्रमस्तत्स्थानाभिषिक्तरजतभेदाग्रहस्यैव तन्मते दोषाधीनतया रजते रजतभेदाग्रहस्य दोषानधीनत्वादिति भावः । यत्र रङ्गगोचरमेतद्रजतवत्कूतलमिति ज्ञानं तत्र विसंवादितादृशप्रवृ-

स्वतन्त्रोपस्थितरजतभेदाग्रहस्य हेतुत्वात् । सत्यरजतस्थले तु विशिष्टज्ञानस्य सत्त्वात् तदेव कारणम्, अस्तु वा तत्रापि भेदाग्रह एव कारणमिति । नवाऽन्यथाख्यातिः सम्भवति रजतप्रत्यक्षकारणस्य रजतसन्निकर्षस्याभावाद्रङ्गे रजत-

---

त्तिवारणाय स्वतन्त्रोपस्थितेति रजतविशेषणम् मुख्यविशेष्यतयोपस्थितत्वं तदर्थः । वस्तुतो रङ्गगोचरादेतद्रजतवद्भूतलमिति ज्ञानादपि प्रवृत्तिरिष्टैवेति स्वतन्त्रोपस्थितत्वं न देयमिति ध्येयम् । हेतुत्वादिति । न्यायनयेपीदं रजतमिति भ्रमे हेतुतया रजतभेदाग्रहस्य तत्रावश्यकतया तस्यैव हेतुत्वं युक्तं तद्धेतोरिति न्यायादिति भावः । कार्यकारणभावद्वयकल्पनापेक्षया लाघवादाह । अस्तु वेति । तत्रापि, सत्यरजतगोचरप्रवृत्तावपि, अपिना रङ्गगोचरप्रवृत्तिपरिग्रहः । रजतभेदाग्रहः रजतभेदासंसर्गाग्रहाभावः । यथाश्रुते रजते नेदं रजतमिति ग्रहेपि प्रवृत्त्यापत्तेः प्राभाकरमते तत्र रजते भेदग्रहाभावस्य सत्त्वादन्यथाख्यात्यापत्तेरिति । यद्यपि पुरोवर्तिविशेष्यकस्य रजतभेदासंसर्गग्रहस्य समवायेनाभावो विशेषणतयात्मनिष्ठः प्रतिबन्धकस्तदभावः कारणमिति फलितम् । तथा च रङ्गे इदं न रजतमिति ग्रहेपि प्रवृत्त्यापत्तिः रङ्गविशेष्यकरजतभेदासंसर्गग्रहस्यान्यथाख्यात्यनङ्गीकर्तृमतेऽप्रसिद्धत्वेन तदभावस्य प्रतिबन्धकत्वासम्भवात् तथापि विषयतासम्बन्धेन प्रवृत्तिं प्रति रजतभेदासंसर्गग्रहस्य विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताको योऽभावः स विशेषणतासम्बन्धेन प्रतिबन्धक इति विषयनिष्ठतया प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावकल्पनान्नोक्तदोषः । एवं च तत्पुरुषीयत्वं प्रतिबध्यप्रतिबन्धकत्वयोरवच्छेदककोटौ निवेशनीयमतो न पुरुषभेदमादाय दोषः । न चैवं रङ्गे इदं रजतमिति भ्रमानन्तरं तत्र प्रवृत्तिर्न स्यात् रजतभेदासंसर्गग्रहस्यान्यथाख्यात्यापत्त्या तत्रानङ्गीकारेण तदभावरूपस्य प्रतिबन्धकस्य सत्त्वादिति वाच्यं, रजतभेदोपस्थितिविशिष्टस्यैव रजतभेदासंसर्गग्रहाभावरूपस्य प्रतिबन्धकत्वोपगमात् । न चैवमपि रङ्गे इदं रजतं घटो न रजतमिति ज्ञानानन्तरमप्रवृत्त्यापत्तिरिति वाच्यं, रजतभेदग्रहप्रतिबन्धकदोषस्योत्तेजकत्वकल्पनात् तत्र रङ्गे रजतभेदग्रहानुत्पत्त्या तत्प्रतिबन्धकदोषस्य स्वीकरणीयत्वात् । न च रङ्गे रजतभ्रमजनकदोष एवोत्तेजको-

वति रजतप्रत्यक्षकारणस्य रजतसान्निकर्षस्याभावाद्रङ्गे रजतबुद्धेरनुपपत्तेरिति चेन्न । सत्यरजतस्थले प्रवृत्तिं प्रति विशिष्टज्ञानस्य हेतुतायाः क्लृप्तत्वादन्यत्रापि तत्कल्पनात् । न च संवादिप्रवृत्तौ तत्कारणं विसंवादिप्रवृत्तौ तु भेदाग्रहः कारणमिति वाच्यम् । लाघवात् प्रवृत्तिमात्रे तस्य हेतुत्वकल्पनात् । इत्थं च रङ्गे रजतत्वविशिष्टबुद्ध्यनुरोधेन ज्ञानलक्षण-

---

स्तु किं रजतभेदग्रहप्रतिबन्धकदोषस्योत्तेजकत्वस्वीकारेण । एवं च रजतभेदोपस्थितिवैशिष्ट्यमपि प्रतिबन्धके विशेषणं न देयं, रजतभेतानुपस्थितिकाले रङ्गे इदं रजतमिति ज्ञानादप्रवृत्तिप्रसङ्गाभावात् । तत्र रजतभेदासंसर्गग्रहस्य प्रतिबन्धकस्य रङ्गे रजतभ्रमजनकदोषरूपोत्तेजकविशिष्टत्वादिति वाच्यं, रङ्गे इदं रजतमिति भ्रमस्य न्यायमतसिद्धस्य तन्मते ऽभावेन तत्र तादृशदोषस्यानङ्गीकारात् । सम्भवतीत्यनन्तरं येन विसंवादिप्रवृत्तौ तद्धेतुत्वं स्यादिति पूरणीयम् । सन्निकर्षस्याभावादिति । ज्ञानलक्षणायाः प्रत्यासत्त्यन्तरस्य कल्पनं तु गौरवदोषदुष्टमित्यभिमानः । हेतुताया इत्यस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यामिति शेषः । अन्यत्रापि, रङ्गगोचररजतार्थिप्रवृत्तावपि । तत्कल्पनात्, विशिष्टज्ञानहेतुत्वकल्पनात् । नचात्र मानाभाव इति वाच्यं, रङ्गे रजतार्थिप्रवृत्तिरिष्टप्रवृत्तिविषयविशिष्टज्ञानसाध्या प्रवृत्तित्वाद्रजते रजतत्वप्रकारकप्रवृत्तिवदित्यनुमानस्यैव तत्र मानत्वात् । अत्राप्रयोजकत्वमाशङ्कते । न चेति । लाघवेनेति । संवादिविसंवादिभेदेन कार्यकारणभावद्वयमपेक्ष्य प्रवृत्तिमात्रे विशिष्टज्ञानस्यैव हेतुत्वकल्पनालाघवेनेत्यर्थः । तथा च लाघवज्ञानरूपानुकूलतर्कस्य सत्त्वान्नाप्रयोजकत्वमिति भावः । रजतांशेपि सन्निकर्षाभावान्नान्यथाख्यातिः सम्भवतीति प्राभाकरोक्तं दूषणमुद्धरति । इत्थं चेति । प्रवृत्तिमात्रे विशिष्टबुद्धेर्हेतुत्वसिद्धौ चेत्यर्थः । फलमुखेति । कार्यकारणभावग्रहात्मकफलात् पूर्वं गौरवस्यानिर्णयाद् गौरवसन्देहस्य चाप्रतिबन्धकत्वादिति भावः । नन्वस्तु सवादिविसंवादिप्रवृत्तिसाधारणप्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रत्येव भेदाग्रहः कारणमिति न कार्यकारणभावद्वयकल्पनागौरवम् । नच विशिष्टज्ञानत्वापेक्षयेष्टभेदग्रहाभावत्वस्य कारण-

प्रत्यासत्तिकल्पनेऽपि न क्षतिः फलमुखगौरवस्यादोषत्वात् । किं च रङ्गरजतयोरिमे रजते रङ्गे वेति ज्ञानं यत्र जातं तत्र न कारणबाधोऽपि । अपि च यत्र रङ्गरजतयोरिमे रजतरङ्गे इति ज्ञानं तत्रोभयत्र युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्ती स्याताम् । रङ्गे रङ्गभेदग्रहे रजते रजतभेदग्रहे चान्यथाख्यातिभयात् त्वन्मते दोषादेव रङ्गे रजतभेदाग्रहस्य रजते रङ्गभेदाग्रहस्य च सत्त्वात् । किं चानुमितिं प्रति भेदाग्रहस्य हेतुत्वे जलह्रदे वन्हिव्याप्यधूमवद्भेदाग्रहानुमितिर्निर्बाधा, यदि च वि-

---

तावच्छेदकत्वे गौरवमिति वाच्यं, रजतत्वविशिष्टानुमित्यादौ रजतभेदाग्रहत्वेन कारणत्वे तत्रैव प्रवृत्तिसाधारणरजतत्वविशिष्टविषयकत्वस्यैव कार्यतावच्छेदकत्वकल्पनेनैव निर्वाहात् न्यायनये तु प्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रति विशिष्टज्ञानहेतुत्वेन हेतुत्वान्तरकल्पने गौरवमिति न तदनुरोधेन कल्पनीयभ्रमात्मकरजतज्ञानार्थं ज्ञानलक्षणाप्रत्यासत्त्यादर इति कारणबाधाद्बाधितमेव मिथ्याज्ञानमित्याशङ्कां मनसि निधाय स्थलविशेषे कारणबाधाभावादनिवार्यमेव मिथ्याज्ञानमित्याह । किं चेत्यादिना । यत्र रजते रजतभेदग्रहो नच वा रङ्गे रजतभेदग्रहस्तत्र सति युगपदिन्द्रियसन्निकर्षे रजतरङ्गयोरिमे रजते इति ज्ञाने न किमपि बाधकम् रजतत्वेन समं संयुक्तसमवायस्य सत्त्वात् तादृशं च ज्ञानं रङ्गांशे न प्रमात्मकं विशेषणवद्विशेष्यसन्निकर्षरूपप्रमासामग्र्यभावात् किं त्वन्यथाख्यातिरेवेति भावः । ननु तत्तद्विशिष्टबुद्धिं प्रति तत्तद्विशेषणे तत्तद्विशेष्यघटितसन्निकर्षो हेतुरन्यथातिप्रसङ्गात् तथा च कथं रजतघटितसंयुक्तसमवायेन रङ्गे रजतत्वग्रह इत्यत आह । अपि चेति । अन्यथाख्यातिभयादित्यनन्तरं रङ्गे रङ्गभेदाग्रहस्य रजते रजतभेदाग्रहस्येति पूरितस्य सत्त्वादित्यनेनान्वयः । अनेन रङ्गे ऽनिष्टभेदाग्रहरूपा निवृत्तिसामग्री रजते इष्टभेदाग्रहरूपा प्रवृत्तिसामग्री च प्रदर्शिता रङ्गे रजतभेदाग्रहस्येत्यादिना च रङ्गे इष्टभेदाग्रहरूपा प्रवृत्तिसामग्री रजते ऽनिष्टभेदाग्रहरूपा निवृत्तिसामग्री च प्रदर्शिता । दोषादेवेति । त्वन्मते न्यायाभिमतभ्-

व्यभिचारस्याग्रहोऽपि सहचारग्रहस्तथा ।

शिष्टज्ञानं कारणं तदाऽयोगोलके वन्हिव्याप्यधूमज्ञानमनुमित्यनुरोधादापतितम्, सेयमुभयतस्पाशा रज्जुः । इत्थं चान्यथाख्यातौ प्रत्यक्षमेव प्रमाणं रङ्गं रजततया जानामीत्यनुभवादिति संक्षेपः । पूर्व्वं व्याप्तिरुक्ता तद्ग्रहोपायस्तु न दर्शित इत्यतस्तं दर्शयति । व्यभिचारस्येति । व्यभिचाराग्रहः सहचारग्रहश्च व्याप्तिग्रहे कारणमित्यर्थः । व्यभिचार-

---

मस्थलाभिषिक्तभेदाग्रहं प्रति दोषस्य हेतुत्वादिति भावः । इदं चेष्टभेदाग्रहः प्रवृत्तिकारणमनिष्टभेदाग्रहो निवृत्तिकारणमिति यथाश्रुताभिप्रायेण इष्टभेदोपस्थितिविशिष्टेष्टभेदासंसर्गाग्रहः प्रतिबन्धकस्तदभावः कारणमिति, दर्शितानिष्कर्षे तु रजतभेदोपस्थितिविशिष्टरजतभेदासंसर्गाग्रहस्य प्रतिबन्धकस्य रङ्गे ऽभावादिति रीत्या सामग्री बोध्या । ननु रङ्गे रजतभेदाग्रहप्रयोजकदोषस्य प्रतिबन्धकत्वान्न रङ्गे निवृत्तिरेवं रजते रङ्गभेदासंसर्गग्रहप्रयोजकदोषस्य प्रतिबन्धकत्वान्न रजते प्रवृत्तिरिति कथं युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्त्योरापादनमित्यत आह । किं चेति । भेदाग्रहस्य, व्याप्यवत्त्वेदाग्रहस्य । अनुमितिर्निराबाधेति । सति बाधाभावे ऽन्यथाख्यातिरूपानुमितिर्निराबाधेत्यर्थः । आपतितामिति । अन्यथाख्यातिरूपमापतितामित्यर्थः । ननु ह्रदे वन्हिव्याप्यधूमवत्त्वेदाग्रहान्न ह्रदो वन्हिमानित्यन्यथाख्यातिरूपानुमितिः, परं त्वगृहीतसंसर्गकं ज्ञानद्वयमेवात्रोत्पद्यते । न च तत्र विशिष्टज्ञानोत्पत्तौ बाधकाभावः । व्याप्यवत्त्वेदाग्रहस्य ह्रदो वन्हिमानित्यन्यथाख्यातिरूपानुमितिकारणस्य सत्त्वादिति वाच्यं, अन्यथाख्यातौ प्रमाणाभावेन तादृशकार्यकारणभावस्याकल्पनादतस्तत्र प्रमाणं प्रदर्शयति । इत्थं चेति । यद्वा नन्वनुमितिं प्रति विशिष्टज्ञानस्यैव हेतुत्वं यत्र च न तादृशविशिष्टबोधस्य

हेतुर्व्याप्तिग्रहे तर्कः
क्वचिच्छङ्कानिवर्तकः ॥ १३७ ॥

ग्रहस्य व्याप्तिग्रहप्रतिबन्धकत्वात् तदभावः कारणम्, एव-मन्वयव्यतिरेकाभ्यां सहचारग्रहस्यापि हेतुता । भूयोदर्श-नं तु न कारणं, व्यभिचारास्फूर्तौ सकृद्दर्शनेऽपि क्व चिद् व्याप्तिग्रहात् क्व चिद्व्यभिचारशङ्काविधूननद्वारा भूयोद-र्शनमुपयुज्यते । यत्र तु भूयोदर्शनादपि शङ्का नोपैति

सामग्री तत्र लिङ्गासंसर्गाग्रहाल्लिंग्यसंसर्गाग्रहस्यैव परैरुक्तमाम्नायःपिण्डे वन्ह्यनुमित्यनुरोधादन्यथाख्यातिरित्यत आह । इत्थं चेति । चकारोऽप्य-र्थः । ननु तादृशानुव्यवसायो नेदंविशेष्यकज्ञाने रजतत्वप्रकारकत्वाविशि-ष्टबुद्धिरूपः परं तु रजतत्वप्रकारकत्वासंसर्गग्रहरूप एवेत्यत आह । सङ्क्षेप इति । विद्यमानेपि भेदग्रहे आहार्यप्रत्यक्षोत्पादादिच्छाया उत्तेजकत्वं वा-च्यं, इच्छानामुत्तेजकत्वानुरोधेन चानुमितित्वादीनामेव कार्यतावच्छेदक-त्वात् प्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रति भेदग्रहाभावत्वेन पृथक्कारणत्वे गौरवापत्त्या विशिष्टज्ञानत्वेनैव तत्र हेतुता कल्पनीयेति विसंवादिप्रवृत्त्यनुरोधेनान्यथा-ख्यातिर्दुर्वारैवेति भावः । ननु प्रामाण्यमनुमानगम्यं तदा भवेद्यद्यनुमानं प्रमाणं भवेत्तदेव न सम्भवति व्याप्तेर्ग्राहकाभावेनाज्ञानादित्यतः प्रामा-ण्यानुमितिप्रयोजकतया व्यभिचारस्याग्रहो ऽथ सहचारग्रहस्तथेति मूलेन व्याप्तिग्रहोपायो दर्श्यते स चायुक्तः स्वकारणीभूतव्याप्तिस्वरूपज्ञानाभा-वादित्यत आह । पूर्वं व्याप्तिरुक्तेति । व्यभिचाराग्रहस्यं व्याप्तिग्राहकतामु-पपादयति । व्यभिचारग्रहस्येति । सहचारग्रहस्य तामुपपादयति । एवमि-ति । भूयोदर्शनस्य कारणत्वं खण्डयति । भूयोदर्शनं त्विति । व्यतिरेक-व्यभिचारमाह । सकृद्दर्शनेपीति । भूयोदर्शनस्याहेतुत्वेपि क्वचित्प्रयोजक-तया तदादर इत्याह । क्वचिदिति । तर्कोऽपेक्षित इति । शङ्कापनयनार्थं तर्को ऽपेक्षित इत्यर्थः । तद्दर्शयति । तथा हीत्यादिना । यद्ययमिति । अयं धूमवान्

तत्र विपक्षबाधकतर्कोऽपेक्षितः । तथाहि । वन्हिविरहिण्यपि धूमः स्यादिति यद्याशङ्का भवति तदा स वन्हिधूमयोः कार्य्यकारणभावस्य प्रतिसन्धानान्निवर्त्तते । यद्ययं वन्हिमान् न स्यात्तदा धूमवान् न स्यात् कारणं विना कार्य्यानुत्पत्तेः । यदि क चित् कारणं विनापि भविष्यत्यहेतुक एव भविष्यतीति तत्राप्याशङ्का भवेत् तदा स व्याघातादपसरणीया । यदि कारणं विना कार्य्यं स्यात् तदा धूमार्थं वन्हेस्तृप्तयर्थं भोजनस्य वा नियमत उपादानं तवैव

पर्वतः । कारणं विनेति । तथा च धूमो वह्निव्यभिचारी स्याद्वह्निजन्यो न स्यादिति तर्काकारो बोध्यः। यथाश्रुते वन्हिमान्न स्याद् धूमवान्न स्यादिति तर्कस्य विषयपरिशोधकस्य व्याप्तिग्रहानौपयिकतयासङ्गतेः । तत्रापि, तादृशतर्ककारणीभूतकार्यकारणभावग्रहेऽपि । अशङ्का भवेत्, आशङ्का प्रतिबन्धिका भवेत् । व्याघातमेव दर्शयति यदि हीत्यादिना । ननु तर्के प्रत्यापाद्यव्याप्याापादकवत्ताज्ञानं कारणं तत्र व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकव्यभिचारशङ्कानिवर्त्तकस्तर्को ऽपेक्षित एवमग्रेपीत्यनवस्थेत्यत आह । यत्रेति । स्व एव, शङ्कासामग्रीविरहादेव । न तर्कापेक्षेत्यनन्तरमतो नानवस्थेति शेषः । ननु तर्कस्य न व्यभिचारशङ्कानिवर्त्तकत्वं तर्ककारणीभूतव्याप्तिज्ञानेनैव तन्निवृत्तेः सम्भवादिति चेत्, अत्र केचित् । अनाहार्यशङ्कायास्तर्ककारणीभूतव्याप्तिज्ञानेन निराससम्भवेप्याहार्यशङ्कायास्ततो निवृत्तिर्न सम्भवति आहार्यज्ञानस्य तदप्रतिबध्यत्वात् किं तु तर्केणैव । तथा हि । अनिष्टप्रसञ्जनात्मकेन तर्केणापादकज्ञाने आपाद्यज्ञानरूपानिष्टसाधनत्वज्ञानजननद्वारा आपादकज्ञाने द्वेषो जन्यते तेन चापादकज्ञाने इच्छाप्रतिबन्धः क्रियते एवं चेच्छारूपकारणविरहादेव नाहार्यशङ्कोत्पत्तिरित्यर्थवशसम्पन्नमेव तर्के तन्निवर्तकत्वमिति । केचित्तु तर्कस्य शङ्कानिवर्तकत्वं व्याप्तिज्ञानकारणीभूतो यो व्यभिचारशङ्काविरहस्तत्सम्पादकत्वम् । एवं च व्यभिचारशङ्काप्रतिबन्धकतायां तर्कस्योत्तेजकतयोत्तेजकाभावविशिष्टव्यभिचारशङ्काविरहसम्पादकत्वमक्षुण्णमेव तर्कस्येत्याहुः । परेतु तदापादककापत्तित्वेनाहार्यसाधारणत-

न स्यादिति। यत्र स्वत एव शङ्का नावतरति तत्र न तर्कापेक्षापीति तदिदमुक्तम्। तर्कः क्वचिदिति। इदानीं परकीयव्याप्तिग्रहप्रतिबन्धार्थमुपाधिं निरूपयति। साध्यस्येति। साध्यत्वाभिमतव्यापकत्वे सति साधनत्वाभिमताव्यापक इत्यर्थः। ननु श्यामो मित्रातनयत्वादित्यत्र शाकपाकजत्वं नोपाधिः स्यात् तस्य साध्यव्यापकत्वाभावात्,

---

द्विशिष्टबुद्धित्वावच्छिन्नं प्रति प्रतिबन्धकतया तर्कस्य व्यभिचारशङ्कानिवर्तकत्वमित्याहुः। तर्कश्चाहार्यारोपविशेषः। तत्त्वं च मानसत्वव्याप्यो जातिविशेषस्तर्कयामीत्यनुभवाज्जिज्ञासाविशेषनिवर्त्तकतया वा सिद्ध इति। तर्कश्च द्विविधो विषयपारिशोधको व्याप्तिग्राहकश्चेति। तत्र विषयपारिशोधको निर्वह्निः स्यान्निर्धूमः स्यादित्यादिः। धूमो यदि वह्निव्यभिचारी स्याद्वह्निजन्यो न स्यादित्यादिश्च व्याप्तिग्राहकः विस्तरस्त्वन्यत्रानुसन्धेयः। इदानीं व्याप्तिग्रहोपायनिरूपणोत्तरं व्याप्तिनिश्चयाभावप्रयोजकव्यभिचारशङ्काकारणज्ञानविषयत्वेनोपाधेः स्मरणे सति। तथा च प्रसङ्गसङ्गत्योपाधिनिरूपणमिति भावः। सिद्धिविषयत्वरूपसाध्यत्वस्य सिद्धिजनकत्वरूपसाधनत्वस्य च सोपाधावभावादभिमतेति। यो यदवच्छिन्नव्यापकत्वे सति यदवच्छिन्नाव्यापकः स तदवच्छिन्नसाध्यकतदवच्छिन्नहेतावुपाधिरित्यर्थः। यथाश्रुतेऽभिमतस्य विशेषणत्वे यत्र न तदभिमानस्तत्राव्याप्तिः स्यात् यदवच्छिन्नाविवक्षणाद् गुणकर्मान्यत्वविशिष्टसत्तावाञ्जातिमत्त्वादित्यादौ संयोगी गुणकर्मान्यत्वविशिष्टसत्त्वादित्यादौ च नाव्याप्त्यतिव्याप्ती। व्यापकत्वाव्यापकत्वे एकप्रकारेणैकसम्बन्धेन च विवक्षिते। तेन द्रव्यत्वत्वेन समवायसम्बन्धेन च वह्निं प्रति व्यापकस्य द्रव्यत्वस्य द्वित्वादिना संयोगादिसम्बन्धेन च धूमं प्रत्यव्यापकत्वेपि वह्निमान् धूमादित्यत्र द्रव्यत्वादौ नातिव्याप्तिः। सश्याम इति। काकः श्यामो मित्रातनयत्वादित्यादावित्यर्थः। तेन वक्ष्यमाणेन ध्वंसो विनाशी जन्यत्वादित्यनेन न पौनरुक्त्यम्। अस्य साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वादाश्रिमस्य साधनरूपपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वात्। साध्याव्यापकत्वमुपपादयति।

साध्यस्य व्यापको यस्तु
हेतोरव्यापकस्तथा।
स उपाधिर्भवेत् तस्य
निष्कर्षोऽयं प्रदर्श्यते॥ १३८॥

श्यामत्वस्य कोकिलादावपि सत्त्वात्, एवं वायुः प्रत्यक्षः स्पर्शाश्रयत्वादित्यत्रोद्भूतरूपवत्त्वं नोपाधिः स्यात् प्रत्यक्षत्वस्यात्मादिषु सत्त्वात् तत्र च रूपाभावात्, एवं ध्वंसो विनाशी जन्यत्वादित्यत्र भावत्वं नोपाधिः स्याद्विनाशित्वस्य प्रागभावे सत्वात् तत्र च भावत्वाभावादिति चेन्न। यद्धर्म्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वं तद्धर्म्मावच्छिन्नसाधनाव्यापकत्वमित्यर्थे तात्पर्य्यात्। मित्रातनयत्वावच्छिन्नश्यामत्वस्य व्यापकं शाकपाकजत्वम्। तदवच्छिन्नसाधनाव्या-

---

श्यामत्वस्येति। ननु साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वं विवक्षणीयमतो नोक्ताव्याप्तिरतः पक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकोपाधावव्याप्तिमाह। एवं वायुरिति। अत्र प्रत्यक्षं प्रत्युद्भूतरूपस्याव्यापकत्वे धूमत्वस्य सुतरामव्यापकत्वमित्युद्भूतपदं व्यर्थं तथाप्युपाधेः साध्यव्यापकत्वे कार्यकारणभावलक्षणानुकुलतर्कदर्शनार्थं तादिति ध्येयम्। पक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वोक्तौ तु पूर्वोक्तशाकपाकजत्वाव्याप्तिरिति भावः। अव्याप्तीः परिहरति मित्रातनयत्वेत्यादिना। व्यभिचारिणि त्वित्यादि। वायुः प्रत्यक्षो द्रव्यत्वादित्यादौ प्रत्यक्षत्वरूपसाध्याधिकरणमात्मा उद्भूतरूपात्मकोपाधिशून्यं साध्यव्यभिचाराधिकरणं गगनं तदन्यतरत्वावच्छिन्नसाध्य-

पकं च। एवं पक्षधर्मबहिर्द्रव्यत्वावच्छिन्नप्रत्यक्षत्वस्य व्यापकमुद्भूतरूपवत्त्वं बहिर्द्रव्यत्वावच्छिन्नसाधनस्याव्यापकं च। एवं ध्वंसो विनाशी जन्यत्वादित्यत्र जन्यत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकं भावत्वम्। एवं श्यामो मित्रातनयत्वादित्यादावपि मित्रातनयत्वावच्छिन्नश्यामत्वस्य व्यापकं शाकपाकजत्वम्। सद्धेतोस्त्वेतादृशो धर्म्मो नास्ति यदवच्छिन्नस्य साध्यस्य व्यापकं तदवच्छिन्नस्य साधनस्याव्यापकं किं चित् स्यात्। व्यभिचारिणि त्वन्तत उपाध्य-

---

व्यापकत्वस्योद्भूतरूपेऽभावादुक्तमुपाध्यधिकरणमिति। उद्भूतरूपाधिकरणपरमाण्वाकाशान्यतरत्वावच्छिन्नसाध्याप्रसिध्या तद्दोषतादवस्थ्यमतः साध्याधिकरणमिति। उद्भूतरूपाधिकरणं यत्प्रत्यक्षत्वाधिकरणं घटादिस्तद्वृत्तिद्रव्यत्वाव्यापकधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वाभावादुक्तं पचेत्यादि। तत्रापि साध्यव्यभिचाराधिकरणपरमाणुघटान्यतरत्वावच्छिन्नद्रव्यत्वात्मकसाधनव्यापकत्वादुपाधिशून्यमिति। तत्रैवोपाध्यधिकरणसाध्याधिकरणं घट उपाधिशून्यमधिकरणमात्मा तदन्यतरत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वाभावात् साध्यव्यभिचाराधिकरणमिति। उद्भूतरूपत्वाधिकरणं यत्प्रत्यक्षत्वाधिकरणं घटः यच्चोद्भूतरूपशून्यं प्रत्यक्षत्वाभावाधिकरणमतीन्द्रियरूपादि तदन्यतरत्वावच्छिन्नद्रव्यत्वरूपसाधनाव्यापकत्वस्योद्भूतरूपेऽभावात् साध्याभावाधिकरणमिति परित्यज्य साध्यव्यभिचाराधिकरणमित्युक्तं तदर्थश्च साधननिष्ठसाध्यव्यभिचारनिरूपकाधिकरणत्वम्। अन्तत इति। तादृशधर्मान्तरस्या स्फूर्तावित्यर्थः। न च साध्यव्यापकत्वं साध्यनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वं, तथा च शुद्धसाध्यव्यापके धूमादिनिष्ठव्याप्तेः केवलधूमत्वावच्छिन्नत्वात् कथं तादृशधर्मान्तरावच्छिन्नधूमादिनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वमार्द्रेन्धनादीनामिति वाच्यं, तद्धर्माधिकरणीभूतसाध्याधिकरणानिष्ठाभावप्रतियोगित्वरूपस्यैव तद्धर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वस्य लक्षणे प्रवेशो न तु यद्धर्मावच्छिन्नसाध्यनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वस्येत्याशयात्। धूमवान् वह्नेरि-

सर्वे साध्यसमानाधि-
करणाःस्युरुपाधयः ।
हेतोरेकाश्रये येषां
स्वसाध्यव्यभिचारिता ॥ १३९ ॥
व्यभिचारस्यानुमान-
मुपाधेस्तु प्रयोजनम् ।
शब्दोपमानयोर्नैव
पृथक्प्रामाण्यमिष्यते ॥ १४० ॥

धिकरणं यत्साध्याधिकरणं यच्चोपाधिशून्यं साध्यव्यभिचारनिरूपकमधिकरणं तदन्यतरत्वावच्छिन्नस्य साध्यस्य व्यापकत्वं साधनस्य चाव्यापकत्वमुपाधेः सम्भवतीति । अत एव लक्ष्यमपि रूपमेतदनुसारेण दर्शयति । सर्व्वे इति । स्वसाध्येति । स्वमुपाधिः स्वं च साध्यं च स्वसाध्ये तयो-

---

त्वादावयःपिण्डमहानसान्यतरत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकं व्यजनवत्त्वादिकं सङ्ग्राह्यमेवेति ध्येयम् ॥ अत एव, यद्धर्मावच्छिन्नत्वघटितनिरुक्तलक्षणस्य तात्पर्यविषयत्वादेव । एतदनुसारेण, निरुक्तलक्षणानुसारेण । स्वस्य साध्यमिति षष्ठीतत्पुरुषभ्रमं व्यावर्तयितुमाह । स्वं चेति । नव्यास्तु यदभावेन यद्दन्यत्वेन वा साधनवति साध्याभाव उन्नीयते स उपाधिर्लाघवात् । अत एव जलत्वतेजस्त्वयोस्तदुभयत्वेन रूपेण न क्वचिदप्युपाधित्व-

र्व्यभिचारितेत्यर्थः । उपाधेर्दूषकताबीजमाह । व्यभिचारस्येति । उपाधिव्यभिचारेण साध्यव्यभिचारानुमानमुपाधेः प्रयोजनमित्यर्थः । तथाहि । यत्र शुद्धसाध्यव्यापक उपाधिस्तत्र शुद्धेनोपाधिव्यभिचारेण साध्यव्यभिचारानुमानम् । यथा धूमवान् वन्हेरित्यादौ वन्हिर्धूमव्यभिचार्यार्द्रेन्धनव्यभिचारित्वादिति । व्यापकव्यभिचारिणोव्याप्यव्यभिचारावश्यकत्वात् । यत्र तु किञ्चिद्धर्म्मावच्छिन्नसाध्यव्यापक उपाधिस्तत्र तद्धर्म्मवत्युपाधिव्यभिचारेण साध्यव्यभिचारानुमानम् । यथा श्यामो मित्रातनयत्वादित्यत्र मित्रातनयत्वं श्यामत्वव्यभिचारि मित्रातनये शाकपाकजत्वव्यभिचारित्वादिति । बाधानुन्नीतपक्षेतरस्तु साध्यव्यापकताग्राहकप्रमाणाभावात् स्वव्याघातकत्वाच्च नोपा-

---

मित्याहुः । तद्धर्मवत्युपाधिव्यभिचारेण तद्धर्माधिकरणीभूतं यदुपाध्यभावाधिकरणं तद्वृत्तित्वेन वायुः प्रत्यक्षः, प्रमेयत्वादित्यादौ तु प्रमेयत्वं प्रत्यक्षत्वव्यभिचारि बहिर्द्रव्ये उद्भूतरूपव्यभिचारित्वादित्यादि द्रष्टव्यम् । ननु पक्षेतरत्वे ऽतिव्याप्तिः । न च तस्य लक्ष्यत्वमेव एकाश्रये येषामित्यादिमूलेन प्रदर्शितस्य लक्ष्यतावच्छेदकस्य तत्राभावात् तत्र हेतौ पक्षेतरत्वव्यभिचारस्य पक्षमादायैव सम्भवात् साध्यव्यभिचारस्य तमादायासम्भवादत आह । बाधानुन्नीतेति । स्वव्याघातकत्वादिति । उपाधिमात्रस्य दूषकत्वव्याघातकत्वादित्यर्थः । पक्षेतरत्वस्योपाधित्वे सर्वत्रानुमाने पक्षेतरत्वस्योपाधेः सम्भवादनुमानमात्रोच्छेदापत्त्या व्यभिचारानुमानाधीनस्योपाधेर्दूषकत्वस्यासम्भवादिति भावः । ननु तथापि यत्र साध्यव्यापकताग्राहकं प्रमाणमस्ति तत्र पक्षेतरत्वे लक्षणातिव्याप्तिर्दुर्वारेत्यत आह । बाधोन्नीतास्त्विति । बाधेन पक्षे साध्याभाववत्तया उन्नीतः साध्यव्यापकत्वेन निश्चित इत्यर्थः । संदिग्धोपाधिरपीति । पक्षे साध्यसन्देहेन साध्यव्या-

अनुमानगतार्थत्वा-
दिति वैशेषिकं मतम् ।

धिः । बाधोन्नीतस्तु पक्षेतरा उपाधिर्भवत्येव, यथा वन्हिरनुष्णः कृतकत्वादित्यादौ प्रत्यक्षेण वन्हेरुष्णत्वग्रहे वन्हीतरत्वमुपाधिः यत्र साध्यव्यापकत्वादिकं सन्दिह्यते स सन्दिग्धोपाधिःपक्षेतरस्तु सन्दिग्धोपाधिरपिनोद्भावनीयःकथकसम्प्रदायानुरोधादिति । केचित्तु सत्प्रतिपक्षोत्थापनमुपाधिफलम् । तथाहि । अयोगोलकं धूमवद्वन्हेरित्यादावयोगोलके धूमाभाववदार्द्रेन्धनाभावादिति सत्प्रतिपक्षसम्भवात् । इत्थं च साधनव्यापकोपि क्वचिदुपाधिर्यथा करका पृथिवी कठिनसंयोगवत्त्वादित्यादावनुष्णाशीतस्पर्शवत्त्वम् । न चात्र स्वरूपासिद्धिरेव दूषणमिति वाच्यम् । सर्व्वत्रोपाधेर्दूषणान्तरसाङ्कर्य्यादत्र च साध्यव्यापकः पक्षावृत्तिरुपाधिरिति वदन्ति । शब्दोपमानयोरिति । वैशेषिकाणां मते प्र-

---

पक्षतासन्देहस्य पक्षेतरत्वे सम्भवादिति भावः । न च स्वव्याघातकत्वेनानुपाधित्वादेवानुद्भावनसम्भवे सम्प्रदायमात्रे तद्धेतुत्वकथनमसङ्गतमिति वाच्यम् । यत्र साध्यव्यापकताग्राहकतर्कावतारस्तत्र व्यापकव्यभिचारिणो व्याप्यव्यभिचारावश्यम्भावेन व्यभिचारानुमापकत्वरूपस्य दूषकत्वस्य व्याघातासम्भवात् । सत्प्रतिपक्षोन्नायकत्वेनोपाधेर्दूषकतावादिनां मतमाह । केचित्त्विति । इत्थं चेति । सत्प्रतिपक्षोत्थापकतया दूषकत्वे चेत्यर्थः । अत्र च, सत्प्रतिपक्षोत्थापकत्वपक्षे च । पक्षावृत्तिरिति । पक्षवृत्तित्वे तु पक्षे तदभावेन साध्याभावसाधनादिति भावः । गुरुमते लौकिकः शब्दोऽनुवादकः वैदिक एव प्रमाणं तन्मतनिराकरणायाह । वैदिकेति । अत्र स्वर्गकामो यजेतेत्यादिपदत्वेन पक्षता, तेन विशेषतः संसर्गासिद्धिरिति द्रष्टव्यम् । तात्पर्य-

तन्न सम्यग्विनाव्याप्ति-
बोधं शाब्दादिबोधतः ॥ १४१ ॥

त्यक्षमनुमानं च प्रमाणम्, शब्दोपमानयोस्त्वनुमानविध-
यैव प्रामाण्यम् । तथाहि । दण्डेन गामभ्याजेत्यादिपदानि
वैदिकपदानि वा तात्पर्य्यविषयस्मारितपदार्थसंसर्गज्ञानपू-
र्व्वकाणिआकांक्षादिमत्पदकदम्बत्वाद् घटमानयेति पदकद-
म्बवत्, यद्वैते पदार्था मिथः संसर्गवन्तो योग्यतादिमत्पदो-
पस्थापितत्वात् तादृशपदार्थवत्, दृष्टान्तेऽपि दृष्टान्तान्तरेण
साध्यसिद्धिरिति । एवं गवयव्यक्तिप्रत्यक्षानन्तरं गवयपदं

विषयेति । अत्र ब्राह्मणे विद्येत्यादौ यदाधिकरणत्वं संसर्गे तात्पर्यं तदा विष-
यत्वादिसंसर्गेणार्थान्तरवारणाय तात्पर्यविषयत्वं संसर्गे विशेषणम् । ता-
त्पर्यज्ञाने इतरपदार्थत्वेनेतरपदार्थस्य प्रवेशाद् घटत्वादिना स्मृतस्य संसर्गो
न सिद्ध्येदतः स्मारितेति । स्मारितत्वं च वृत्त्या बोध्यम् । तेन वस्तुपदा-
त् समवायेनाकाशत्वादिनोपस्थापितेन रूपेण संसर्गसिद्ध्यभावेपि न क्ष-
तिः । हेतौ चायमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषोपसार्यतामित्यादौ राज्ञः पुरुष इ-
त्यादि भागे राजपुरुषयोर्योग्यार्थयोः संसर्गे तात्पर्याभावेन साध्याभावाद्
व्यभिचार इत्याकाङ्क्षाविशेषणं तच्चेदं पदमनेन पदेन सहामुकसंसर्गेणैतदर्था-
न्वितस्वार्थबोधं जनयत्विति पदतात्पर्यार्थकम् । तेन नाकाङ्क्षाया इतरांश-
वैयर्थ्यप्रसङ्गः । वह्निना सिञ्चतीत्यादिवाक्ये संसर्गप्रमापूर्वकत्वसाध्याभावेन
व्यभिचारवारणाय हेतौ योग्यतापदम् । नीलो घटो द्रव्यं पट इत्यादि नी-
लः पट इत्यादिभागे नीलपटयोराकाङ्क्षायोग्यतासत्त्वेन हेतुसत्त्वाद्व्यभिचा-
रवारणायासत्तिपदम् । कदम्बपदं चाकाङ्क्षादीनां परस्परप्रतियोगित्वला-
भाय । अन्यथा साध्यस्य परस्परार्थघटितत्वेन व्यभिचारप्रसङ्गात् । नन्विष्ट-
तावच्छेदकप्रकारकप्रवृत्तिविशेष्यकज्ञानस्य प्रवर्तकतया संसर्गज्ञानपूर्व-
कत्वानुमितेरतादृशतया कथं प्रवर्तकत्वम् । अनुमितेर्व्यापकतावच्छेदकप्र-

गवयत्वप्रवृत्तिनिमित्तकमसति वृत्त्यन्तरे वृद्धैस्तत्र प्रयुज्यमानत्वाद् यथा गोपदं गोत्वप्रवृत्तिनिमित्तकम्,यद्वा गवयपदं सप्रवृत्तिनिमित्तकं साधुपदत्वादित्यनुमानेन पक्षधर्म्मताबलाद् गवयत्वप्रवृत्तिनिमित्तकत्वं सिद्धयति। तन्मतं दूषयति। तन्न सम्यगिति। विना व्याप्तिज्ञानं शब्दादितो बोधस्यानुभविकत्वात्। न हि सर्व्वत्र शब्दश्रवणाद्यनन्तरं व्याप्तिज्ञाने मानमस्तीति। किं च सर्व्वत्र शाब्दस्थले यदि व्याप्तिज्ञानं कल्प्यते तदा सर्व्वत्रानुमितिस्थले पदज्ञानं कल्पयित्वा शाब्दबोध एव किं न स्वीक्रियत इति। त्रैविध्यमिति। अनुमानं हि त्रिविधं, केवलान्वयि-

---

प्रकारकत्वनियमेन प्रमापूर्वकत्वत्वेन प्रमापूर्वकत्वासिद्धावपि पुरोवर्तिविशेष्यकरजतत्वादिप्रकारकज्ञानस्य तस्मादनुत्पत्तेस्तदर्थं शब्दप्रामाण्यस्वीकार इत्यत आह। यद्वेति। मिथःसंसर्ग इति। तात्पर्यविषयपरस्परसंसर्गवन्त इत्यर्थः। तेन नातात्पर्यविषयसंसर्गमादायार्थान्तरम्। ननु दृष्टान्ते साध्यसिध्यभावात् कथं व्याप्तिग्रह इत्यत आह। दृष्टान्तेपीति। ननु सर्व्वत्र शब्दश्रवणानन्तरमनुमितिरूपकार्यान्यथानुपपत्त्या व्याप्तिज्ञानं कल्पनीयमित्यत आह। किं चेति। पदज्ञानं कल्पयित्वेति। पदस्मरणं कल्पयित्वेत्यर्थः। वन्ह्यादिशब्देनार्थस्येव वन्ह्यादिरूपेणार्थे वापि वन्ह्यादिपदस्मरणसम्भवाद् वाच्यत्वादिवद्वाचकत्वादिसम्बन्धस्यापि स्मारकत्वादिति भावः। इदमुपलक्षणम्, आकाङ्क्षादिज्ञानं कल्पयित्वेत्यपि बोद्धव्यम्। मणिकृतस्त्वेते पदार्थाः परस्परसंसर्गवन्तः योग्यतादिमत्पदोपस्थापितत्वादित्यनुमाने योग्यता न लिङ्गविशेषणम् लिङ्गस्य निश्चितस्यैव निश्चायकतया योग्यतायाश्च संशयेपि शाब्दबोधदर्शनादतः पृथगेव शब्दो मानमिति वदन्ति। मिश्रास्त्वनुमानमुद्रया शब्दस्य बोधकत्वे घटमानयेति स्वरूपयोग्यम् घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरिति स्वरूपयोग्यमिति न स्यात् अनुमानस्योभयत्रापि सम्भवात्। नचाकाङ्क्षाघटितहेत्वभावान्नानुमितिस्तत्रेति वाच्यं, आकाङ्क्षा-

त्रैविध्यमनुमानस्य
केवलान्वयिभेदतः ।
द्वैविध्यं तु भवेद् व्याप्ते-
रन्वयव्यतिरेकतः ॥ १४३ ॥

केवलव्यतिरेक्यन्वयव्यतिरेकिभेदात् । तत्रासद्विपक्षः केवलान्वयी, यथा ज्ञेयमभिधेयत्वादित्यादौ, तत्र हि सर्वस्यैव ज्ञेयत्वाद् विपक्षासत्त्वम् । ननु सर्वेषां धर्म्माणां व्यावृत्तत्वात् केवलान्वय्यसिद्धिरिति चेन्न । व्यावृत्तत्वस्य सर्व्वसाधारण्ये तस्यैव केवलान्वयित्वात् । किं च वृत्तिमदत्यन्ताभावाप्रतियोगित्वं केवलान्वयित्वम् । तच्च गगनाभावादौ प्रसिद्धम् । असत्सपक्षः केवलव्यतिरेकी, यथा पृथिवीतरे-

---

भ्रमेणानुमितिसम्भवात् विषयाबाधाच्च तस्याः प्रमात्वात् शब्दप्रामाण्ये च स्वभावान्न तादृशशब्दस्य बोधकत्वमित्याहुः । परे तु घटात् पृथगित्यादौ घटावधिकपृथक्त्वप्रकारेण निरवच्छिन्नविशेष्यताकः पृथक्त्वाश्रयस्य शाब्दबोधः सर्वानुभवसिद्धः स चास्माकं तादृशानुपूर्वीकपदज्ञानत्वेन तादृशशाब्दबोधं प्रति हेतुत्वादुपपद्यते । वैशेषिकाणां तु पृथक्त्वं घटावधिकं घटपदसाकाङ्क्षपृथक्पदस्मारितत्वादित्यनुमानेन न तन्निर्वाहः पक्षविधया पृथक्त्वस्य भानेपि तदाश्रयस्याभानात् । न च पटं पक्षीकृत्य पटो घटावधिकपृथक्त्ववानित्यनुमित्या तन्निर्वाह इति वाच्यं, पटादिनिष्ठविशेष्यतायास्तत्र पक्षतावच्छेदकीभूतपटत्वावच्छिन्नतया निरवच्छिन्नविशेष्यताकतादृशशाब्दबोधसमानाकारकत्वस्य तथाप्यनिर्वाहादित्याहुरिति दिक् । तत्र तेषु मध्ये । असद्विपक्ष इति । अत्यन्ताभावाप्रतियोगिसाध्य इत्यर्थः । यथाश्रुते सिद्ध्यसिद्धिव्याघाताद् अत्यन्ताभावाप्रतियोगित्वस्य च प्रमेयत्वादौ सत्त्वाल्लक्षणसमन्वयः । नचैत-

भ्यो भिद्यते गन्धवत्त्वादित्यादौ । तत्र हि जलादित्रयोदशभेदस्य पूर्व्वमनिश्चिततया निश्चितसाध्यवतः सपक्षस्याभाव इति । सत्सपक्षविपक्षोऽन्वयव्यतिरेकी, यथा वन्हिमान् धूमादित्यादौ तत्र सपक्षस्य महानसादेर्व्विपक्षस्य जलह्रदादेश्च सत्त्वादिति । तत्र व्यतिरेकिणि व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानं कारणं तदर्थं व्यतिरेकव्याप्तिं निर्व्वक्ति । साध्याभावाव्यापकत्वमिति । साध्याभावव्यापकीभूताभावप्रतियोगित्वमित्यर्थः । अत्रेदं बोध्यम् । यत्संबन्धेन यदवच्छिन्नं प्रति येन सम्बन्धेन येन रूपेण व्यापकता गृह्यते तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतद्धर्म्मावच्छिन्नाभावत्वाज्ञानात् तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतद्धर्म्मावच्छिन्ना-

---

न सम्भवति प्रमाविषयत्वरूपस्य तस्य नानात्वेनाननुगमादिति वाच्यम् । प्रमात्वस्यैव परम्परासम्बन्धेनानुगंतव्यत्वात् । इत्थं च प्रमेयत्वादेर्व्यतिरेकित्वभ्रमेपि केवलान्वयित्वमेवेति मन्तव्यम् । असत्सपक्ष इति । सिद्ध्यासिद्धिव्याघातादत्राप्यगृहीतहेतुसहचारं यद्व्यतिरोकिसाध्यं तत्कत्वमर्थो बोध्यः । सत्सपक्षेति । गृहीतान्वयव्यतिरेकिसाध्यकमित्यर्थः । यत्सम्बन्धेन यदवच्छिन्नं प्रतीति । यत्सम्बन्धावच्छिन्नयद्रूपावच्छिन्नव्याप्यतानिरूपितव्यापकता गृह्यतइत्यर्थः । इतरव्याप्यतेति । इतरस्य व्याप्यतेत्यर्थः । तादात्म्येनेतरव्यापकतेति पाठे तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्ना या इतरनिष्ठा व्याप्यता तन्निरूपितव्यापकतेत्यर्थः । तादात्म्यसम्बन्धेनेति । तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावः सिद्ध्यतीत्यर्थः । येनसम्बन्धेन व्याप्यता गृह्यते इत्यनुक्तौ तु तादात्म्येनेतरस्य व्याप्यता यत्र गृहीता तत्रेतरात्यन्ताभावस्य सिद्धिः स्यादिति भावः । संयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकवन्ह्यभावेनेति सावधारणम् । तेन सम्बन्धान्तरावच्छिन्नप्रतियोगिताकेन न तत्सिद्धिरित्यर्थः । अनेन च येन सम्बन्धेन व्यापकता गृह्यते इत्यस्य फलं सूचितम् । प्रदर्शितरीत्यैव येन रूपेण यदवच्छिन्नेत्यनयोरपि

भावस्य सिद्धिः । इत्थं च यत्र विशेषणतादिसम्बन्धेनेतर-त्वव्यापकत्वं गन्धाभावे गृह्यते तत्र गन्धाभावाभावेनेतर-त्वात्यन्ताभावः सिध्यति । यत्र तु तादात्म्यसम्बन्धेनेतर-व्यापकता गृह्यते तत्र तादात्म्यसम्बन्धेनेतरस्याभावः सि-ध्यति स एवान्योन्याभावः । एवं यत्र संयोगसम्बन्धेन धूमं प्रति संयोगसम्बन्धेन वन्हेर्व्यापकता गृह्यते तत्र संयो-गसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकवन्ह्यभावेन जलह्रदे सं-योगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकधूमाभावः सिध्यति । अत्र च व्यतिरेकव्याप्तिग्रहे व्यतिरेकसहचारज्ञानं कारणम्। के चित्तु व्यतिरेकसहचारेणान्वयव्याप्तिरेव गृह्यते न तु व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानकरणम् । यत्र व्यतिरेकसहचाराद्व्या-

---

प्रयोजनमूह्यम् । ननु साध्यसाधनसहचारज्ञानाभावात् कथं व्यतिरेकव्या-प्तिज्ञानमित्यत आह । अत्र चेति । यथा च व्यतिरेकसहचारेणैव व्यतिरे-कव्याप्तिग्रहान्नान्वयसहचारग्रहापेक्षेति भावः । ननु साध्यप्रसिद्धिं विना तदभावाज्ञाने व्यतिरेकव्याप्तेर्दुर्ग्रहत्वं स्यात् । साध्यसिद्धौ च सिद्धसाध-नमिति चेन्न । साध्यस्य घटादावेव प्रत्यक्षसिद्धत्वात् पृथिवीतरभिन्नेत्युद्दे-श्यप्रतीतेरसिद्धत्वान्न सिद्धसाधनम् । पक्षतावच्छेदकनानात्वएवांशतः सि-द्धसाधनस्य दोषत्वात् । अत एवानित्ये वाङ्मनसे इत्यत्र वागितिबुद्धेरुद्दे-श्याया अनित्यत्वस्य सिद्धत्वे नांशतः सिद्धसाधनमिति । ननु तथापि घटः कथं पक्षः साध्यस्य निश्चयेन तत्संदेहसिषाधयिषयोरभावादिति चे-न्न । यतः सर्वा पृथिवीतरभिन्ना न वेति संशयस्य तत्प्रकारकसिषाधयिषा-याश्च घटविषयत्वाद्घटत्वेन विशेषदर्शने सिद्धौ वा तेन रूपेण संशयसि-षाधयिषे न भवतः पृथिवीत्वेन तु भवत एवेति । ननु पृथिवीतरभिन्ना पृ-थिवीत्वात् घटवदित्यन्वयिनैवेतरभेदसिद्धौ व्यतिरेकिनैयर्थ्यमिति चेन्न । अन्वयव्याप्तेरग्रहे व्यतिरेकव्याप्तिस्फूर्तिदशायां व्यतिरेक्यनुमितिजननस-म्भवेन व्यतिरेक्यनुमानप्रवृत्तेर्निष्प्रत्यूहत्वात् । आचार्यमतमाह । केचित्त्वि-

अन्वयव्याप्तिरुक्तैव
व्यतिरेकादिहोच्यते ।
साध्याभावव्यापकत्वं
हेत्वभावस्य यद्भवेत् ॥ १४३ ॥
अर्थापत्तिस्तु नैवेह
प्रमाणान्तरमिष्यते ।
व्यतिरेकव्याप्तिबुद्ध्या
चरितार्था हि सा यतः ॥ १४४ ॥

प्तिग्रहस्तत्र व्यतिरेकीत्युच्यते साध्यप्रसिद्धिस्तु घटादावेव जायतां पश्चात् पृथिवीत्वावच्छेदेन साध्यतेति वदन्ति । अर्थापत्तिस्त्विति । अर्थापत्तिं प्रमाणान्तरं मन्यन्ते केचन ।

ति । व्यतिरेकसहचारेण, अन्वयसहचारानिरपेक्षव्यतिरेकसहचारेण । अन्वयव्याप्तिरेवेत्येवकारेण व्यतिरेकव्याप्तेर्व्युदासः । नन्वेवं व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानरूपकारणाभावात् कथं व्यतिरेक्यनुमितिरत आह । न त्विति । व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानमित्यस्यानुमितावित्यादिः । नन्वन्वयव्याप्तिज्ञानस्यैव हेतुत्वे कथं व्यतिरेकीति व्यवहार इत्यत आह । यत्रेति । ननु पृथिवीतरेभ्यो भिद्यते पृथिवीत्वादित्यादौ साध्यस्येतरभेदादेरप्रसिद्धत्वात् कथं व्यतिरेकसहचारग्रह इत्यत आह । साध्यप्रसिद्धिस्त्विति । ननु घटादौ साध्ये- निर्णीते कथं तत्रेतरभेदानुमितिरत आह । पश्चादिति । अवच्छेदकावच्छेदेनानुमितौ सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरप्रतिबन्धकत्वादिति भावः ।

तथाहि यत्र देवदत्तस्य शतवर्षजीवित्वं ज्योतिः शास्त्रादवगतं जीविनो गृहासत्त्वं च प्रत्यक्षदवगतं तत्रशतवर्षजीवित्वान्यथानुपपत्या बहिःसत्त्वं कल्प्यते । तदनुमानेन गतार्थत्वान्नेष्यते । तथाहि । यत्र जीवित्वस्य बहिःसत्त्वगृहसत्त्वान्यतरव्याप्यत्वं गृहीतं तत्रान्यतरसिद्धौ जायमानायां गृहसत्त्वबाधाद्बहिः सत्त्वमनुमितौ भासते । एवं पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्तइत्यादौ पीनत्वस्य भोजनव्याप्यत्वावगमाद्भोजनं सिध्यति । दिवाभोजनबाधे च रात्रिभोजनं सिध्यति । अभावप्रत्यक्षस्यानुभविकत्वादनुपलम्भोऽपि न प्रमाणान्तरम् । किं चानुपलम्भस्याज्ञातस्याहेतुत्वे ज्ञानाकरणत्वात् प्रत्यक्षत्वं ज्ञातस्य हेतुत्वे तु तत्राप्य-

---

अत्र चान्वयव्याप्तिघटकतावत्पदार्थज्ञानादेवान्वयव्याप्तिज्ञानोत्पत्तौ व्यतिरेकसहचारज्ञानस्य तद्धेतुत्वे मानाभावः । न च व्यतिरेकसहचारेणेत्यत्र प्रयोजकत्वं तृतीयार्थः तच्च नानुपपन्नम् अन्वयव्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकव्यभिचारशङ्कानिरासद्वारा व्यतिरेकसहचारज्ञानस्य तत्र प्रयोजकत्वादिति वाच्यं, व्यतिरेकसहचारग्रहेप्यधिकरणान्तरे व्यभिचारशङ्कातादवस्थ्यात् । तदधिकरणीयव्यभिचारशङ्कानिरासद्वारा तत्र तस्योपयोगित्वमित्यपि न तदधिकरणे साधनाभावग्रहमात्रेणैव तदधिकरणीयव्यभिचारशङ्कानिवृत्तेरित्यस्वरसो वदन्तीत्यनेन सूचितः । के चन मीमांसकाः । तदपि अर्थापत्तेः प्रमाणान्तरत्वमपि । दिवा न भुङ्क्तइत्यादावित्यादिना मयूरः पर्वतेतरस्मिन् न नृत्यति नृत्यति चेत्यस्य संग्रहः । नन्वेतद्वाक्यान्मयूरः पर्वते नृत्यतीति ज्ञानमुत्पद्यते न त्वेतद्व्यतिरेकिणः सम्भवति पर्वतनृत्यस्य साध्यस्याप्रसिद्धौ व्यतिरेकव्याप्त्यनिरूपणादिति कथं नार्थापत्तिः प्रमाणान्तरमिति चेन्न, मयूरनृत्यं पर्वताधिकरणकं पर्वतेतरानधिकरणत्वे सति साधिकरणत्वात् पर्वतत्ववदित्यन्वयव्यतिरेकिणैव पर्वताधिकरणकमयूरनृत्यज्ञानसम्भवात् । धर्मत्वेनेति । इदं च प्राचां मतेनोक्तम् । नवीनमते तु नित्यं

सुखं तु जगतामेव
काम्यं धर्म्मेण जायते।
अधर्म्मजन्यं दुःखं स्यात्
प्रतिकूलं सचेतसाम्॥ १४५॥

नुपलम्भान्तरापेक्षेत्यनवस्था। एवं चेष्टापि न प्रमाणान्तरं तस्याः सङ्केतग्राहकशब्दस्मारकत्वेन लिप्यादिसमशीलत्वाच्छब्द एवान्तर्भावात्। यत्र तु व्याप्त्यादिग्रहस्तत्रानुमितिरेवेति। सुखं निरूपयति। सुखं तु जगतामेवेति। काम्यमभिलाषविषयः। धर्म्मेति। धर्म्मत्वेन सुखत्वेन कार्य्यकरणभाव इत्यर्थः। दुःखं निरूपयति। अधर्म्मेति। अधर्म्मत्वेन दुःखत्वेन कार्य्यकारणभाव इत्यर्थः। प्रतिकूलमिति। दुःखत्वज्ञानादेव सर्व्वेषां स्वाभाविकद्वेषविषय इत्यर्थः। इच्छां निरूपयति। निर्दुःखत्व इति। इच्छा हि फलविष-

---

विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेतिश्रुत्या भगवति नित्यसुखसिद्धौ धर्मस्य कार्यतावच्छेदकजन्यसुखत्वं सुखत्वावान्तरजातिर्वेति बोद्धव्यम्। तत्र तयोर्मध्ये। अतएव फलज्ञानस्य फलेच्छां प्रति हेतुत्वादेव। पुरुषार्थः सम्भवतीति। सुखं दुःखाभावश्च पुरुषार्थः सम्भवतीत्यर्थः। ननु यद्ज्ञातमित्यादेः स्वविषयकज्ञानजन्येच्छाविषयत्वमर्थः। तथा चोपायेऽतिव्याप्तिस्तस्यापि स्वविषयकेष्टसाधनताज्ञानजन्येच्छाविषयत्वादत आह। इतरेच्छेति। कृतिसाध्यताज्ञानमिति। ननु कृतिसाध्यताज्ञानस्य स्वातन्त्र्येण चिकीर्षां प्रति हेतुत्वे मानाभावः तद्धर्मावच्छिन्नविशेष्यकेष्टसाधनताज्ञानस्य तद्धर्मप्रकारकेच्छां प्रतिहेतुतायाः क्लृप्तत्वात् कृतिसाध्यपाकत्वावच्छिन्नविशेष्यकेष्टसाधनताज्ञानादेव चिकीर्षा-

निर्दुःखत्वे सुखे चेच्छा
तज्ज्ञानादेव जायते ।
इच्छा तु तदुपाये स्या-
दिष्टोपायत्वधीर्यदि ॥ १४६ ॥

यिणी, उपायविषयिणी च. फलं तु सुखं दुःखाभावश्च, तत्र फलेच्छां प्रति फलज्ञानं कारणम् । अत एव स्वतःपुरुषार्थः सम्भवति. यज्ज्ञातं सत् स्ववृत्तितयेष्यते स पुरुषार्थ इति लक्षणात् इतरेच्छानधीनेच्छाविषयत्व फलितोऽर्थः ।

याः सम्भवादिति चेन्न । यत्र कृतिसाध्यपाकत्वेनेष्टसाधनत्वं न गृहीतमपि तु शुद्धपाकत्वेन कृतिसाध्यत्वं शुद्धपाकत्वेन चेष्टसाधनत्वं गृहीतं तत्रापि पाकगोचरप्रवृत्तेरानुभविकतया तदनुरोधेन चिकीर्षाया अप्यावश्यकत्वेन तन्निर्वाहाय कृतिसाध्यताज्ञानस्य स्वातन्त्र्येण हेतुताया आवश्यकत्वात् । अथ कृत्यसाध्यताज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वादेव वृष्ट्यादौ चिकीर्षानुत्पादात् कृतिसाध्यताज्ञानस्य चिकीर्षां प्रति हेतुत्वे मानाभाव इति चेन्न । कृतिसाध्यत्वाभावतद्व्याप्यतदवच्छेदकधर्मज्ञानानां प्रतिबन्धकत्वकल्पनापेक्षया कृतिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वे लाघवात् । इष्टसाधनताज्ञानमिति । अन्यथा निष्फलत्वज्ञानेपि चैत्यवन्दनादौ चिकीर्षापत्तिरिति भावः। अत्रेदं बोध्यम् पाकविशेष्यकेष्टसाधनताज्ञानस्य कार्यतावच्छेदकं न पाकादिगोचरचिकीर्षात्वं कृतिसाध्यत्वप्रकारकत्वनिवेशे प्रयोजनविरहात् । पाको जायतामितीच्छाया असङ्ग्रहापत्तेश्च किं तु पाकत्वावच्छिन्नमुख्यविशेष्यकेच्छात्वं । पाकसाध्यं सुखं जायतामितीच्छायां व्यभिचारवारणाय मुख्येति । इष्टसाधनतेत्यत्रेच्छा स्वरूपसती विशेषणम् तेनेच्छाज्ञानशून्यकालेपि चिकीर्षानिर्वाहः । अत एव, कृतिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वादेव । बलवद्द्विष्टेति । द्विष्टं, द्वेषविषयीभूतम् । द्वेषश्च दुःखे तादृूप्येण ज्ञानात् । सर्पादौ त-

चिकीर्षा कृतिसाध्यत्व-
प्रकारेच्छा तु या भवेत् ।
तद्धेतुः कृतिसाध्येष्ट-
साधनत्वमतिर्भवेत् ॥ १४७॥

उपायेच्छां प्रतीष्टसाधनताज्ञानं कारणम् । चिकीर्षेति । कृतिसाध्यत्वप्रकारिका कृतिसाध्यविषयिणीच्छा चिकीर्षा । पाकं कृत्या साधयामीति सदनुभवात् । चिकीर्षां प्रति कृतिसाध्यताज्ञानमिष्टसाधनताज्ञानं च कारणम् । अत एव वृष्ट्यां कृतिसाध्यताज्ञानाभावान्न चिकीर्षा । बलवदिति । बलवद्द्विष्टसाधनताज्ञानं तत्र प्रतिबन्धकमतो मधुविषसं-

---

त्साधनताज्ञानात् । द्वेषे बलवत्त्वं जातिविशेषः । प्रतिबन्धकमिति । ननु बलवद्द्वेषविषयसाधनत्वज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वे चैत्रस्यागम्यागमनजन्यनरके यदा बलवान् द्वेषस्तदा मैत्रस्य तादृशद्वेषशून्यस्यागम्यागमने तादृशनरकसाधनत्वज्ञानवत इच्छाप्रवृत्त्योरनुपपत्तिः । एवं चैत्रस्यैव कालान्तरे तादृशद्वेषसत्त्वेपि । न चतत्कालीनतत्पुरुषीयेच्छां प्रति प्रवृत्तिं प्रति च तत्कालीनतत्पुरुषीयबलतद्द्विष्टजनकत्वज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वं कल्प्यते यत्पुरुषस्य यदा न क्वापि द्वेषस्तत्कालतत्पुरुषान्तर्भावेन तादृशज्ञानप्रतिबन्धकत्वस्याकल्पनान्न तत्र तादृप्रतिबन्धकाप्रसिद्ध्या तदभावरूपकारणस्याभावात्प्रवृत्त्यनुपपत्तिरिति वाच्यं, यत्पुरुषस्य यदागम्यागमनजन्यनरके बलवद्द्वेषस्तदा तत्पुरुषस्य तत्रेच्छानुत्पादादगम्यागमनगोचरतत्पुरुषीयतत्कालीनेच्छाया अप्रसिद्ध्या तत्पुरुषतत्कालान्तर्भावेन तादृशकार्यकारणभावस्याभावेन तत्र तत्पुरुषीयागम्यागमनगोचरेच्छानुत्पादप्रयोजकस्य दुर्भिक्षापत्ते-

बलवद्द्विष्टहेतुत्व-
मतिः स्यात् प्रतिबन्धिका ।
तदहेतुत्वबुद्धेस्तु
हेतुत्वं कस्य चिन्मते ॥ १४८ ॥

पृक्तान्नभोजने न चिकीर्षा । बलवद्द्वेषः । प्रतिबन्धक इत्यन्ये । तदहेतुत्वेति । बलवदनिष्टाजनकत्वज्ञानं कारणमित्यर्थः । कृतिसाध्यताज्ञानादिमतो बलवदनिष्टसाधनताज्ञानशून्यस्य बलवदनिष्टाजनकत्वज्ञानं विनापि चिकीर्षायां विलम्बाभावात् कस्य चिन्मत इत्यस्वरसो दर्शितः ।

रिति चेन्न । तद्धर्मप्रकारकद्वेषविशिष्टस्य तद्धर्मावच्छिन्नजनकत्वज्ञानस्य तत्र प्रतिबन्धकत्वकल्पनेनोक्तापत्त्यभावात् । तद्धर्मप्रकारकद्वेषानुत्तरतादृशेच्छायां तादृशद्वेषाभावस्तादृशद्वेषोत्तरतद्गोचरेच्छायां तद्धर्मावच्छिन्नजनकत्वज्ञानाभावःकारणम् । बलवद्द्वेष इति । पाकादिगोचरेच्छायां बलवद्द्वेषविषयसाधनत्वज्ञानजन्यः पाकगोचरो द्वेषः प्रतिबन्धकः पूर्वोक्तप्रतिबन्धकद्वयकल्पनापेक्षया लाघवादिति भावः । यत्र चोत्कटसुखोत्कटदुःखजनकत्वमेकस्मिन् कर्मणि गृहीतं तत्र सत्प्रतिपक्षस्थलइवेच्छाद्वेषयोरनुत्पत्तेस्तन्मते तत्र कार्यकाले द्वेषाभावस्य सत्त्वेनेच्छोत्पादापत्तिः । नच यत्र बलवद्द्विष्टसाधनत्वज्ञानेन तृतीयक्षणे द्वेषो जनितस्तदुत्तरक्षणे इच्छोत्पादापत्तिस्तत्रापीति वाच्यं, तत्रेच्छोत्पादस्येष्टत्वात् । क्षणविलम्बस्य शपथनिर्णेयत्वादित्यन्य इत्यनेनास्वरसः सूचितः । बलवदनिष्टाजनकत्वज्ञानमिति । अत्रापि तद्धर्मप्रकारकद्वेषोत्तरेच्छायां तद्धर्मावच्छिन्नाजनकत्वज्ञानं कारणम् तादृशद्वेषानुत्तरेच्छायां तु तद्धर्मप्रकारकद्वेषाभावः कारणमिति निष्कर्षो बोध्यः । मूले कस्यचिन्मत इत्यनेनास्वरसः सूचितः । न च बलवदनिष्टाननु-

द्विष्टसाधनताबुद्धि-
र्भवेद् द्वेषस्य कारणम्।
प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च
तथा जीवनकारणम् ॥ १४९ ॥

द्वेषं निरूपयति। द्विष्टसाधनतेति। दुःखोपायविषयकं द्वेषं प्रति द्विष्टसाधनताज्ञानं कारणमित्यर्थः। बलवदिष्टसाधनताज्ञानं च प्रतिबन्धकं तेन नान्तरीयकदुःखजनके पाकादौ न द्वेषः। यत्नं निरूपयति। प्रवृत्तिश्चेति। प्रवृत्तिनिवृ-

---

बन्धित्वज्ञानस्य हेतुतावच्छेदकत्वे बलवदनिष्टजनकत्वप्रकारतानिरूपिताभावविशेष्यताशालित्वादेस्तादृशनिरूप्यनिरूपकभावघटितत्वेन गौरवात्तद्घटितबलवदनिष्टसाधनत्वज्ञानाभावत्वेनैव हेतुत्वं युक्तम्। नचाप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितबलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानत्वापेक्षया ऽप्रामाण्यनिश्चयानास्कन्दिततदनुबन्धित्वज्ञानत्वस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वे गौरवमिति वाच्यं, युद्धादौ बलवदनिष्टसाधनत्वसन्देहेपीच्छाप्रवृत्त्योरुदयाद्, बलवदनिष्टानुबन्धित्वनिश्चयस्यैवेच्छाप्रतिबन्धकतायास्तदननुबन्धित्वसंशयस्यापि च कारणतायाश्च वाच्यतया च विपरीतगौरवादिति। न च बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्याप्रवर्त्तकत्वे तद्विषयस्य विध्यर्थत्वाभावान्न कलञ्जं भक्षयेदित्यादिवाक्यानामप्रामाण्यापत्तिरिति वाच्यं, तज्ज्ञानस्य प्रवृत्तिजनकत्वाभावेपि प्रवृत्तिप्रतिबन्धकबलवदनिष्टसाधनत्वज्ञानविघटकत्वेन प्रवृत्तिप्रयोजकत्वात् प्रवृत्तिप्रयोजकज्ञानविषयस्य विध्यर्थत्वानपायात्। अत्र यद्यपि यत्र प्रथमक्षणे द्वेषःद्वितीयक्षणे फलेच्छा तृतीयक्षणे फलसाधनताज्ञानं तत्र तृतीयक्षणे द्वेषनाशाद् भवत्येव चतुर्थक्षणे उपायेच्छा यत्र फलेच्छादिक्रमेणैषामुत्पत्तिस्तत्र फलेच्छारूपकारणाभावादेव नोपायेच्छा, एवमन्यत्रापि, आत्मविशेषगु-

एवं प्रयत्नत्रैविध्यं
तान्त्रिकैः परिकीर्तितम् ।
चिकीर्षाकृतिसाध्येष्ट-
साधनत्वमतिस्तथा ॥ १५० ॥

त्तिजीवनयोनियत्नभेदात् प्रयत्नस्त्रिविध इत्यर्थः । चिकीर्षेत्यादि । मधुविषसंपृक्तान्नभोजनादौ बलवदनिष्टानुबन्धित्वेन चिकीर्षाभावान्न प्रवृत्तिरिति भावः । कृतिसाध्यताज्ञानादिवद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानमपि स्वतन्त्रान्वयव्यतिरेकात् प्रवृत्तौ कारणमित्यपि वदन्ति । कार्य्यताज्ञानं प्रवर्त्तकमिति गुरवः । तथाहि । ज्ञानेन प्रवृत्तौ जननीयायां चिकीर्षातिरिक्तं नापेक्षितमस्ति, सा च कृतिसाध्याज्ञानसाध्या, इच्छायाः स्वप्रकारप्रकारकधीसाध्यत्वनियमात् । चिकीर्षा हि कृतिसाध्यत्वप्रकारिकेच्छा तत्र कृतिसाध्यत्वं प्रकारस्तत्प्रकारकज्ञानं चिकीर्षायां तद्द्वारा प्रवृत्तौ च हेतुः,न

णानां यौगपद्यानङ्गीकारादिति बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानस्य द्वेषस्य वा प्रतिबन्धकत्वं न युक्तम् । न युक्तं च बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्य हेतुत्वं तथापि द्वित्रिक्षणान्तरितेपि द्वेषे इच्छाप्रवृत्त्योरनुदयस्यानुभविकतया ज्ञानयोरेव न यौगपद्यमित्यभ्युपगमाद्वा पूर्वोक्तप्रतिबन्धकत्वस्य हेतुत्वस्य वाश्यकत्वमिति ध्येयम् । तेन, द्वेषे बलवत्त्वविशेषणेन । प्रवृत्तिरित्यादि । प्रवृत्तित्वं च रागजन्यतावच्छेदकतया सिद्धो जातिविशेषः । निवृत्तित्वं च द्वेषजन्यतावच्छेदकतया सिद्धो जातिविशेषः । जीवनयोनियत्नत्वं च साहजिकप्राणसञ्चाराविषयकयत्नत्वम् । ननु बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानाभा-

उपादानस्य चाध्यक्षं
प्रवृत्तौ जनकं भवेत् ।
निवृत्तिस्तु भवेद् द्वेषाद्
द्विष्टसाधनताधियः ॥ १५१ ॥

त्विष्टसाधनताज्ञानं तत्र हेतुः, कृत्यसाध्येऽपि प्रवृत्त्यापत्तेः। ननु कृत्यसाध्यताज्ञानं प्रतिबन्धकमिति चेन्न । तदभावापेक्षया कृतिसाध्यताज्ञानस्य लघुत्वात् । न च द्वयोरपि हेतुत्वम् । गौरवात् । ननु त्वन्मतेऽपि मधुविषसंपृक्तान्नभोजने चैत्यवन्दने च प्रवृत्त्यापत्तिः कार्य्यताज्ञानसत्त्वादिति चेन्न । स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्य्यताज्ञानस्य प्रवर्त्तकत्वात् । काम्ये हि यागपाकादौ कामना स्वविशेषणम् । ततश्च बलवदनिष्टाननुबन्धिकाम्यसाधनताज्ञानेन कार्य्यताज्ञानम् । ततः प्रवृत्तिः । तृप्तश्च भोजने न प्रव-

---

वस्य प्रवृत्त्यहेतुत्वे मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने प्रवृत्त्यापत्तिरत आह । मधुवि-ति । चिकीर्षाभावादिति । चिकीर्षां प्रति बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानाभावस्य हेतुत्वादिति भावः। कृतिसाध्यताज्ञानादिवदिति ।अन्यथा कृतिसाध्यताज्ञानादेरपि चिकीर्षायामेव हेतुत्वं स्यान्न तु प्रवृत्तौ व्यापारेण व्यापारिणो नान्यथासिद्धत्वमिति तु प्रकृतेपि समानमिति भावः । प्राभाकरमतमाह । कार्यताज्ञानमिति ।सा च, चिकीर्षा च । तद्द्वारा, कृतिसाध्यत्वप्रकारकेच्छाद्वारा । द्वयोरेवेति । एवकारोऽप्यर्थे । स्वविशेषणेति । स्वं प्रवर्तमानः पुरुषस्तद्विशेषणं काम्ये कामना नित्ये काल‍शौचादि तद्वत्ता पक्षे तत्सम्बन्धः तस्य प्रतिसन्धानं ज्ञानमित्यर्थः । तस्य

यत्नो जीवनयोनिस्तु
सर्वदातीन्द्रियो भवेत् ।
शरीरे प्राणसञ्चारे
कारणं तत्प्रकीर्तितम् ॥ १५२ ॥

र्त्तते तदानीं कामनायाः पुरुषविशेषणत्वाभावात् । नित्ये च शौचादिकं पुरुषविशेषणं, तेन शौचादिज्ञानाधीन-

---

कार्यताज्ञानहेतुता लिङ्गज्ञानविधया । तथा हि । पाको मत्कृतिसाध्यः मत्कृतिं विना ऽसत्त्वे सति मदिष्टसाधनत्वादित्यनुमानम् । अत्र मादिष्टसाधनत्वमात्रोपादाने वृष्ट्यादौ व्यभिचार इति सत्यन्तम् । मदिष्टसाधने परकृतपाकादौ व्यभिचारवारणाय मत्कृतिं विनेत्यत्र मत्पदम् । श्रमे व्यभिचारवारणाय मदिष्टसाधनत्वादिति । मदीयश्रमस्य मच्छत्रोरिष्टसाधनत्वात्तद्दोषतादवस्थ्यमतस्तत्रापि मदिति । न च स्वेच्छाधीनकृतिसाध्यताज्ञानमेव प्रवर्तकमन्यथा नान्तरीयकश्रमे प्रवृत्त्यापत्तेस्तच्चोक्तानुमानान्न सिद्धमिति वाच्यम् । स्वेच्छाधीनकृतिसाध्यत्वस्यैव साध्यत्वात् । एवं च हेतावपि मत्कृतिं विनेत्यत्र स्वेच्छाधीनत्वं मत्कृतिविशेषणं देयम् । अन्यथाऽन्येच्छाधीनमत्कृतिसाध्यमदिष्टसाधनेनान्तरीयकजलसंयोगादौ व्यभिचारापत्तेः । एवं सति स्वेच्छाधीनमत्कृतिघटितहेत्वभावादेव श्रमे व्यभिचारवारणसम्भवाद् विशेष्यदलप्रयोजनं यद्यपि न सम्भवति तथापि नीलधूमादिवद्धेत्वन्तरत्वाददोषः । एवमहमिदानींतनकृतिसाध्यसन्ध्यावन्दनः द्विजातित्वे सति विहितसन्ध्याकालीनशौचादिमत्त्वादित्यनुमानं यो द्विजातित्वे सति विहितसन्ध्याकालीनशौचादिमान् स तत्कालीनकृतिसाध्यसन्ध्यावन्दन इति सामान्यतो व्याप्तिरिति । नचैवंरीत्येष्टसाधनत्वहेतुकानुमानसम्भवेऽपि पक्षे स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानं न सम्भवति इष्टसाधनत्वस्य यागनिष्ठत्वेन पुरुषविशेषणत्वाभावात् इच्छायाश्च पुरुषविशेषणत्वेऽपि तस्या-

कृतिसाध्यताज्ञानात्तत्र प्रवृत्तिः। ननु तदपेक्षया लाघवेन बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताविषयककार्य्यताज्ञानमेव हेतुरस्तु, बलवदनिष्टाननुबन्धित्वं चेष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखा-

---

लिङ्गत्वासम्भवात् लिङ्गघटकत्वेपि पक्षे तद्वत्ताज्ञानानिर्वाहकत्वादिति वाच्यं, काम्यसाधनताज्ञानस्यापि पक्षे यागादौ स्वविषयसाधनत्वरूपकामनासम्बन्धज्ञानात्मकत्वात्। वस्तुतस्तद्वत्ताज्ञानं तत्सम्बन्धज्ञानं तज्ज्ञानमेव वा न तु पक्षोपि तत्रान्तर्भूत इति काम्यसाधनताज्ञानस्यापि कामनासम्बन्धज्ञानात्मकतया कामनाज्ञानात्मकतया वानुपपत्त्यभावात्। ननु स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानस्य प्रवर्तकत्वे इष्टसाधनताज्ञानशून्यकालेपि पाके स्वविशेषणकृत्यादिघटितहेत्वन्तरायत्त कार्यतानुमितिर्यथा पाकः स्वेच्छाधीनमत्कृतिसाध्यः श्रमादिभिन्नत्वे सति मत्कृतिव्यतिरेकप्रयुक्तव्यतिरेकप्रतियोगित्वात्। यद्वा स्वेच्छाधीनमत्कृतिं विना ऽसत्त्वादिति। तत्रापि प्रवृत्त्यापत्तिरत आह। काम्ये हीति। कामना, यागपाकादिगोचरकामना। क्वचित्तथैव पाठः। तथा च स्वविशेषणेत्यत्र विशिष्य तादृशकामनारूपमेव स्वविशेषं वाच्यं एवं विशेषणवत्त्वमपि स्वविषयसाधनत्वरूपं वाच्यं तेन न स्वेच्छाधीनेत्यादिद्वितीयहेतुज्ञानजन्यकार्यतानुमितिस्थले प्रवृत्त्यापत्तिरिति भावः। ननु काम्यसाधनताज्ञानजन्यकार्यताज्ञानस्य प्रवर्तकत्वे मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने प्रवृत्त्यापत्तिरित्यत आह। ततश्च बलवदनिष्टेति। तथा च स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धाने बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविषयकत्वं विशेषणं देयमिति भावः। ननु तृप्तस्यापि भोजने प्रवृत्त्यापत्तिस्तस्याप्यतीतभोजनकामनाघटितलिङ्गजन्यकार्यताज्ञानसत्त्वादत आह। तृप्तश्चेति। तदानीमिति। कामनायास्तदानीं पुरुषविशेषणत्वाभावादित्यर्थः। तथा च स्वविशेषणेत्यत्र तदानींतनत्वं विशेषणं देयमिति भावः। ननु स्वेच्छाधीनमत्कृतिव्यतिरेकप्रयुक्तव्यतिरेकप्रतियोगित्वादिलिङ्गज्ञानजन्यकार्यताज्ञानात् सन्ध्यावन्दने प्रवृत्त्यापत्तिः कृतेरपि स्वविशेषणत्वादत आह। नित्ये शौचादिकमिति। आदिना विहिततत्कर्मकालस्य परिग्रहः। न च कालस्य कथं पुरुषविशेषणत्वमिति वाच्यं, स्ववृत्तिजीवनवत्त्वसम्बन्धेन तस्य पुरुषविशेषण-

धिकदुःखाजनकत्वम्, बलवद्द्विष्टविषयकदुःखाजनकत्वं वेति चेन्न। इष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वयोर्युगपज्ज्ञातुमशक्यत्वात्। साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधात्। असिद्धस्य तु साध्यत्वं सिद्धस्य च साधनत्वम्। न चैकमेकेनैकदा सि-

---

त्वात् विहितकालजीवित्वादेर्वादिपदेन ग्रहणात्। तथा च नित्यगोचरमवृत्तिस्थले स्वविशेषणपदेन विशेष्यतत्कालीनशुचित्वादिरूपविशेषणमेव ग्राह्यमिति न पूर्वोक्तातिप्रसङ्ग इति भावः। नैयायिकः शङ्कते। नन्विति। तदपेक्षा बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनताज्ञानजन्यकृतिसाध्यताज्ञानापेक्षया। लाघवेनेति। नियमादिघटितजन्यत्वापेक्षया विषयत्वस्य लघुत्वादिति भावः। ननु बलवदनिष्टाजनकत्वज्ञानं न हेतुः क्वचिद्व्हापाससाध्ये बहुतरस्यापि दुःखस्याबलवत्त्वात् क्वचिदल्पस्य दुःखस्यबलवत्त्वादनुगतस्याबलवत्त्वस्य बलवत्त्वस्य दुर्वचत्वादित्यत आह। बलवदनिष्टाननुबन्धित्वं चेति। इष्टोत्पत्तीति। इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकं यद्दुःखं तदपेक्षयातिरिक्तं यद्दुःखं तदजनकत्वमित्यर्थः। एतेन मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने प्रवृत्त्यापत्तिरपास्ता। इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखातिरिक्तस्य मरणदुःखस्य तेन जननात्। अत्र केचित्। सुखमात्रजनके कर्मणीष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखमप्रसिद्धमिति न तत्र प्रवृत्त्यभावप्रसङ्ग इति तदयुक्तम्। कष्टं कर्मेतिन्यायेन सुखजनके कर्मणि दुःखजनकत्वनियमेनाप्रसिद्ध्यभावात्। मिश्रास्त्विष्टोत्पत्त्यनान्तरीयकनरकदुःखाजनकत्वमुक्तस्यार्थ इति नाप्रसिद्धिरित्याहुः। नन्वेवं सति नरकसाधनत्वेन प्रमिते परदाराधिगमनादौ रागौत्कट्यान्न प्रवर्तेत इष्टोत्पत्त्यनान्तरीयकनरकदुःखजनकत्वेन तस्य निश्चयादित्यत आह। बलवद्द्वेषेति च बलवत्त्वं जातिविशेषः। अत एव रागान्धस्य यदागम्यागमनादिजन्यदुःखे न तादृशो द्वेषस्तदा तद्धेतावपि प्रवृत्तिः। साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधमुपपादयति। असिद्धस्य हीति। आद्यक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्य पाकादेरित्यर्थः। सिद्धस्य, अनाद्यक्षणविशिष्टस्य। कृत्यव्यवहितोत्तरक्षणसम्बन्धित्वघटितस्य कृतिसाध्यत्वस्य पाकोत्पत्तिक्षणएव पाकवृत्तित्वात् कालान्तरभाव्योदनादिफलसाधनत्वस्योदनाव्यवहितपूर्वक्षण-

द्धमसिद्धं च ज्ञायते, तस्मात् कालभेदादुभयं ज्ञायतइति । नैवम् । लाघवेन बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वे सति कृतिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वात् । न च साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधः । यदा कदाचित् साध्यत्वसाधनत्वयोरविरोधादेकदा साध्यत्वसाधनत्वयोश्चाज्ञानात् । नवीनास्तु ममेदं कृतिसाध्यमितिज्ञानं न प्रवर्त्तकमनागतेष्टस्य ज्ञातुमशक्यत्वा-

---

सम्बान्धित्वघटितस्य चोत्पत्तिक्षणे पाकावृत्तित्वात् तयोरेकक्षणावच्छेदेनैकत्रावृत्तित्वरूपविरोधादिति भावः । यद्यपि कालान्तरभाव्योदनाव्यवाहितपूर्वक्षणवृत्तितावच्छेदकधर्मवत्त्वरूपमोदनसाधनत्वमाद्यक्षणवृत्तित्वविशिष्टेपि पाके सम्भवतीति कथं विरोधस्तथापि स्वरूपयोग्यमिदं न फलोपधायकमिति ज्ञानात् प्रवृत्त्यनुदयेन फलोपधायकत्वरूपेष्टसाधनताज्ञानस्यैव संशयसाधारणस्य प्रवृत्तिकारणत्वं वाच्यं पूर्वोक्तं फलोपधायकत्वं चाद्यक्षणविशिष्टयागादौ न सम्भवतीति भावः । साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधं व्युत्पाद्य तयोरेकज्ञानविषयत्वं न सम्भवतीत्याह । नचैकमेकेनैकदेति । अव्याप्यवृत्तिपदार्थस्य स्वस्वावच्छेदकानवगाहिज्ञानं न सम्भवति। मूले वृक्षः संयोगीत्येव प्रतीतेः । तथा च साध्यत्वसाधनत्वयोरपि स्वस्वावच्छेदकासिद्धत्वासिद्धत्वविषयकमसिद्धः पाकः कृतिसाध्यः सिद्धश्च पाक इष्टसाधनमिति ज्ञानं समूहालम्बनरूपं वाच्यम् । तच्च न सम्भति सिद्धत्वासिद्धत्वज्ञानयोः परस्परं विरोधित्वादित्यभिमानः । तस्मात् कालभेदादिति । न चेदानीमसिद्धः पाकः कृतिसाध्यः अग्रे च सिद्धः पाक इष्टसाधनमिति ज्ञानादेव प्रवृत्तिरस्त्विति वाच्यं, इदानीन्तनाग्रेतनकालयोरननुगमात् । प्राणित्वस्यापि पुरुषविशेषणत्वेनाहमिदानींतनकृतिसाध्यविषभक्षणः प्राणित्वादित्याद्यनुमितिसम्भवाद्विषभक्षणसाधारणं स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानमिति बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताशौचाद्यन्यतरलिङ्गप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानं प्रवर्तकं वाच्यं तदपेक्षया बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताविषयककार्यताज्ञानमतिलघ्वित्ति तदेव काम्यनित्यसाधारणकारणत्वेन कल्प्यतइत्यभिप्रायेण प्राभाकरमतं दूषयति ।

त । किं तु यादृशस्य पुंसः कृतिसाध्यं यद्दृष्टं तादृशत्वं स्वस्य प्रतिसन्धाय तत्र प्रवर्त्तते तेनौदनकामस्य तत्साधनताज्ञानवतस्तदुपकरणवतः पाकः कृतिसाध्यस्तादृशश्चाहमिति प्रतिसन्धाय पाके प्रवृत्तिरित्याहु, स्तन्न । स्वकल्पितलिप्यादिप्रवृत्तौ यौवने कामोद्भेदादिना सम्भोगादौ च तदभावात् । इदं तु बोध्यम् । तदानीन्तनेष्टसाधनत्वादिज्ञानं प्रवर्त्तकं तेन भावियौवराज्ये बालस्य न प्रवृत्तिस्तदानीं कृतिसाध्यत्वाज्ञानात् । एवं तृप्तो भोजने न प्रवर्तते तदानीमिष्टसाधनत्वाज्ञानात् प्रवर्तते च रोगदूषितं चित्तो

मैवमिति । साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधं दूषयति । न चेति । न हीत्यर्थः । यदा कदाचिदिति । यत्किञ्चित्कालीनस्य साध्यत्वस्य यत्किञ्चित्कालीनेन साधनत्वेन विरोधाभावादित्यर्थः । तथा चैककालीनकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोर्विरोधेपि न क्षतिस्तथाज्ञानस्यास्माभिः कारणत्वानङ्गीकारात् किन्तु निर्विशेषितयोः सामान्यतः कृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोर्ज्ञानस्यैव हेतुत्वाङ्गीकारादिति भावः । तादृशं च ज्ञानं सम्भवतीत्याहुः । एकदेति । इदं च ज्ञानान्वयिज्ञानात् ज्ञानसम्भवात् मूलाद्यनवगाहिनोपि वृक्षः संयोगीति ज्ञानस्यानुभविकतया अव्याप्यवृत्तेर्ज्ञानं स्वावच्छेदकविषयकमेवेति नियमे मानाभावान्न पूर्वोक्तदोष इति ध्येयम् । प्राभाकरानुयायिनवीनमतमाह । नव्यास्त्विति । ज्ञातुमशक्यत्वादिति । सामान्यलक्षणप्रत्यासत्त्यनङ्गीकारे प्रत्यक्षस्य पक्षज्ञानाभावेनानुमितेश्चासम्भवादिति भावः । तदभावात् यादृशस्य पुंसः कृतिसाध्यं यद् दृष्टं तादृशत्वज्ञानाभावात् । नन्विष्टसाधनताज्ञानस्य प्रवृत्तिजनकत्वे भावियौवराज्ये प्रवृत्त्यापत्तिरत आह । इदं तु बोध्यमिति । इष्टसाधनत्वादीत्यत्रादिपदोपगृहीतस्येदानीन्तनकृतिसाध्यत्वघटककृताविदानीन्तनत्वविशेषणस्य प्रयोजनमाह । तेन भावीति । इष्टसाधनत्वघटकेच्छायां तद्विशेषणस्य प्रयोजनमाह । एवं तृप्त इति । बलवदनिष्टेत्यत्र बलवद्द्वेषे तद्विशेषणप्रयोजनमाह । प्रवर्तते चेति । प्रवृत्तौ प्रवृत्तेः

विषादिभक्षणे तदानीं बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानात् । न चास्तिकस्यागम्यागमनशत्रुवधादिप्रवृत्तौ कथं बलवदनिष्टाननुबन्धित्वबुद्धिर्नरकसाधनत्वज्ञानादिति वाच्यम् । उत्कटरागादिना नरकसाधनताधीनिरोधनात् । वृष्ट्यादौ तु कृतिसाध्यताज्ञानाभावान्न चिकीर्षाप्रवृत्ती किं त्विष्टसाधनताज्ञानादिच्छामात्रं कृतिश्च प्रवृत्तिरूपा बोध्या । तेन जीवनयोनियत्नसाध्ये प्राणपञ्चकसञ्चारे न प्रवृत्तिः । इत्थं च प्रवर्त्तकत्वानुरोधाद्विधेरपीष्टसाधनतादिकमेवार्थः । इत्थं च विश्वजिता यजेतेत्यादौ यत्र फलं न श्रूयते तत्रापि

पूर्वं नरकसाधनत्वज्ञानादिति नरकरूपबलवदनिष्टसाधनत्वज्ञानादित्यर्थः । उत्कटरागादिनेति । अगम्यागमनादिसुखे उत्कटरागादिनेत्यर्थः । नरकेति । बलवदनिष्टेत्यर्थः । तिरोधानात्, अनुत्पादनात् । तादृशसुखे उत्कटरागसत्त्वेऽगम्यागमनजन्यनरके बलवद्द्वेषानुदयादिति भावः । प्रवृत्तिरूपेति । कृतिसाध्यताज्ञानामित्यत्र प्रवृत्तित्वेन कृतेः प्रवेश इत्यर्थः । स्वेच्छाधीनकृतिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्ववादिमणिकृन्मतेपि स्वेच्छाधीनत्वं कृतिविशेषणं प्रवृत्तिरूपकृतिलाभायैवेति भावः । इत्थं च तदव्यापारीभूतेच्छापि प्रवृत्तिसाध्यत्वप्रकारिका बोध्या, ज्ञानेच्छयोः समानप्रकारकत्वेन हेतुहेतुमद्भावादिति । तेन, प्रवृत्तिप्रवेशेन । प्राणपञ्चकसञ्चारे न प्रवृत्तिरिति । न च प्राणानामतीन्द्रियतयोपादानप्रत्यक्षाभावादेव न प्राणोपादानकसञ्चारसाध्यकप्रवृत्त्यापत्तिरिति वाच्यम् । प्राणवहननाड्युपादानकप्राणसञ्चारसाध्यकप्रवृत्त्यापत्तिवारणायैव प्रवृत्तिसाध्यताज्ञानहेतुत्वाङ्गीकारात् । यद्यपि प्राणसञ्चारावृत्तिविशेष्यतासम्बन्धेन कृतिसाध्यताज्ञानहेतुत्वाङ्गीकारादेव तथाप्रवृत्तिवारणं सम्भवति तथापि घटादौ जीवनयोनियत्नसाध्यत्वभ्रमात् प्रवृत्त्यापत्तिवारणाय प्रवृत्तिसाध्यत्वज्ञानत्वेन हेतुत्वमावश्यकमिति ध्येयम् । एतेन प्राणसञ्चारे प्रवृत्तिवारणाय प्रवृत्तिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वेपि प्रवृत्तिसाध्यभ्रमात् प्राणसंचारे प्रवृत्त्यापत्तिर्दुर्वारेत्यपास्तम् । न च भोज-

स्वर्गः फलं कल्प्यते। नन्वहरहः सन्ध्यामुपासीतेत्यादावि-ष्टानुत्पत्तेः प्रवृत्तिः कथम्, न चार्थवादिकं ब्रह्मलोकादिप्र-त्यवायाभावो वा फलमिति वाच्यम्। तथा सति काम्यत्वे

ननान्तरीयके श्रमे साध्यतया प्रवृत्त्यापत्तिर्दुर्वारेति वाच्यम्। तादृश-श्रमे चिकीर्षाविरहादेव प्रवृत्त्यनुत्पत्तेः तत्र चिकीर्षाविरहश्च श्रम-स्य दुःखरूपतया दुःखत्वज्ञानस्येच्छाप्रतिबन्धकतयेच्छासामान्यसामग्रीविर-हादेव। एतेन नान्तरीयकश्रमे प्रवृत्त्यापत्तिवारणाय स्वेच्छाधीनकृतिसाध्य-ताज्ञानस्य हेतुत्वं वाच्यमिति मणिकृन्मतमपास्तम्। नच प्रवृत्तिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वे विसुखे प्रवृत्तिसाध्यताज्ञानेच्छयोः सत्त्वात् तत्र साध्यताख्यविषयतास-म्बन्धेन प्रवृत्त्यापत्तिरिति वाच्यं, साध्यतया प्रवृत्तिं प्रति फलत्वज्ञानस्य प्रतिब-न्धकत्वात्। वस्तुतस्तु तत्तद्धर्मान्यवृत्तिविषयतासम्बन्धेन ज्ञानं प्रति तत्तद्ध-र्मभेदस्य हेतुतायास्तत्रतत्र व्यवस्थापितत्वात् तत्र च कार्यतावच्छेदककोटौ ज्ञानत्वस्थाने गुणत्वमेव निवेशनीयम्। एवं च सुखत्वान्यवृत्तिविषयतास-म्बन्धेन गुणत्वस्य कृतिसाध्यताज्ञानजन्यतावच्छेदकीभूतं यत्साध्यताख्य-विषयतासम्बन्धेन प्रवृत्तित्वं तद्व्यापकतया तदवच्छिन्नजनकसुखत्वभेदस्य सुखत्वे ऽभावादेव न तत्र साध्यतया प्रवृत्त्यापत्तिः व्याप्यधर्मावच्छिन्नज-नकसामग्र्या फलजनने व्यापकधर्मावच्छिन्नजनकसामग्र्या अपेक्षितत्वात् अनयैव च रीत्या प्राणसञ्चारत्वे श्रमत्वे च साध्यताख्याविषयतावच्छेदकता-सम्बन्धेव प्रवृत्तिवारणं बोध्यम्। एतदेव हृदि निधाय प्राणसञ्चारस्य प्रवृत्त्य-योग्यत्वादेव न तत्रप्रवृत्तिरिति मिश्रैरभिहितमितिदिक्। इत्थं चेति। प्रवृत्तिं प्रतीष्ट साधनत्वादिधियो हेतुत्वे चेत्यर्थः। इष्टसाधनत्वादीत्यादिना बलवदनिष्टाननु-बन्धित्वकृतिसाध्यत्वयोः परिग्रहः। अत्र च निष्फले प्रवृत्त्यभावादिष्टसाधनत्व-स्येष्टसाधनेपि मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने ऽप्रवृत्तेर्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्यकृत्य-साध्ये सुमेरुशृङ्गाहरणादावप्रवृत्तेः कृतिसाध्यत्वस्य च ज्ञानं प्रवृत्तिहेतुःतच्च विधित इतीष्टसाधनत्वादिकं विध्यर्थ इति भावः। ननु भावियौवराज्या-दौ प्रवृत्तेर्वारणायेदानीन्तनकृतिसाध्यताज्ञानादेः प्रवर्तकत्वं वाच्यं, तच्च न विधिवाक्यात् ततः शक्यकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वप्रकारकज्ञानस्यैवोत्पत्तेरि-

ति कथं प्रवर्तकं ज्ञानं विधित इति। अत्र वदन्ति, न विधिः साक्षात् प्रवर्तकं ज्ञानमुत्पादयति किं तु विधिवाक्यादिष्टसाधनत्वे कृतिसाध्यत्वे चावगते किमिष्टमित्याकाङ्क्षायां स्वर्गकामादिपदसमभिव्याहारात् स्वर्गसाधनमिति ज्ञानमानुमानिकं मानसं वोत्पद्यते अन्यथा विशेषरूपेण फलज्ञानाभावात् प्रवृत्त्यनुपपत्तेः एवमिदानींतनत्वान्तर्भावेन कृतिसाध्यत्वादिज्ञानमनुमानादिति। अत एवोक्तं मणिकृतापि एवं विधिजन्यज्ञानजन्यं ज्ञानं प्रवर्तकमिति। अत्र भट्टपादाः लोके प्रवृत्तिर्द्वेधा स्वेच्छाधीना,परप्रेरणाजन्या च। तत्राद्यायां प्रवर्तनाया अनुपयोगेऽपि द्वितीयप्रवृत्तौ सा प्रयोजिका आचार्यप्रेरणयेदं करोमीति व्यवहारात्। प्रवर्तना च प्रवर्तयितुः प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारविशेषः स च चेतनस्याभिप्राय एव अचेतनस्य तु वेदस्याभिधानात्मकः कश्चिच्छब्दसमवेतः तथा चाचार्याभिप्रायज्ञानाद्यथा शिष्यः प्रवर्तते तथाभिधाज्ञानाद्विधिस्थले प्रवृत्तिरिति। सैव लिङर्थः सैव च शाब्दभावना लिङ्त्वांशेनोच्यते। अर्थभावना त्वाख्यातत्वांशेन। तदुक्तम् "अभिधां भावनामाहुरन्यामेव लिङादयः। अर्थात्मभावना त्वन्या सर्वाख्यातस्य गोचरं,, इति। शब्दः तन्निष्ठा भावनाऽभिधाभावना अर्थो यागादिरात्मा वा अर्थात्मकत्वं चार्थगोचरत्वमर्थाश्रितत्वं वा तथा च यागादिगोचरात्माश्रिता प्रवृत्तिरर्थभावना अत्र च शब्दभावनाया अर्थभावनैव भाव्या अर्थभावनायाश्च फलं स्वर्गादीति बोध्यम्। तदुक्तम्" लिङोऽभिधा सैव च शब्दभावना भाव्या च तस्याः पुरुषप्रवृत्तिः। सम्बन्धबोधः करणं तदीयं प्ररोचना चाङ्गतयोपयुज्यत,, इति। अस्यार्थः लिङोऽभिधा वाच्या तस्याः किं भाव्यमित्याकाङ्क्षायामुक्तं भाव्या च तस्या इति। केन भाव्या इत्याकाङ्क्षायां सम्बन्धेति। सम्बन्धबोधः। लिङादिपदशक्तिज्ञानं तत्रालस्येन निवर्तमानं पुरुषस्तुतिरुत्तेजयतीति सा सहकारिणीत्याह। प्ररोचनेतीति वदन्ति। तन्न। लोके स्वेच्छाधीनप्रवृत्तौ इष्टसाधनताज्ञानस्य हेतुत्वेनक्लृप्तत्वादन्यत्रापि प्रवृत्तौ तदेव हेतुरस्तु किमतिरिक्त प्रवर्तनाज्ञानस्यातिरिक्तहेतुत्वेन। अत एव वेदेऽपि न प्रवर्त्तनाज्ञानं हेतु शब्दशक्तिभिन्नायामभिधायां मानाभावाच्च। अत एव मण्डनमिश्राः "पुंसां नेष्टाभ्युपायत्वात् क्रियास्वन्यः प्रवर्त्तकः। प्रवृत्तिहेतुं धर्मं च प्रवदन्ति प्रवर्तना ,,मित्यादिना प्रवृत्त्यनुकूलत्वेनेष्टसाधनत्वमेव प्रवर्त्तनेत्युक्तवन्तः। नन्वेवं विश्वजि-

नित्यत्वानापत्तेः कमानाभावेऽकरणापत्तेश्च, इत्थं च फलश्रुतिस्तत्रार्थवादमात्रमिति चेन्न। ग्रहणश्राद्धादौ नित्यत्वनैमित्तिकत्वयोरिव भरणीश्राद्धे काम्यत्वनैमित्तिकत्वयोरिव, नित्यत्वकाम्यत्वयोरप्यविरोधात्। न च कामनाभावेऽकरणापत्तिः। त्रिकालस्तवपाठादाविव कामनासद्भा-

---

ता यजेतत्यादौ फलाश्रवणेनेष्टसाधनताज्ञानाभावात् प्रवृत्तिर्न स्यादत आह। इत्थं चेति। इष्टसाधनत्वादेर्विध्यर्थत्वे चेत्यर्थः। ननु नित्ये सान्ध्योपासनादौ फलाभावान्नेष्टसाधनत्वज्ञानं प्रवर्त्तकं नं वा तद्विषयो विध्यर्थ इत्यभिप्रायेण शङ्कते। नन्विति। नचार्थवादिकमिति। "सन्ध्यामुपासते ये तु सततं शंसितव्रताः। विधूतपापास्ते यान्ति ब्रह्मलोकं सनातन ;,मित्यर्थवादबोधितमित्यर्थः। नित्यत्वहान्यापत्तेरिति। नित्यत्वकाम्यत्वयोर्विरोध इत्यभिमानः। ननु तयोर्विरोधित्वे मानाभावः अहरहः सन्ध्यामुपासीतेत्यादिश्रुतिसन्ध्यामुपासतइत्यर्थवादयोरेकवाक्यताबलेन तत्कालजीविफलकामस्य संवलिताधिकारः कल्प्यत इत्यत आह। कामनाभावइति। अकरणापत्तेरिति। अकरेण प्रत्यवायानुत्पत्त्यापत्तेरित्यर्थः। कामनारूपाधिकराभावादनधिकृताकरणस्य प्रत्यवायजनकत्वाभावादिति भावः। ननु तथापि नित्यस्थलीयफलश्रुतेर्वैयर्थ्यमित्याशङ्क्यार्थवादतया स्तुतिमात्रे तात्पर्यं कल्प्यतइत्याह। इत्थं चेति। कल्पनादिति। इदमुपलक्षणं अर्थवादोपस्थितकामनाया अधिकरत्वेपि अकुर्वन् विहितं कर्मेत्यादिना शौचे सति विहितानुष्ठानस्य प्रत्यवायजनकत्वबोधनात् कामनासंवलितस्य शुचित्वादेर्नाधिकारत्त्वं किं तु नित्यस्थले फलकामनाशुचित्वाद्योरधिकारयोः संवलनं तथा च कमनाविरहेपि शुचित्वादिरूपाधिकारसत्त्वात् तदा सन्ध्याद्यकरणस्य प्रत्यवायजनकत्वमेव कामनाया अधिकरत्वेपि तदाधिकारवतः शौचादिविरहिणः सन्ध्याद्यकरणस्य प्रत्यवायजनकत्वं न कल्प्यते शुचित्वकालजीवित्वरूपाधिकारैकदेशवतोप्यकरणे प्रत्यवायजनकत्वं कल्प्यते न संवलिताधिकारत्वेपि क्षतिविरहाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम्। एतेन तत्र नियमेन फलकामनासत्त्वे मानाभावेपि न क्षतिरिति सूचितम्। ननु नित्यगो-

वस्यैव कल्पनात् । ननु वेदबोधितकार्य्यताज्ञानात् प्रवृत्तिः सम्भवतीति चेन्न। इष्टसाधनत्वमविज्ञाय तादृशकार्य्यताज्ञानसहस्रेणापि प्रवृत्तेरसम्भवात् । यदपि पण्डापूर्व्वं फलमिति । तदपि न । कामनाभावेऽकरणतापत्तेस्तौल्यात् । कामनाकल्पने त्वार्थवादिकफलमेव रात्रिसत्रन्यायात् कल्प्यतामन्यथा प्रवृत्त्यनुपपत्तेः तेनानुत्पत्तिमेवान्ये प्रत्यवायस्य मन्वते । एवं "सन्ध्यामुपासते ये तु सततं शंसितव्रताः विधूतपापास्ते यान्ति ब्रह्मलोकमनामयम्„ एवं "दद्यादहहरः श्राद्धं पितृभ्यः प्रीतिमावह" न्नित्यादिकमेव फलमस्तु । न च पितृप्रीतिः कथं फलं व्यधिकरणत्वादिति वाच्यम् । गयाश्राद्धादाविवोद्देश्यत्वसम्बन्धेनैव फलजनकत्वस्य क्वचित्कल्पनात् । अत एवोक्तं शास्त्रदर्शितफलमनुष्ठानकर्तरीत्युत्सर्ग इति । पितॄणां मुक्तत्वे तु स्वस्य स्वर्गफ-

---

चरमवृत्ताविष्टसाधनताज्ञानं कारणमेव नेत्येनैनैवोपपत्तौ किमर्थं नित्यस्यापि काम्यत्वं कल्पनीयमत आह। न त्विति । स्वेष्टसाधनत्वमिति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रतीष्टसाधनताज्ञानस्य हेतुत्वादिति भावः॥ अत एव कुसुमाञ्जलौ सन्ध्योपासनमफलमपि क्रियते वेदबोधितत्वादित्याशङ्क्य गुरुमतमेतन्न गुरोर्मतमित्यभिधायैवोपेक्षितमाचार्यैः। यच्च पण्डापूर्वं स्वतः प्रयोजनं नित्यस्य कर्मणइति प्राभाकरमतं तदपि दूषयति । यदपीति । कामनाभावे, पण्डापूर्वात्मकफलकामनाभावे। रात्रिसत्रन्यायादिति । यथा हि रात्रिसत्रशब्दवाच्यानां ज्योतिर्गौरित्यादिवाक्योत्पन्नकर्मणां फलाजिज्ञासायामत्यन्ताश्रुतस्वर्गादिकल्पने गौरवाद्विश्वजिन्न्यायापवादेन प्रतितिष्ठन्ताह वाय एता रात्रीरुपयन्तीत्यर्थवादश्रुतौ प्रतिष्ठैव फलमिति सिद्धान्तितं तथात्राप्यार्थवादिकब्रह्मलोक एव फलं लाघवादित्यर्थः । अन्यथा, फलाभावे । तेन आर्थवादिकफलकल्पने लाघवेन । तत्र तत्रार्थवादिकं फलं दर्शयति अनुत्प-

अतीन्द्रियं गुरुत्वं स्यात्
पृथिव्यादिद्वये तु तत् ।

लम्, यावन्नित्यनैमित्तिकानुष्ठानस्य सामान्यतः स्वर्गफलकल्पनात् । पण्डापूर्व्वार्थं प्रवृत्तिश्च न सम्भवति । न हि तत्सुखदुःखाभाववत् स्वतः पुरुषार्थो न वा तत्साधनं प्रत्यवायानुत्पत्तौ कथं प्रवृत्तिरिति, चेदित्थम् । यथा हि नित्ये कृते प्रत्यवायाभावस्तिष्ठति तदभावे तदभावः । एवं प्रत्यवायाभावस्य सत्त्वे दुःखप्रागभावसत्त्वं तदभावे तदभाव इति योगक्षेमसाधारणकारणताया दुःखप्रागभावं प्रत्यपि सुवचत्वात् । एवमेव प्रायश्चित्तस्यापि दुःखप्रागभावहेतुत्वमिति । ननु न कलञ्जं भक्षयेदित्यत्र विध्यर्थे कथं नञर्थान्वयः, इष्टसाधनत्वाभावस्य कृतिसाध्यत्वाभावस्य च बोधयितु-

---

चिमित्यादिना । अत एव, पितृप्रीतेः श्राद्धफलत्वाथेव । उत्सर्ग इति । श्राद्धादिफलस्य कर्तृमात्रगतत्वे तु व्यभिचाराभावान्नियम एव स्यादिति भावः । पण्डापर्वस्वीकारेपि तत्साधनताज्ञानस्य प्रवर्त्तकत्वं न सम्भवतीत्याह । पण्डापूर्वार्थमिति । न वा सत्साधनमिति । तथा चेच्छाविषयत्वाभावेन फलत्वाभावान्न तत्साधनताज्ञानं प्रवर्त्तकमिति भावः । ननु त्वन्मतेपि प्रत्यवायानुत्पत्तेः कथं फलत्वं स्वतः पुरुषार्थत्वाभावात् न वा दुःखानुत्पत्तिरूपपुरुषार्थसाधनत्वेन तत्रेच्छाविषयत्वं दुःखानुत्पत्तेः प्रागभावरूपायास्तदजन्यत्वादित्याशङ्क्य परिहरति । प्रत्यवायेत्यादिना । अनुत्पत्तावित्युद्देश्यत्वं सप्तम्यर्थः । कथं प्रवृत्तिरिति । पूर्वोक्तरीत्या प्रत्यवायानुत्पत्तेः फलत्वाभावेन तत्साधएताज्ञानस्य प्रवृत्त्यहेतुत्वात् सन्ध्यावन्दनादौ प्रवृत्तिरित्यर्थः । प्रत्यवायाभावः, प्रत्यवायप्रागभावः । तदभावे, सन्ध्यावन्दनादिनित्याभावे । तदभावः प्रत्यवायाभावस्याभावः । तदभावे

अनित्ये तदनित्यं स्या-
न्नित्ये ऽनित्यमुदाहृतम् ॥१५३॥

मशक्यत्वादिति चेन्न । तत्र बाधादिष्टसाधनत्वं कृतिसाध्यत्वं च न विध्यर्थः किन्तु बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमात्रं तदभावश्च नञा बोध्यते, अथ वा बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वे सति कृतिसाध्यत्वं विध्यर्थस्तदभावश्च नञाबोध्यमानो विशिष्टाभावो विशेष्यवति विशेषणाभावे विश्राम्यति । ननु श्येनेनाभिचरन् यजेतेत्यत्र कथं बलवदनिष्टा-

---

प्रत्यवायाभावस्याभावे । तदभावः, दुःखप्रागभावाभावो दुःखरूपः । योगक्षेमसाधारणेति । योगो ऽप्राप्तस्य प्राप्तिः । क्षेमः सिद्धस्य संरक्षणम् । प्रवृत्तिं प्रतीष्टसाधनताज्ञानस्य हेतुतायां साधनतायाः क्षेमसाधारण्या एव प्रविष्टत्वादिति भावः । प्रागभावस्य प्रतियोगिविकल्पग्रासेन फलत्वासम्भवात् प्रत्यवायात्यन्ताभाव एव नित्यस्य फलं स्वरूपसम्बन्धविशेषात्मकक्षेमसाधारणजन्यताया अत्यन्ताभावे सत्त्वादिति तु नव्याः । एवमेव, योगक्षेमसाधारणमेव । ननु न कलञ्जमित्यत्र कलञ्जभक्षणाभाव इष्टसाधनमित्यन्वयबोधाभ्युपगमे बाधकाभावादित्यत आह । विध्यर्थे कथं नञर्थेति । विध्यर्थनञर्थयोः कथमन्वयः विध्यर्थेष्टसाधनत्वाद्यन्वितनञर्थस्याभावस्य कलञ्जभक्षणे कथमन्वय इत्यर्थः । अशक्यत्वादिति । कलञ्जभक्षणे तस्य बाधादिति भावः । बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमात्रमिति । विधेः कृतिसाध्यत्वादिषु त्रिषु शक्तिस्वीकारेण क्वचित्कस्यचित् क्वचित्कस्यचिद्विध्यर्थस्य बोधस्वीकारादिति भावः । प्रवृत्तिं प्रति कृतिसाध्यत्वविशिष्टबलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वज्ञानत्वेनैकस्यैव हेतुत्वं लाघवान्न तु कृतिसाध्यत्वादिप्रत्येकविषयकज्ञानत्वेन गौरवादतो विधेरपि विशिष्टमेव शक्यं वाच्यम् । एवं च निषेधस्थले विशिष्टाभावो विधिसमभिव्याहृतनञा बोध्यत इत्यभिप्रायवानाह । अथ वेति । विशेषणाभावे विश्राम्य-

नर्थानुबन्धित्वमर्थः, श्येनस्य मरणानुकूलव्यापारस्य हिंसात्वेन नरकसाधनत्वात्, न च वैधत्वान्न निषेध इति वाच्यम्, अभिचारे प्रायश्चित्तोपदेशात् । न च मरणानुकूलव्यापारमात्रं यदि हिंसा तदा खड्गकारस्य कूपकर्त्तुश्च हिंसकत्वापत्तिः, गललग्नान्नभक्षणजन्यमरणे स्वात्मवधित्वापत्तिश्चेति वाच्यम्, मरणोद्देश्यकत्वस्यापि विशेषणत्वात्, अन्योद्देश्यकक्षिप्तनाराचहतब्राह्मणस्य तु वाचनिकं प्रायश्चित्तमि-

---

तीति । एवं चेष्टसाधनत्वादिमति कलञ्जभक्षणादौ विशिष्टाभावो बोध्यमानो बलवदनिष्टाननुबन्धित्वाभावे पर्यवस्यतीति भावः । विशिष्टस्य विध्यर्थत्वे श्येने बलवदनिष्टाननुबन्धित्वरूपविशेषणबाधात्कथं विशिष्टस्य विध्यर्थस्य बोध इत्याशङ्कते । ननु श्येनेनेति । श्येनेति कर्मनामधेयं अभिचरन् वैरिमारणं कामयन् । कथमिति । श्येने तस्य बाधितत्वादिति भावः । अर्थः, विधिजन्यबोधविषयः । वैधत्वान्न निषेध इतीति । यज्ञीयपश्वालम्भनानुरोधेन मा हिंस्यादिति निषेधस्य वैधहिंसेतरहिंसापरत्वादिति भावः । अभिचारइति । तथा "चाभिचारमहीनं च त्रिभिः कृच्छ्रैर्व्यपोहतीति" तत्र प्रायश्चित्तोपदेशवैयर्थ्यापत्त्या निषेधविधेस्तदतिरिक्तपरत्वं न सम्भवतीति भावः । नचैवं यज्ञीयपशुहिंसाया अपि प्रत्यवायजनकत्वापत्तिरिति वाच्यं, अनुपदिष्टप्रायश्चित्तहिंसेतरहिंसापरत्वान्मा हिंस्यादिति निषेधविधेरिति साक्षान्मरणानुकूलव्यापार एव हिंसा न श्येनस्तथेति मा हिंस्यादिति निषेधाविषयत्वादस्त्येव बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमित्यभिप्रायेण साक्षात् परम्परासाधारणमरणानुकूलव्यापारमात्रस्य हिंसात्वे दोषमाह । मरणानुकूलव्यापारमात्रं यदि हिंसा तदेति । साक्षात् परम्परासाधारणः सर्वोपि व्यापारो यदि हिंसा तदेत्यर्थः । ननु मरणोद्देश्यकत्वानिवेशे ऽन्योद्देशेन प्रक्षिप्तनाराचेन यत्र ब्राह्मणमृतिस्तत्र प्रायश्चित्तं न स्यात् तस्य हिंसात्वाभावेन मा हिंस्यादिति निषेधाविषयत्वादत आह । अन्योद्देश्यकेति । वाचनिकमिति । न तु मा हिंस्यादितिनिषेधविषयतयेति भावः । अदृष्टाद्वारकत्वेनेति । श्येनस्यादृष्टाद्वारैव वैरिमरणसाधनत्वा-

ति चेन्न । श्येनवारणायादृष्टाद्वारकत्वेन विशेषणात्।
अत एव काशीमरणाद्यर्थकृतशिवपूजादेरपि न हिंसात्व-
म्। न च साक्षान्मरणजनकस्यैव हिंसात्वं श्येनस्तु न
तथा, किं तु तज्जन्यापूर्व्वमिति वाच्यम्। खड्गाघातेन ब्रा-
ह्मणे व्रणपाकपरम्परया मृते हिंसात्वानापत्तेः । केचित्तु
श्येनस्य हिंसा फलं न तु मरणं, तेन श्येनजन्यखड्गाघाता-

दिति भावः। नन्वस्तु श्येनस्य हिंसात्वं किमदृष्टाद्वारकत्वविशेषणेनेत्यत आह।
अतएवेति। अदृष्टाद्वारकत्वविशेषणादेवेत्यर्थः। न हिंसात्वमिति । तथा च ता-
दृशशिवपूजनादेर्हिंसात्ववारणायावश्यकेनादृष्टाद्वारकत्वविशेषणेन श्येन-
स्यापि हिंसात्ववारणमिति भावः। ननु साक्षान्मरणजनकत्वविशेषणादेव ता-
दृशशिवपूजनश्येनादेर्वारणे किमदृष्टाद्वारकत्वेन गुरुविशेषणेनेति तटस्थः
शङ्कते । न च साक्षादिति। अदृष्टाद्वारकत्वविशेषणं विनैव श्येने बलवद-
निष्टाननुबन्धित्वमुपपादयतां मतमाह । केचित्विति । हिंसाफलमिति ।
साक्षान्मरणफलको व्यापारः फलमित्यर्थः । तस्य, खड्गाभिघातादेः । पा-
पजनकत्वमिति । अभिचारमहीनं चेत्यादिनाभिचारस्य पापजनकत्वबोध-
नात् साक्षान्मरणजनकव्यापारस्यैवाभिचारपदार्थत्वादिति भावः। न च पू-
र्व नचेत्यादिना साक्षान्मरणजनकव्यापारस्यैव हिंसात्वमित्याशङ्कितत्वात्
तेन पौनरुक्त्यमिति वाच्यं, पूर्वं साक्षान्मरणजनकस्य श्येनजन्यापूर्वस्य हिं-
सात्वमाशङ्कितमिह च तथाभूतस्य खड्गाभिघातादेरपि भेदात्। नचादिप-
देन श्येनजन्यापूर्वस्य तथाभूतस्य ग्रहणात् कथं भेद इति वाच्यं, श्येनज-
न्यापूर्वस्यैतन्मते खड्गाभिघातं प्रत्येव व्यापारतया तस्य मरणजनकत्वा-
भावात्। न च साक्षान्मरणजनकव्यापारस्य हिंसात्वे खड्गाघातेन ब्राह्म-
णे व्रणपाकपरम्परया मृते हिंसात्वानुपपत्तिस्तदवस्थैवेति वाच्यं, तत्र खड्-
गघाताद्युत्तरमेव सन्निपातादिदोषस्योत्पत्त्या मरणं प्रति तस्य व्यापार-
तया व्यापारेण व्यवधानासम्भवात्। कुतस्तर्ह्यास्तिकानां श्येने न प्रवृत्ति-
रत आह। अग्रिमेति । तथा च पातकप्रयोजकत्वान्न तत्रास्तिकानां प्रवृत्ति-
रिति भावः। अत्र नव्याः। मास्तु श्येनस्य मा हिंस्यादिति निषेधविषयत्वं

तदेवासमवायिस्यात्
पतनाख्ये तु कर्मणि ।
सांसिद्धिकं द्रवत्वं स्या-
न्नैमित्तिकमथापरम् ॥ १५४ ॥

दिरूपा हिंसाऽभिचारपदार्थस्तस्य च पापजनकत्वमतः श्येनस्य वैधत्वात् पापाजनकत्वेऽप्याग्रिमपापं प्रतिसन्धाय सन्तो न प्रवर्त्तन्ते इत्याहुः । आचार्य्यास्तु आप्ताभिप्रायो विध्यर्थः पाकं कुर्य्या इत्यादावाज्ञादिरूपेच्छावाचित्ववल्लिङ्मात्रस्येच्छावाचित्वं लाघवात्। एवं च स्वर्गकामो यजे-

---

तथाप्यभिचारतया पापजनकत्वं सर्वसंमतम् । अभिचारस्योपपातकमध्ये मनुना परिगणितत्वादिति कथं तस्य बलवदनिष्टाननुबन्धित्वम् । यच्चोक्तं श्येनजन्यखड्गाभिघातादेरेवाभिचारतया पापजनकत्वं न श्येनस्येति तदपि न । अभिचारमहिंनं चेत्यत्राभिचारपदेन तज्जनकश्येनादेर्ग्रहणा,दन्यथा प्रत्यभिचारेण यत्र न खड्गघाताद्युत्पत्तिस्तत्र प्रायश्चित्तं न स्यात् । एवमपि श्येने पापप्रयोजकतया बलवदनिष्टप्रयोजकत्वोपपादनस्याशक्यत्वाच्च । प्रवृत्तिं प्रति बलवदनिष्टप्रयोजकत्वज्ञानस्यैव जनकतया तद्विषयस्यैव विध्यर्थत्वात् । तथा च श्येनस्य बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमुपपाद्य विधेर्बलवदनिष्टानुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वविशिष्टकृतिसाध्यत्वे शक्तिरयुक्ता किं तु त्रिषु शक्तित्रयं स्वीकृत्य क्वचित् कस्य चित्क्वचित् कस्य चिदर्थस्य बोध इत्यङ्गीकरणीयम् । श्येनेनेत्यादौ तु बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्य बोधो न भवत्येव । परं त्विष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वयोरेवेति । किं च विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेणापि त्रिंशिष्टे शक्तिर्न युक्ता । न च प्रत्येकं शक्तिं स्वीकृत्य क्वचित् कस्य चिदर्थस्य बोधोपगमे नियामकाभाव

सांसिद्धिकं तु सलिले
द्वितीयं क्षितितेजसोः।
परमाणौ जले नित्य-
मन्यत्रानित्यमिष्यते ॥ १५५ ॥

तेत्यादौ यागः स्वर्गकामकृतिसाध्यतयाभिष्ट इत्यर्थः। ततश्चाभिष्टत्वेनेष्टसाधनत्वादिकमनुमाय प्रवर्त्तते। कलञ्जभक्षणादौ तदभावान्न प्रवर्त्तते। यस्तु वेदे पौरुषेयत्वं नाभ्युपैति तं प्रति विधिरेव तावद्गर्भ इव श्रुतिकुमार्य्याः पुंयोगे मानम्। न च कर्त्रस्मरणं बाधकम्। कपिलकणादादिकमारभ्याद्य-

---

इति वाच्यं, तात्पर्यस्यैव नियामकत्वात् प्रत्येकशक्तिपक्षे ऽगम्यं गच्छेदित्यादिवाक्यानामिष्टसाधनत्वादिप्रमाजनकतया प्रामाण्यापत्तिरित्यपि न। इष्टापत्तेः। तत्राप्रामाण्यव्यवहारस्तु कदाचिद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वभ्रमजनकत्वनिबन्धनः। नच बलवदनिष्टाननुबन्धित्वे सतीष्टसाधनत्वे सति कृतिसाध्यः पाक इत्येव बोधो न तु कृतिसाध्यत्वे सतीत्यादिरूप इति विशिष्टशक्तिपक्षेपि न विनिगमनाविरह इति वाच्यं, तथैव बोधो नान्यथेत्यस्य शपथानिर्णेयत्वात् तस्माद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वादिषु प्रत्येकं शक्तिरिति प्रथमकल्प एव युक्तः। तत्रापि बलवदनिष्टाननुबन्धित्वं नार्थः। यागादिजन्यनान्तरीयकदुःखस्यापि यदा कदाचित् यस्य कस्य चिद्बलवद्द्वेषविषयतया यजेतेत्यादीनामप्रामाण्यापत्तेः। न कलञ्जमित्यादिनिषेधाविधिवदश्वमेधेन न यजेतेत्यादीनामपि प्रामाण्यापत्तेश्च। अश्वमेधादौ यदा यः पुरुषः प्रवर्त्तते तत्कालीनतत्पुरुषीयबलवद्द्वेषाविषयाजनकत्वमर्थ इति न सत्। कालभेदेन पुरुषभेदेन च विधिशक्तिकल्पने गौरवात्। कालविशेषपुरुषविशेषाणां विशिष्य ज्ञातुमशक्यतया कालविशेषपुरुषविशेषान्तर्भावेन श-

नैमित्तिकं वन्हियोगात्
तपनीयघृतादिषु ।
द्रवत्वं स्यन्दने हेतु-
र्निमित्तं सङ्ग्रहे तु तत् ॥१५५॥

पर्य्यन्तं कर्तृस्मरणस्यैव प्रतीयमानत्वात् । अन्यथा स्मृतीनामप्यकर्त्तृकत्वापत्तेस्तत्रैव कर्तृस्मरणमस्तीति चेद्वेदेऽपि "छन्दांसि जज्ञिरे तस्मा" दित्यादि कर्तृस्मरणमस्त्येव । एवं "प्रति मन्वन्तरं चैषा श्रुतिरन्या विधीयत" इत्यपि द्रष्टव्यम् । "स्वयम्भूरेष भगवान् वेदो गीतस्त्वया पुरा । शिवाद्या ऋषिपर्य्यन्ताः स्मर्त्तारोऽस्य न कारका" इति तु वेदस्य स्तुतिमात्रम् । न च पौरुषेयत्वे भ्रमादिसंभवादप्रामाण्यं स्यादिति वाच्यम् । नित्यसर्व्वज्ञत्वेन निर्दोषत्वात् । अत

ष्केर्दुर्ग्रहत्वाच्च । नाश्वमेधेन यजेतेत्यादिनिषेधविधिवन्न कलञ्जं भक्षयेदित्यादिनिषेधविधीनामप्रामाण्यापत्तेश्च । तत्र यदा यः पुरुषः प्रवर्तते तत्कालीनतत्पुरुषीयबलवद्द्वेषाविषयाजनकत्वस्य तत्रापि सत्त्वात् किं तु वैदिकविधेः पापाजनकत्वमर्थः तदभाव एव न कलञ्जं भक्षयेदित्यादौ नञा बोध्यते शाकं न भुञ्जीतेत्यादिवाक्यस्य प्रामाण्यनिर्वाहाय रोगाजनकत्वमप्यर्थः । एवं पुष्येनोद्वहेन्नैकः पर्वतमारोहेदित्यादावपि तत्तदनिष्टाजनकत्वमर्थो बोध्यः । न च शत्त्वयानन्त्यं, नरकत्वरोगत्वादीनां द्वेषविषयतावच्छेदकत्वेनोपलक्षणीभूतेनानुगमय्य तदवच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावकूटे एकशक्त्यभ्युपगमात् । रोगाद्यजनकत्वादौ लौकिकलिङो लक्षणाभ्युपगमाद्वेति वदन्ति । विध्यर्थश्चाप्ताभिप्रायः स च स्वेष्टसाधनतानुमापक इष्टसाधनताज्ञानं च

स्नेहो जले स नित्यो ऽणा-
वनित्यो ऽवयविन्यसौ ।
तैलान्तरे तत्प्रकर्षाद्
दहनस्यानुकूलता ॥१५७॥

एव पुरुषान्तरस्य भ्रमादिसम्भवान्न कपिलादेः कर्त्तृत्वं वेदस्ये । किं च वर्णानामेवानित्यत्वस्य वक्ष्यमाणत्वात् सुतरां तत्सन्दर्भस्य वेदस्यानित्यत्वमिति । उपादानस्येति । उपादानस्य समवायिकारणस्याध्यक्षं प्रत्यक्षं च प्रवृत्तौ कारणमिति । निवृत्तिरिति । द्विष्टसाधनताज्ञानस्य दुःखसाधन-

---

प्रवर्त्तकमित्युदयनाचार्यमतमाह । आचार्यास्त्विवति । इत्यादाविव्यादिना पाकं कुर्यामित्युत्तमपुरुषपरिग्रहः । आज्ञादीत्यादिनाध्येषणादिपरिग्रहः । तथा च पाकं कुर्याः पाकं कुर्यामितिमध्यमोत्तमपुरुषयोराज्ञाध्येषणरूपेच्छावाचित्वं क्लृप्तं तद्दृष्टान्तेनप्रथमपुरुषेपीच्छावाचित्वमनुमेयामिति भावः । लाघवादिति । बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वाद्यपेक्षयेच्छात्वेन विधिशक्तौ लाघवादित्यर्थः । इत्यर्थः, इति बोधः । अनुमायेति । अत्र च यागो मम स्वर्गकामस्य बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनं मत्कृतिसाध्यतयाप्तेनेष्यमाणत्वात् मन्मात्रकृतिसाध्यतयेष्यमाणमद्भोजनवदित्यनुमानमवधेयम् । तदभावात्, आप्तेष्टत्वाभावेन तद्धेतुकेष्टसाधनत्वज्ञानाभावात् । ननु वेदे वक्तुरभावात् कस्येच्छा लिङा बोधनीयेत्यत आह । यास्त्विवति । विधिरेवेति । वक्तृाभिन्नेच्छाया बोधने विधेः सामर्थ्याभावाद्विधिरेव वेदवक्तुरीश्वरे मानमिति भावः । न च कर्त्रस्मरणमिति । कर्त्तुः वेदकर्त्तुः अस्मरणं स्मृतिभिरबोधनम् । तथा च वेदो कथं तस्य तदनुमापकत्वम् बलवदनिष्टाननुबन्धित्वाविशिष्टेष्टसाधनत्वप्रकारकेच्छाया लिङर्थत्वे च लाघवाद् बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वमेव लिङ-

विषयकानिवृत्तिं प्रति जनकत्वमन्वयव्यतिरेकादवधारितमिति भावः । यत्न इति । जीवनयोनियत्नो यावज्जीवनमनुवर्त्तते स चातीन्द्रियस्तत्र प्रमाणमाह । शरीर इति । प्राणसञ्चारो ह्यधिकश्वासादिः प्रयत्नसाध्यः । इत्थं च प्राणस-

ऽपौरुषेयः अस्मर्यमाणकर्त्तृकत्वादित्यनुमानं बाधकमित्यर्थः । कपिलकणादेति । कपिलकणादगौतमादिभिस्तच्छिष्यैश्चाद्यपर्यन्तमित्यर्थः । कर्त्तृस्मरणस्य सकर्त्तृकत्वबोधकस्मृतेरित्यर्थः । नन्वीश्वरस्य वेदवक्तुः सर्गादौ केन चित्साक्षादद्दृष्टत्वादननुभवे ऽस्मरणं तदभावे ऋषीणां स्मृतिप्रणयनं च न सम्भवतीति चेन्न । पौरुषेयत्वानुमानेन वेदवक्तारमनुभूय तन्मूलकश्रुतिस्मृतिप्रणयनयोः सम्भवात् । अन्यथा, वेदे सकर्त्तृकत्वानङ्गीकारे । तत्रैव स्मृतिष्वेव । वेदस्य सकर्त्तृकत्वे श्रुतिं प्रदर्श्य स्मृतिमपि प्रदर्शयति । एवमिति । ननु वेदस्य नित्यत्वबोधकं भारताद्येव तस्याकर्त्तृकत्वे प्रमाणं भविष्यतीत्याशङ्कते । स्वयम्भूरिति । नित्य इत्यर्थः । एष भगवानित्यपि वेदविशेषणम् । स्तुतिमात्रमिति । तथा च पूर्वोक्तश्रुतिस्मृत्योर्विरोधेनास्य भारतस्य न स्वार्थे तात्पर्यमपि तु स्तुतिपरत्वमिति भावः । भ्रमादिसम्भवात् पुरुषस्य भ्रमप्रमादादिदोषसम्भवादित्यर्थः । नित्यसर्वज्ञत्वेनेति । नित्यसर्वविषयकज्ञानवत्त्वेनेत्यर्थः । निर्दोषत्वात् भ्रमादिशून्यत्वात् । अत एव नित्यसर्वज्ञत्वभावादेव । ननु नित्यसर्वज्ञपुरुषप्रणीतत्वापेक्षया नित्यनिर्दोषत्वं वेदे स्वीकृत्य तदेव वेदप्रामाण्ये प्रयोजकमस्तु । तथा च सकर्त्तृत्वानुमाने बाध इत्यतो वेदस्य नित्यत्वे बाधकमाह किंचेति । तत्सन्दर्भस्येति । तन्निष्ठानुपूर्वीविशेषस्येत्यर्थः । आनुपूर्व्या नित्यत्वे त्वनित्यसमवेतनित्यस्य जातित्वेनानुपूर्व्या जातित्वापत्तेरिति भावः । अत्र चाप्तेच्छाविषयत्वस्येश्वरेच्छाविषयत्वरूपस्य केवलान्वयिनः कलञ्जभक्षणेपि सत्त्वाद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वरूपसाध्यस्य च तत्राभावेन व्यभिचारात् थीं ऽस्तु कृतमाप्तेच्छयेत्यत्वरस आचार्यास्त्वित्यनेन सूचितः । नन्विष्टसाधनत्वस्य न विधितोबोधः सम्भवति स्वर्गत्वावच्छिन्नसाधनत्वस्य यागे बाधात् गङ्गास्नानादिजन्यस्वर्गे व्यभिचारात् स्वर्गनिष्ठवैजात्यावच्छिन्नसा-

च्चारस्य यत्नसाध्यत्वानुमानात् प्रत्यक्षयत्नस्य बाधाच्चातीन्द्रिययत्नसिद्धिः स एव जीवनयोनिः प्रयत्नः । गुरुत्वं निरूपयति । अतीन्द्रियमिति । अनित्ये द्व्यणुकादौ तद्गुरुत्वमनित्यं नित्ये परमाणौ नित्यं गुरुत्वमित्यनुवर्त्तते । तद्गुरुत्वमसमवाय्यसमवायिकारणम् । पतने, आद्यपतन इत्यर्थः । द्रवत्वं निरूपयति । सांसिद्धिकमिति । द्रवत्वं द्विविधं सांसिद्धिकं नैमित्तिकं च । परमाणाविति । जलपरमा-

---

धनत्वस्य यागे सत्त्वेपि तद्वैजात्यस्य विधिबोधितस्वर्गसाधनत्वान्यथानुपपत्त्या कल्पनीयस्य प्रागनुपस्थितत्वया तद्घटितकारणत्वे विधिशक्तिग्रहायोगादिति चेन्न । स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपाया एव कारणतायाः विध्यर्थत्वोपगमादित्येके । अन्यथासिद्धिनिरूपकतानवच्छेदकनियतोत्तरवर्त्तितावच्छेदकधर्मवत्स्वर्गकत्वमेव स्वर्गकारणत्वमित्यन्ये । वस्तुतस्तु स्वर्गनिष्ठधर्मावच्छिन्ननिरूपितनियतपूर्ववर्त्तितावच्छेदकधर्मत्त्वमेव स्वर्गकारणत्वं तच्च यागे न बाधितं स्वर्गनिष्ठवैजात्यरूपस्वर्गत्वधर्मावच्छिन्नं प्रति यागस्य व्यभिचाराभावात् । ननु विधेरिष्टसाधनत्वे शक्तत्वेपि स्वर्गसाधनत्वस्य कथं ततो बोधः स्वर्गसाधनत्वादौ विधिशक्तिकल्पने तु शक्त्यानन्त्यम् । न च विधिप्रत्ययोपस्थिते इष्टे स्वर्गपदोपस्थितस्वर्गस्याभेदेनान्वयात् स्वर्गाभिन्नेष्टसाधनत्वस्य बोधः सम्भवतीति वाच्यं, स्वर्गपदस्य समासान्तर्गततया तदर्थस्यान्यत्रान्वयासम्भवादिति चेन्न स्वर्गसाधनत्वादौ विधेः शक्तिकल्पनेन तथाबोधनिर्वाहात् । नचैकैकस्य बोधे विधेर्विनिगमकाभावः स्वर्गादिपदसमभिव्याहाराधीनतत्तद्धर्मघटितसाधनत्वे तात्पर्यग्रहस्यैव विनिगमकत्वात् । नचैवं विधिशक्त्यानन्त्यं, स्वर्गत्वादिधर्मावच्छिन्ननिरूपितसाधनत्वेष्वेकशक्त्युपगमात् । न च शक्यतावच्छेदकभेदाच्छक्तिभेदः इष्टतावच्छेदकत्वेन स्वर्गत्वादीन्यनुगतीकृत्य तदवच्छिन्ननिरूपितसाधनत्वएकशक्त्युपगमात् । नचेष्टतावच्छेदकत्वेनैव शाब्दबोधे स्वर्गत्वादीनां भानं स्यान्न तु स्वरूपत इति वाच्यं, इष्टतावच्छेदकत्वस्योपलक्षणतया शक्तिविषयत्वाद्विशेषणस्यैव शा-

णौ द्रवत्वं नित्यमन्यत्र पृथिवीपरमाण्वादौ जलद्व्यणुकादौ च द्रवत्वमनित्यं कुत्रचित्तेजसि कुत्रचित्पृथिव्यां च नैमित्तिकं द्रवत्वम् । तत्र को वा नैमित्तिकार्थस्तद्दर्शयति । नैमित्तिकमिति । वन्हीतिपदं तेजोर्थकम् । तथा च तेजःसंयोगजन्यं नैमित्तिकं द्रवत्वम् । तच्च सुवर्णादिरूपे तेजसि घृतजतुप्रभृतिपृथिव्यां च वर्त्ततइत्यर्थः । द्रवत्वं स्यन्दनइति । असमवायिकारणमित्यर्थः । संग्रहे, सक्तुकादिसंयोगविशेषे । तद् द्रवत्वम् स्नेहसहितमिति बोद्धव्यम् । तेन

ब्दबोधे भानोपगमात् । उपलक्षणत्वं च तत्पदजन्यबोधाविषयत्वेन शक्तिविषयत्वं तत्पदजन्यबोधविषयत्वेन शक्तिविषयत्वमेत्रं च विशेषणत्वमित्यन्यत्र विस्तरः । समवायिकारणस्येति । तत्साध्यकप्रवृत्तिं प्रति तत्समवायिकारणात्मकतदुपादानगोचरलौकिकप्रत्यक्षस्य हेतुत्वम् । न च शब्दसाध्यकप्रवृत्तिर्मृदङ्गादौ न स्यात्तदुपादानस्य गगनस्यातीन्द्रियत्वात् । एवं ध्वंससाध्यकप्रवृत्तिरपि तत्समवायिनो ऽप्रसिद्धेरिति वाच्यं, इष्टापत्तेः । शब्दसाक्षात्कारसाध्यकप्रवृत्तेरेव मृदङ्गादिगोचराया उपगमादिति प्राचीनमतानुसारेणेदम् । नवीनमते त्वधिष्ठानमात्रमुपादानं बोध्यम् । तेन यागादेर्हविःशब्दस्य मृदङ्गादिः प्राणसञ्चारादेश्च प्राणवहननाड्यादिरुपादानमिति बोध्यम् । मूले द्वेषादिति । फलगतो द्वेषो द्विष्टसाधनताज्ञानं च निवृत्तिं प्रति कारणमित्यभिप्रायेणोक्तम् । प्राणसञ्चारो हीति । अधिकश्वासादिः प्राणसञ्चारो यत्नसाध्यः प्रत्यक्षयत्नसाध्यतया दृष्टः धावतः प्रयत्नोत्कर्षेण श्वासक्रियोत्कर्षदर्शनादिति भावः । इत्थं चेति । दृष्टान्तसिद्धावित्यर्थः । सर्वस्येति । एकत्र यत्नसाध्यत्वस्यानुभविकत्वेन तद्दृष्टान्तेन प्राणसञ्चारत्वावच्छेदेन सर्वत्र भोक्तृयत्नजन्यत्वानुमानादिति भावः । स एव, प्राणसञ्चारहेतुत्वेनानुमीयमान एव । नव्यास्तु जीवनयोनियत्ने मानाभावः प्राणक्रियाया अदृष्टविशेषप्रयोज्यात्ममनोयोगरूपाज्जीवनात्तत्प्रयोजकादृष्टाद्वा सम्भवादुक्तानुमानस्य चाप्रयोजकत्वात् । अन्यथै-

द्रुतसुवर्णादीनां न संग्रहः । स्नेहं निरूपयति । स्नेहो जल इति । जल एवेत्यर्थः । असौ स्नेहः । ननु पृथिव्यामपि तैले स्नेह उपलभ्यते न चासौ जलीयस्तथा सति दहनप्रातिकूल्यं स्यादत आह । तैलान्त इति । तत्प्रकर्षात् स्नेहप्रकर्षात् । तैलउपलभ्यमानः स्नेहोऽपि जलीय एव तस्य प्रकृष्टत्वादग्नेरानुकूल्यम् । अपकृष्टस्नेहं हि जलं वन्हिं नाशयतीति भावः । संस्कारं निरूपयति । संस्कारेति । वेगस्थितिस्थापकभावनाभेदात् संस्कारस्त्रिविध इत्यर्थः । मूर्त्तमात्र इति । कर्म्मजवेगजभेदाद्वेगो द्विविध इत्यर्थः । शरादौ हि नोदनजानितेन कर्म्मणा वेगो जन्यते तेन च पूर्व्वक-

---

कत्र यत्ने ज्ञानजन्यत्वदृष्टान्तेन जन्ययत्नत्वावच्छेदेन ज्ञानजन्यत्वकल्पनापत्त्या सषुप्तौ ज्ञानादेरप्यतीन्द्रियस्य कल्पनापत्तेरिति प्राहुः । पतनसमवायिभिन्नत्वरूपं पतनासमवायित्वं रूपादावतिव्याप्तमतो व्याचष्टे । असमवायिकारणमिति । द्वितीयादिपतनस्य वेगासमवायिकारणकत्वादाह । आद्येति । एवं च संयोगासमवधानकालीना क्रिया गुणासमवायिकारणिका क्रियात्वात् संयोगजन्यक्रियावदित्यनुमानेन गुरुत्वसिद्धिरिति भावः । अग्निसंयोगजन्यमिति । अग्निसंयोगासमवायिकारणकमित्यर्थः । वक्ष्यमाणातिप्रसङ्गादाह । स्नेहसाहितमिति । तच्च, सांसिद्धिकमेव । तथा च सांसिद्धिकद्रवत्वत्वेन हेतुत्वान्न सुवर्णादिद्रवत्वस्य सङ्ग्रह इति भावः । न चावश्यकस्नेहहेतुत्वेनैवानातिप्रसङ्गे सांसिद्धिकद्रवत्वस्य सङ्ग्रहहेतुत्वे मानाभाव इति वाच्यं, स्नेहत्वेनसांसिद्धिकद्रवत्वत्वेन वा हेतुत्वमित्यत्र विनिगमनाविरहेणोभयस्यापिहेतुत्वात् असौ तैले प्रतीयमानः स्नेहः । जलीयः तैलान्तर्गतजलभागनिष्ठः । तथा सति, तैलान्तर्जलभागस्वीकारे । दहनप्रातिकूल्यप्रसङ्गात, दहननाशप्रसङ्गात् । दहननाशं प्रति संयोगेन जलस्य हेतुत्वादिति भावः । वेगो जन्यत इति । वेगत्वं तु जातिविशेषः प्रत्यक्षसिद्धः । तेनेति । कर्मनाशकस्योत्तरसंयोगस्य तदनीमभावाद्वेगस्यैव कर्मनाशकत्वं कल्प्यतइति भावः । तत इ-

संस्कारभेदो वेगोऽथ
स्थितिस्थापकभावने ।
मूर्तमात्रे तु वेगः स्यात्
कर्मजो वेगजः क्वचित् ॥१५८॥
स्थितिस्थापकसंस्कारः
क्षितौ केचिच्चतुर्ष्वपि ।

र्म्मनाशस्तत उत्तरकर्म्म, एवमग्रेऽपि । विना च वेगं कर्म्मणः कर्म्मप्रतिबन्धकत्वात् पूर्व्वकर्म्मनाश उत्तरकर्म्मोत्पत्तिश्च न स्यात् । यत्र वेगवता कपालेन जनिते घटे वेगो जन्यते स वेगजो वेगः । स्थितिस्थापक इति । आकृष्टशाखादीनां परित्यागे पुनर्गमनस्य स्थितिस्थापकसाध्यत्वात् । केचि-

---

ति । पूर्वकर्मनाशानन्तरमित्यर्थः । एवमग्रेपीति । उत्तरकर्मणापि पूर्ववेगनाशस्ततो वेगान्तरोत्पत्तिरित्येषा दिगित्यर्थः । विना च वेगमिति । वेगं विना कर्मनाशो न स्यादित्यन्वयः । नाशकान्तराभावादिति भावः । ननु पूर्वकर्मणो नाशाभावे का क्षतिरत आह । कर्मोत्पत्तिश्च न स्यादिति । अत्र हेतुः कर्मणः प्रतिबन्धकत्वादिति । अत्र केचित् उत्तरसंयोगेनैव पूर्वकर्मनाशोत्तरकर्मणोः सम्भवात् तत्पूर्वकर्मनाशकर्मोत्पत्तिस्वीकारे प्रयोजनाभावादलं वेगेने तस्माद्वेगेन गच्छतीति कर्मजनकतया प्रत्यक्षमेव वेगे प्रमाणमित्याहुः । पुनर्गमनस्येति । यथापूर्वसंयोगजनकक्रियाया इत्यर्थः । स्थितिस्थापकसाध्यत्वादिति । वेगस्य तूत्तरदेशसंयोगजनकक्रियाजनकत्वं न तु यथापूर्वसंयोगजनकक्रियाजनकत्वमिति न वेगेन स्थितिस्थापकस्यान्य-

अतीन्द्रियो ऽसौ विज्ञेयः
क्वचित् स्पन्देपि कारणम् ॥१५९॥
भावनाख्यस्तु संस्कारो
जीववृत्तिरतीन्द्रियः ।
उपेक्षानात्मकस्तस्य
निश्चयः कारणं भवेत् ॥ १६० ॥

दिति । चतुर्षु क्षित्यादिषुं स्थितिस्थापकं केचिन्मन्यन्ते तदप्रमाणमितिं भावः । असौ, स्थितिस्थापकः क्वचिदाकृष्टशाखादौ । भावनाख्य इति । तस्य संस्कारस्य । उपेक्षात्मकज्ञानात् संस्कारानुत्पत्तेरुपेक्षानात्मक इत्युक्तम् । तत्संशयात् संस्कारानुत्पत्तेर्निश्चय इत्युक्तम् । तेनोपेक्षान्यनिश्चयत्वेन संस्कारं प्रति हेतुतेति भावः । ननु स्मरणं प्रत्यपेक्षान्यानिश्चयत्वेन हेतुत्वं तेनोपेक्षादिस्थले न स्मरणमित्थं च संस्कारं प्रति ज्ञानत्वेनैव हेतुतास्त्विति चेन्न । विनिगमनाविरहेण संस्कारं प्रत्यप्युपेक्षान्यनिश्चयत्वेन हेतु-

---

यासिद्धिरिति भावः । स्थितिस्थापकत्वं जातिविशेषः । क्रियाविशेषजनकतावच्छेदकतया सिद्धः । स्थितिस्थापकश्च क्रियाविशेषजनकः स्वजन्याक्रियानाश्योऽतीन्द्रियश्चेति मूले उक्तप्रायम् । इत्थं च उक्तप्रकारेणोपेक्षाज्ञानात् स्मृतिवारणे च । वस्तुतः संस्कारं प्रत्युपेक्षान्यनिश्चयत्वेन हेतुत्वएव विनिगमकमस्तीत्याह । किं चेति । संस्कारकल्पनाया गुरुत्वादित्यस्य

स्मरणे प्रत्यभिज्ञाया-
मप्यसौ हेतुरुच्यते ।
धर्माधर्मावदृष्टं स्याद्
धर्मःस्वर्गादिकारणम् ॥ १६१ ॥

तायाः सिद्धत्वात् । किं चोपेक्षास्थले संस्कारकल्पनाया गुरुत्वात् संस्कारं प्रति चोपेक्षान्यत्वेन हेतुतायाः सिद्धत्वात् । तत्र प्रमाणं दर्शयति । स्मरण इति । असौ संस्कारो यतः स्मरणं प्रत्यभिज्ञानं च जनयत्यतः संस्कारः कल्प्यते । विना व्यापारं पूर्व्वानुभवस्य स्मरणादिजननासामर्थ्यात् स्वस्वव्यापारान्यतराभावे कारणत्वासम्भवात् । न च प्रत्यभिज्ञां

स्मृतिं प्रत्येवोपेक्षान्यनिश्चयत्वेन हेतुत्वइत्यादिः । सिद्धत्वादित्यग्रिमस्यापि पञ्चम्यन्तस्य नेत्यनेनान्वयः । उद्देश्यवाचकपदस्य प्रागपेक्षितत्वात् तथान्वयप्रदर्शनार्थमुदीच्यस्याप्यसावित्यस्य प्राक् धारणमिति बोध्यम् । तत्र, संस्कारे । अतः संस्कार कल्प्यतइति । अथानुभवस्य ध्वंस एव व्यापारोस्तु प्रतियोग्यभावयोरेकत्राजनकत्वमित्यस्याप्रयोजकत्वात् । नचानुभवस्य स्मृतिं प्रति प्रतिबन्धकत्वापत्तिरिति वाच्यं, संसर्गाभावत्वावच्छिन्नकारणताश्रयीभूताभावप्रतियोगित्वस्यैव प्रतिबन्धकतापदार्थत्वादिह च संसर्गाभावत्वेनाजनकत्वात् । नचानुभवाद्वितीयक्षणोत्पन्नसंस्कारेण तृतीयक्षणे स्मरणसम्भवात् ध्वंसस्य व्यापारत्वं न सम्भवति फलस्य प्राक्काले ऽनुभवध्वंसस्याभावादिति वाच्यं, तत्रापि क्षणविलम्बेनैव स्मरणाभ्युपगमादिति चेन्न, संस्कारानङ्गीकारे कदाचिदनुभूतस्य सर्वदा स्मरणापत्तेः अनुभवध्वंसात्मकव्यापारस्य सर्वदा सत्त्वात् । न चोद्बोधकाभावादस्मरणमिति वाच्यं, यत्र वस्तुविशेषज्ञानात्मकोद्बोधकेन दश पञ्च वा घटादेः स्मरणानि जा-

गङ्गास्नानादियागादि-
व्यापारः स तु कीर्तितः ।
कर्मनाशाजलस्पर्शा-
दिनानाश्यस्त्वसौ मतः ॥१६२॥

प्रति तत्तत्संस्कारस्य हेतुत्वे प्रत्यभिज्ञायाः संस्कारजन्यत्वेन स्मृतित्वापत्तिरिति वाच्यम् । अप्रयोजकत्वात् । परे त्वनुद्बुद्धसंस्कारात् प्रत्यभिज्ञानुदयादुद्बुद्धसंस्कारस्य हेतुत्वापेक्षया तत्तत्स्मरणस्यैव प्रत्यभिज्ञां प्रति हेतुत्वं कल्प्यतइत्याहुः । अदृष्टं निरूपयति । धर्म्माधर्म्माविति । स्वर्ग्गादिसकलसुखानां स्वर्गसाधनीभूतशरीरादीनां च साधनं धर्म इत्यर्थः । तत्र प्रमाणं दर्शयितुमाह । यागादीति । यागादिव्यापारतया हि धर्म्मः कल्प्यते । अन्यथा यागादीनां चिरविनष्टतया निर्व्यापारतया च कालान्तरभाविस्वर्गजनकत्वं न स्यात् । तदुक्तमाचार्य्यैः । "चिरध्वस्तं फलायालं न कर्म्मातिशयं विने,, ति । ननु यागध्वंस एव

तानि न त्वधिकानि तत्र घटादिस्मृतौ तद्वस्तुज्ञानस्यैव नियतोद्बोधकतया तत्सत्त्वे उद्बोधकाभावस्य वक्तुमशक्यत्वात् । वस्तुतस्त्वनुपदं वक्ष्यमाणापूर्वसाधकयुक्त्या संस्कारसिद्धिर्निराबाधेति ध्येयम् ।स्वस्वव्यापारान्यतराभावे कार्योत्पत्त्यव्यवहितपूर्वक्षणे स्वस्वव्यापारान्यतराभावे कारणत्वासम्भवादिति । कार्याव्यवहितप्राक्क्षणवृत्तिस्वस्वव्यापारान्यतरकत्वस्यैव कारणतापदार्थत्वादिति भावः । अप्रयोजकत्वादिति । संस्कारजन्यत्वस्य स्मृतित्वे प्रयोजकत्वाभावादित्यर्थः । मणिकृन्मतं प्रदर्शयति । परे त्विति । स्वमते

अधर्मो नरकादीनां
हेतुर्निन्दितकर्मजः ।
प्रायश्चित्तादिनाश्योऽसौ
जीववृत्ती त्विमौ गुणौ ॥१६३॥

व्यापारः स्यात्, न च प्रतियोगिध्वंसयोरेकत्राजनकत्वम्, सर्व्वत्र तथात्वे मानाभावात्, न च त्वन्मते फलानन्त्यं मन्मते चरमफलस्यापूर्व्वनाशकत्वान्न तथात्वमिति वाच्यम्, कालविशेषस्य सहकारित्वादित्यत आह । गङ्गास्नानेति । गङ्गास्नानस्य हि स्वर्गजनकत्वेऽनन्तानां जलसंयोगध्वंसानां व्यापारत्वमपेक्ष्यैकमपूर्व्वं कल्प्यते लाघवादिति भावः ।

ऽन्तराकल्पनीयस्मृतिव्यक्त्यावुद्बुद्धसंस्कारस्य हेतुत्वकल्पनं मन्मते प्रत्यभिज्ञायां तद्धेतुत्वकल्पनमिति समानमन्तरास्मृतिव्यक्तिकल्पने प्रत्यभिज्ञायां तद्धेतुत्वकल्पने च तवाधिकं गौरवमित्याहुरित्यनेनास्वरसः सूचितः । स्वर्गादीत्यत्र स्वर्गपदेन सुखमात्रस्यादिपदेन शरीरेन्द्रियादेः परिग्रह इति प्रदर्शयति । स्वर्गादिसकलेत्यादिना अग्रे नरकादीनामित्यत्राप्येवम् । तत्र, धर्मे । यागादीति आदिना होमदानपरिग्रः । यागत्वं च देवतोद्देश्यकस्वस्वत्वध्वंसवद्द्रव्यविशेष्यकेच्छात्वम् । देवतोद्देश्यकत्वं देवतास्वत्ववद्विशेष्यकत्वम् । शब्दमयो देवतेति पक्षे तु तस्या इदमित्यारोपज्ञानाविषयत्वमुद्देश्यत्वम् । होमत्वं चाग्निसंयोगानुकूलक्रियानुकूलघृतादिवृत्तिनोदनादिव्यापारत्वम् । दानत्वं च मूल्यग्रहणं विना स्वस्वत्वध्वंसपरस्वत्वजनकत्यागत्वमिति सम्प्रदायः । यागत्वहोमत्वादयो मानसप्रत्यक्षगम्या जातिविशेषा इत्यन्ये । श्राद्धस्य पित्रपेक्षया यागत्वेन ब्राह्मणापेक्षया दानत्वेन तत्र साङ्कर्यान्नेदं युक्तमित्यपरे । अन्यथा, धर्माभावे । चिरविनष्टस्याप्य-

ननु ध्वंसोऽपि न व्यापारोऽस्तु । न च निर्व्यापारस्य चिरध्वस्तस्य कथं कारणत्वमिति वाच्यम्, अनन्यथासिद्धनियतपूर्व्ववर्त्तित्वस्य तत्रापि सत्त्वात्, अव्यवहितपूर्व्ववर्त्तित्वं हि चक्षुःसंयोगादेः कारणत्वे न तु सर्व्वत्र कार्य्यकालवृत्तित्वमिव समवायिकारणस्य कारणत्वइत्यत आह । कर्म्म-

---

नुभवस्य स्मृतिजनकत्वादाह । निर्व्यापारतयेति । चिरध्वस्तमिति । चिरकालनष्टं कर्मातिशयमपूर्वं विना फलाय फलजननाय नालं न समर्थमित्यर्थः । तथात्वे ध्वंसप्रतियोगिरेकत्र जनकत्वाभावे एकमेकापूर्वं कल्प्यतइति । वस्तुतस्तु यागस्यापि ध्वंसो न व्यापारः तथात्वे कीर्तितयागात् स्वर्गोत्पादवारणाय स्वर्गजनकतावच्छेदककोटौ कीर्त्तितभेदो निवेशनीयस्तत्र च कीर्तितत्वस्यैकस्याभावेन कीर्तितत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदनिवेशनमशक्यमतः कीर्तितव्यक्तीनां तत्तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताक एव भेदो निवेशनीयः । एवं च दशकीर्तितयागस्थले परस्परं तत्तद्व्यक्तिभेदसत्त्वेन स्वर्गोत्पादवारणाय भेदकूटस्यैव कारणतावच्छेदकत्वमुपगन्तव्यम्, तत्र च विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण कार्यकारणभावानन्त्यमपूर्वस्वीकारे तु क्षणिकतया कीर्तितयागानां मेलनासम्भवेन भेदानामेकत्र निवेशे प्रयोजनाभावः । यादृशकीर्तितयागादपूर्वमापादनीयं तद्भेदावच्छिन्नयागव्यक्तेस्तदानीमभावात्।न चापूर्वसम्बन्धेन कीर्तितयागव्यक्तीनां मेलनं सम्भवतीति स्वर्गजनकतावच्छेदककोटौ कीर्तितभेदानामेकत्र निवेश आवश्यक इति वाच्यं, अपूर्वानुत्पत्त्यै वास्वर्गसम्भवे स्वर्गजनकतावच्छेदककोटौ कीर्तितभेदानामनिवेशात्कीर्त्तितयागाद्ध्वंसोत्पादेन ध्वंसजनकतावच्छेदककोटौ कीर्तितभेदनिवेशस्यासम्भवादित्यन्यैरपरिशीलितः पन्थाः । कारणत्वइति । घटकत्वं सप्तम्यर्थः । एवमग्रेपि । कार्यकालवृत्तित्वमिवेति । यथा समवायिकारणस्य कारणत्वे कार्यकालवृत्तित्वं घटकं न त्वसमवायिकारणस्य कारणत्वे तथेत्यर्थः । तेन कर्मनाशाजलस्पर्शादिना । तस्य, यागादेः । पूर्वं, कर्मनाशाजलस्पर्शादितः पूर्वम् । वृत्तत्वादिति । उत्पन्नत्वाद्विनष्टत्वाच्चेत्यर्थः।योग्यविभुविशेषगुणानां स्वोत्तरोत्पन्नगुणनाश्यत्वादिच्छा-

नाशेति । यदि ह्यपूर्व्वं न स्यात्तदा कर्म्मनाशाजलस्पर्शादिना नाश्यत्वं धर्म्मस्य न स्यात् । न हि तेन यागादिनाशः प्रतिबन्धो वा कर्त्तुं शक्यते तस्य पूर्व्वमेव वृत्तत्वादिति । एतेन देवताप्रीतिरेव फलमित्यपास्तम् । गङ्गास्नानादौ सर्व्वत्र देवताप्रीतेरसम्भवात् देवतायाश्चेतनत्वेऽपि तत्प्रीतेरनुद्देश्यत्वात्, प्रीतेः सुखस्वरूपत्वेन विष्णुप्रीत्यादौ तदसम्भवात् । जन्यसुखादेस्तत्राभावात् तेन

त्मकयागस्य तृतीयक्षणएव नष्टत्वादिति भावः । एवमग्रेपि । धर्मः क्षरतीत्यस्य धर्मो यागादिः क्षरति फलभाङ् न भवतीत्यर्थकतया कर्मनाशाजलस्पर्शादेः स्वध्वंससम्बन्धेन स्वर्गादिफलं प्रति प्रतिबन्धकत्वमेव युक्तामिति न सत् । एकाश्वमेधानन्तरमश्वमेधः कृत इति कीर्तिते तदुत्तरं पुनरश्वमेधकरणेपि स्वर्गानुदयापत्तेः । न च तदश्वमेधजन्यस्वर्गत्वावच्छिन्नं प्रति तत्कीर्तनत्वेन प्रतिबन्धकत्वान्नाश्वमेधान्तरात् स्वर्गानुदयप्रसङ्ग इति वाच्यं, यदश्वमेधस्य कीर्तनं कृतं तदश्वमेधजन्यस्वर्गाप्रसिद्ध्या तादृशप्रतिबध्यप्रतिबन्धकाभावस्य कल्पयितुमशक्यत्वात् । तच्चापूर्वं दर्शपूर्णमासयोर्द्विविधं परमापूर्वं कालिकापूर्वं चेति । तथा हि । यदाग्नेयो ऽष्टाकपालो ऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति उपांशुयागमन्तरा यजति ताभ्यामेतमग्नीषोमीयमेकादशकपालं पूर्णमासेप्रायच्छते ऐन्द्रं दध्यमावास्यायामैन्द्रं पयो ऽमावास्यायामिति पञ्चभिर्वाक्यैर्विहितेभ्यः षड्भ्यः आग्नेयादिभ्यः षडुत्पत्त्यपूर्वाणि तान्येव कालिकापूर्वाण्युच्यन्ते तेभ्यश्च परमापूर्वमिति । ननु षडपूर्वाण्यावश्यकानि साक्षादेव स्वर्गहेतवः सन्तु किं परमापूर्वेणेति चेन्न । दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेत्यनेनोभयत्वावच्छिन्नस्य स्वर्गसाधनत्वावगमादुभयत्त्वावच्छिन्नस्यैकव्यापारकल्पनादुत्पत्त्यपूर्वाणां चोभयत्वावच्छिन्नाजन्यत्वात् । दर्शपूर्णमासाभ्यामिति विधिप्रवृत्तिसमये चिरविनष्टस्य दर्शपूर्णमासस्य व्यापारतयैकस्यैवापूर्वस्य कल्पनाच्च । नचैवमनन्तरं षण्णां यागानां क्रमिकत्वज्ञाने षडपूर्वकल्पनागौरवं तस्य फलमुखत्वात् । नच पञ्चभिः पञ्चापूर्वद्वारा षष्ठेन च साक्षा-

विष्णुप्रीतिजन्यत्वेन पराभिमतस्वर्गादिरेव विष्णुप्रीतिशब्देन लक्ष्यते । अधर्म्मो नरकादीनामिति । नरकदुःखादिसकलदुःखानां नारकिशरीरादीनां च साधनमधर्म्म इत्यर्थः । प्रमाणमाह । प्रायश्चित्तेति । यदि ह्यधर्म्मो न स्यात्तदा प्रायश्चित्तादिनाश्यत्वं न स्यात् । न हि तेन ब्रह्महननादीनां नाशः प्रतिबन्धो वा विधातुं शक्यते तस्य पूर्व्वमेव विनष्टत्वादिति भावः । जीवेति । ईश्वरस्य धर्म्मा-

---

देव परमापूर्व्वं जन्यतामिति किं षष्ठ कलिकापूर्व्वेणेति वाच्यं, षष्ठेनाप्युत्तराङ्गदक्षिणासहकारेणैव परमापूर्व्वजननात् तावत्कालं षष्ठस्य यागस्यानवस्थित्या तज्जन्यापूर्व्वस्यावश्यकत्वात् । अत्र परमापूर्व्वं प्रति स्वर्गं प्रति च दर्शत्वपूर्णमासत्वव्यापकेन दर्शपूर्णमासोभयसाधारणवैजात्येन कारणत्वमित्येके । दर्शत्वेन पूर्णमासत्वेन च कारणत्वं दण्डचक्रवन्मिलितानां फलोपधानमित्यपरे । अत्र त्रयात्मकदर्शजन्यमपूर्व्वमेकं कलिकापूर्व्वत्रयव्यापारकम् । एवं त्रयात्मकपूर्णमासजन्यमेकापूर्व्वं कलिकापूर्व्वत्रयव्यापारकं ताभ्यां स्वर्गजनकापूर्व्वोत्पत्तिस्तच्च परमापूर्व्वं फलशिरस्कापूर्व्वमित्युच्यतइति न वा पूर्व्वोपक्ष इत्येके । तत्रैव फलशिरस्कापूर्व्वे मानाभावादष्टापूर्व्वीत्यन्ये । कालिकापूर्व्वषट्केनैव परमापूर्व्वसम्भवाद् व्यापारीभूतापूर्व्वद्वये मानाभावात् पूर्व्वोक्ता सप्तापूर्व्व्येव युक्तेति नव्याः । इदं चापूर्व्वं जातेष्टिपितृयज्ञादौ कर्तृनिष्ठमुत्पद्यतइत्येके । भोक्तृनिष्ठमिति तु सम्प्रदायः । प्राभाकरास्तु यागक्रिया सर्व्वात्मना नैव नश्यति किं तु सूक्ष्मरूपेण स्वर्गदेहारम्भकेषु यागसम्बन्धिद्रव्यारम्भकेषु यागकर्तर्य्यात्मनि वावस्थाय फलमारभतइत्याहुः । तन्न । ज्ञानेच्छादिरूपस्य यागस्यात्मनो योग्यविशेषगुणतया क्षणचतुष्टयानवस्थायित्वनियमात् ज्ञानेच्छादीनां सदाननुभवेन समानाधिकरणस्वोत्तरवर्त्तिगुणनाश्यत्वस्वीकारात् । अन्यथैवंरीत्या जगत एव सूक्ष्मरूपतया सर्व्वदावस्थानप्रसङ्गादित्यलं विस्तरेण । ननु गङ्गादिदर्शनादिना ईश्वरे कुतो न धर्म्मादेरुत्पत्तिरत आह । मूले इमौ तु वासनाजन्यावीति । ईश्वरे प्रिध्याद्या-

इमौ तु वासनाजन्यौ
ज्ञानादपि विनश्यतः ।
शब्दो ध्वनिश्च वर्णश्च
मृदङ्गादिभवो ध्वनिः ॥ १६४ ॥

धर्म्माभावादिति भावः । इमौ, धर्म्माधर्म्मौ । वासनेति । अतो ज्ञानिना कृते सुकृतदुष्कृतकर्म्मणी न फलायालमिति भावः । ज्ञानादपीत्यपिना भोगपरिग्रहः । ननु तत्त्वज्ञानस्य कथं धर्म्माधर्म्मनाशकत्वं "नाभुक्तं क्षीयते कर्म्म कल्पकोटिशतैरपीति" वचनविरोधात्, इत्थं च तत्त्वज्ञानिनां झटिति कायव्यूहेन सकलकर्म्मणां भोगेन क्षय इति चेन्न । तत्र भोगस्य वेदबोधितनाशकोपलक्षकत्वात् । कथमन्यथा प्रायश्चित्तादिना कर्म्मणां नाशः, तदुक्तम् "ज्ञानाग्निः सर्व्वकर्म्माणि" त्यादिना, श्रूयते च "क्षीयन्ते चास्य कर्म्माणि तस्मिन् दृष्टे परावर" इति । ननु तत्त्वज्ञानिनस्तर्हि शरीरावस्थानं सुखदुःखादि च न स्यात् ज्ञानेन सर्व्वे-

---

नजन्यवासनाविरहान्न धर्मादेरुत्पात्तिरिति भावः । ननु धर्माधर्मौ प्रति वासनाया हेतुत्वे मानाभाव इत्यत आह । मुक्तावल्यामत इति । ज्ञानिना, तत्त्वज्ञानवता । वचनविरोधादिति । तेनादृष्टनाशमात्रे भोगस्य हेतुत्वप्रतिपादनादिति भावः । इत्थं चेति । कर्मणां भोगैकनाश्यत्वे चेत्यर्थः । अन्यथा, उपलक्षकत्वाभावे । सर्वकर्माणीति । सर्वकर्मजन्यादृष्टानीत्यर्थः । भस्मसात्कुरुते, नाशयति । स्मृतिं दर्शयित्वा श्रुतिं दर्शयति । क्षीयन्ते चे-

कण्ठसंयोगादिजन्या
वर्णास्ते कादयो मताः।
सर्वः शब्दो नभोवृत्तिः
श्रोत्रोत्पन्नस्तु गृह्यते ॥ १६५ ॥
वीचीतरङ्गन्यायेन
तदुत्पत्तिस्तु कीर्त्तिता।
कदम्बगोलकन्याया-
दुत्पत्तिः कस्य चिन्मते ॥ १६६॥

षां कर्म्मणां नाशादिति चेन्न। प्रारब्धेतरकर्म्मणामेव नाशात्। तत्तच्छरीरभोगजनकं हि यत्कर्म्म तत् प्रारब्धं तदभिप्रायमेव नाभुक्तमिति वचनमिति। शब्दं निरूपयति। शब्दो ध्वनिश्चेति। नभोवृत्तिराकाशसमवेतः। दूरस्थशब्दस्याग्रहणादाह। श्रोत्र इति। ननु मृदङ्गाद्यवच्छेदेनोत्पन्ने शब्दे श्रोत्रे कथमुत्पत्तिरत आह। वीचीति। आद्य-

---

ति। तदभिप्रायमेव, प्रारब्धकर्माभिप्रायमेव। गौरवादिति। दशशब्दानां तत्प्रागभावानां तद्धेतुहेतुमद्भावानां च कल्पने गौरवादित्यर्थः। उक्तप्रतीतिविरोधादिति। उत्पादविनाशशालिप्रत्ययविरोधादित्यर्थः। इत्थं चेति। प्रत्यभिज्ञानस्य सजातीयविषयत्वे चेत्यर्थः। द्वयोरपीति। उत्पादप्रतीतिप्रत्यभिज्ञानयोरित्यर्थः। अत्र मीमांसकाः। स एवायं गकार इति प्रत्यभि-

उत्पन्नः को विनष्टः क इति बुद्धेरनित्यता ।
सोऽयं क इति बुद्धिस्तु साजात्यमवलम्बते ॥ १६७ ॥

शब्देन बहिर्दशदिगवच्छिन्नो ऽन्यः शब्दस्तेनैव शब्देन जन्यते तेन चापरस्तद्व्यापक एवंक्रमेण श्रोत्रोत्पन्नो गृह्यत-इति । कदम्बेति । आद्यशब्दाद्दशसु दिक्षु दश शब्दा उत्पद्यन्ते ततश्चान्ये दश शब्दा उत्पद्यन्तइति भावः । अस्मिन् कल्पे गौरवादुक्तं कस्याचिन्मत इति । ननु शब्द-

---

ध्वया गकारादेस्तावत्कालावस्थानस्य विषयीकृतत्वेनान्तराभूतशब्दादिना ऽनाशेन नाशकाभावाद्वर्णनित्यत्वासिद्धिः । न च प्रत्यभिज्ञा तज्जातीयत्वविषयिणी बाधकाभावात् अन्यथा सर्वत्रापि तथाभावे ऽभेदोच्छेदापत्तिः । न च तारत्वमन्दत्वरूपविरुद्धधर्माध्यासो बाधकः । प्रत्यभिज्ञानबलेन तस्य नित्यत्वसिद्धौ तारत्वादेर्व्यञ्जकवायुधर्मत्वस्य कल्पनात् श्रोत्रेण वायुधर्मस्य तारत्वादेरपि ग्रहणसम्भवात् । य एव तारः स एवान्यापेक्षया मन्द इति प्रतीतेस्तारत्वमन्दत्वयोरविरोधाच्चेत्याहुः । तन्न । तथासति कत्वगत्वादेरपि व्यञ्जकवायुधर्मत्वापत्त्या ककारगकारयोरपि भेदो न सिद्ध्येदिति वर्णैक्यापत्तेः । वस्तुतस्तु वर्णानित्यत्वपक्षे कण्ठताल्वाद्यभिघातानां कत्वादिकं कार्यतावच्छेदकं वर्णनित्यतापक्षे तु कसाक्षात्कारत्वमिति गौरवात् । न च नित्यत्वपक्षेऽपि लौकिकविषयितया कत्वमेव तज्जन्यतावच्छेदकमिति गौरवेऽनवकाश इति वाच्यं, कोलाहलप्रत्यक्षस्यासङ्ग्रहप्रसङ्गात्, न हि कोलाहलप्रत्यक्षं कत्वादिविषयकम् । अन्यथा तुल्ययुक्त्या घटाद्युत्पादकस्यापि घटप्रत्यक्षत्वमेव कार्यतावच्छेदकमिति तदपि नित्यमेव स्यादिति । नचानित्य-

स्य नित्यत्वादुत्पत्तिः कथमत आह । उत्पन्न इति । शब्दानामुत्पादविनाशप्रत्ययशालित्वादनित्यत्वमित्यर्थः । ननु स एवायं ककार इत्यादिप्रत्यभिज्ञानाच्छब्दानां नित्यत्वमित्थं चोत्पादविनाशबुद्धिर्भ्रमरूपैवेत्यत आह । सोऽयं क इति । तत्र प्रत्यभिज्ञानस्य तत्सजातीयत्वं विषयो न तु तद्व्यक्त्यभेदो विषय उक्तप्रतीतिविरोधात् । इत्थं च द्वयोरपि बुद्ध्योर्न भ्रमत्वमिति । ननु सजातीयत्वं सोऽयमिति प्रत्यभिज्ञायां भासतइति कुत्र दृष्टमित्यत आह । तदेवेति ।

स्वमते प्रत्यभिज्ञायास्तज्जातीयत्वविषयकत्वेन तज्जातीयोयमिति स्यान्न तु सोयमितीति वाच्यं, यत्र प्रत्यभिज्ञायां जातित्वेन गत्वादेर्भानं तत्रैव तज्जातीयोयमित्याकारः यत्र तु स्वरूपतो भानं तत्र सोयमित्याकार इत्यभ्युपगमादिति । अत्रेदं बोध्यम् । शब्दो द्विविधः । ध्वन्यात्मको वर्णात्मकश्च । तत्र ध्वन्यात्मकसंयोगजन्याद्यशब्दं प्रति गगनं समवायिकारणं भेर्याकाशसंयोगो ऽसमवायिकारणं भेरीदण्डसंयोगादि निमित्तकारणम् । विभागजन्यध्वन्यात्मकाद्यशब्दं प्रति तु वंशदलाकाशविभागो ऽसमवायिकारणं वंशदलद्वयविभागो निमित्तकारणम् । वर्णात्मकाद्यशब्दं प्रति तु कण्ठताल्वादिनाकाशसंयोगो ऽसमवायिकारणं कण्ठताल्वादिना वाय्वादिसंयोगो निमित्तकारणम् । द्वितीयादिशब्दं प्रति तु आद्यशब्दो ऽसमवायिकारणम् । न च भेर्याकाशसंयोगकण्ठाद्याकाशसंयोगादीनां शब्दं प्रति कारणत्वे मानाभाव इति वाच्यम् । भावकार्यस्यासमवायिकारणजन्यत्वनियमेन तत्कारणत्वस्वीकारात् । तादृशनियमे मानाभावे तु मास्तु तेषां कारणत्वं भेरीदण्डसंयोगादिनिमित्तकारणसहकृतेनाकाशेनैव शब्दोत्पत्तिसम्भवादिति । प्रथमादिशब्दानां च स्वकार्यशब्देनैव नाशः चरमस्य तूपान्त्यशब्देनोपान्त्यशब्दनाशेन वा नाश इति । मूले तदेवौषधमित्यादिना सैवेयं दीपककलिकेत्यादेः परिग्रहः । ननु तत्रापि व्यक्त्यभेद एव विषयोऽस्त्वतो भावार्थं प्रकाशयाति यदौषधं मया कृतमित्यादिना । अत्र च स्वकर्तृकत्वसंस्वाभिन्न-

तदेवौषधमित्यादौ
सजातीये ऽपि दर्शनात् ।
तस्मादनित्या एवेति
वर्णाः सर्वे मतं हि नः ॥ १६८ ॥

इति श्रीविश्वनाथपञ्चाननकृता
कारिकावली समाप्ता ॥

यदौषधं मया कृतं तदेवान्येनापि कृतमित्यादिदर्शनादिति भावः ॥ इति सिद्धान्तमुक्तावल्यां गुणनिरूपणम् ॥ इति श्रीमहामहोपाध्यायविद्यानिवासभट्टाचार्य्यपुत्र श्रीयुतविश्वनाथपञ्चाननभट्टाचार्य्यविरचिता न्यायसिद्धान्तमुक्तावली संपूर्णा ॥

कर्तृकत्वरूपविरुद्धधर्माध्यासाहित भेदप्रत्ययस्य प्रतिबन्धकस्य सत्त्वान्न व्यक्त्यभेदो विषयः किं तु तत्सजातीयाभेदो विषय इतिं भावः ॥

भानुं प्रणम्य परिभाव्य च शास्त्रसारं
मुक्तावलीकिरण एष पितृप्रदिष्टः ।
सद्युक्तिभिर्दिनकरेण करेण सोऽयं
नीतः प्रकाशपदवीं सुधियां मुदेस्तु ॥
मुक्तावलीप्रकाशो यः स्वाज्ञानतिमिरापहः ।
तेन सन्तोषमायातु नीलकण्ठः सतीप्रियः ॥

इति श्रीमद्भारद्वाजकुलाम्बुधिपूर्णचन्द्रबालकृष्णभट्टात्मजमहादेवभट्टतनूजश्रीमद्दिनकरभट्टविरचिते न्यायसिद्धान्तमुक्तावलीप्रकाशे गुणनिरूपणम् ॥

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

विक्रीके पुस्तकों की सूची।

श्रीमत्पतञ्जलिकृत संपूर्ण व्याकरण महाभाष्य कैयटकृत प्रदीप, नवान्हिक भाष्योद्द्योत और श्रीमद्विद्वद्वर बालशास्त्रिकृत टिप्पणी सहित १०)

श्रीभगवत्पतञ्जलिकृत महाभाष्य का नवान्हिक, कैयटकृत प्रदीप, भाष्योद्द्योत नामकटीका और श्रीमद्बालशास्त्रिकृत टिप्पणी सहित २)

नागोजीभट्ट कृत परमलघुमञ्जूषा ॥)

कौण्डभट्ट कृत वैयाकरणभूषणसार ॥)

श्रीगदाधर भट्टाचार्य कृत प्रतिबन्धकतावाद ।)

श्रीनागोजीभट्ट कृत लघुशब्देन्दुशेखरसंपूर्ण (टाइप्) ६)

दिनकरी मुक्तावली की टीका १।)

व्याकरणमहाभाष्य नवान्हिक विवरण १)

,, विवरण दो अध्यायका (टाइप्) ३)

अमरुशतक वेदान्त और शृंगार पर टीका सहित ॥=)

ऋग्वेदसंहिता बंबई (टाइप्) ४)

प्रायश्चित्तशूलपाणि २)

लघुत्रिस्थलीसेतु ।)

तन्त्राधिकार निर्णय, भट्टोजीदीक्षित कृत, इस में तप्तमुद्राधारणादि अनेक पाखण्ड मत का खण्डन है। ।=)

सरस्वती कण्ठाभरण। इस ग्रंथ से श्लोक तथा बन्ध बनाना आता है। ४)

लघुशब्देन्दुशेखर (अव्ययीभावान्त) १)

गङ्गास्थितिनिर्णय [गङ्गाजीके न जानेकी व्यवस्था])

काशिका [अइउणादि चतुर्दशसूत्रव्याख्या])

परिभाषेन्दुशेखर भूतिनामकबृहत्टीकासहित [इस टीका- में सब परिष्कार और क्रोड हैं] ६)

संस्कृतसोपान [इसको पढनेसे अनायाससे संस्कृत बोलना आसक्ता है] ।।)

व्युत्पत्तिवाद [बम्बई टाईप्] १॥)

वास्तुरत्नावली । |||)

संकल्पकल्पना । इस्में सब व्रतों के संकल्पादि हैं । ||)

देवीगीता सटीक (मन्त्रशास्त्र) १)

कर्पूरस्तवराज सटीक " |≡)

दीक्षातत्व प्रकाश " १|)

कालीपञ्चाङ्ग " ||)

शारदातिलक राघवभट्टी नामक बृहट्टीका सहित । ४)

किरातार्जुनीय सटीक [पहिले तीनसर्ग] बम्बई टाइप् ।)

जागदीशी अवच्छेदकत्वनिरुक्ति (टाइप्) ≡||)

जगद्विख्यातपण्डितवर श्रीबालशास्त्री जीका जीवन वृत्तान्त । इस्में शास्त्री जी के जीवनभर का कुल हाल हिन्दी में लिखा है । ≡)

काशी के प्रसिद्ध ज्योतिर्विद् महामहोपाध्याय पं० बापूदेव शास्त्री सि. आई. ई. का हिन्दी भाषा में जीवन वृत्तान्त । ≡)

सारस्वत पूर्वार्धे । ।)

जागदीशी पंचलक्षणी (टाइप्) ≡)

माथुरी पंच लक्षणी " =)

सारासारविवेक " ।)

भावप्रकाश शब्दरत्न कीटीका (यंत्रस्थ) ३

इस से अन्य जो २ पुस्तक अपेक्षित होंवे नीचे लिखे हुए पते से मंगा लीजिये । आध आने का टिकट आने से बड़ा सूची पत्र मुफ्त भेजा जायगा ।

पुस्तक मिलनेका पता– मैनेजर, राजराजेश्वरी प्रेस, दुर्गाघाट, काशी ।